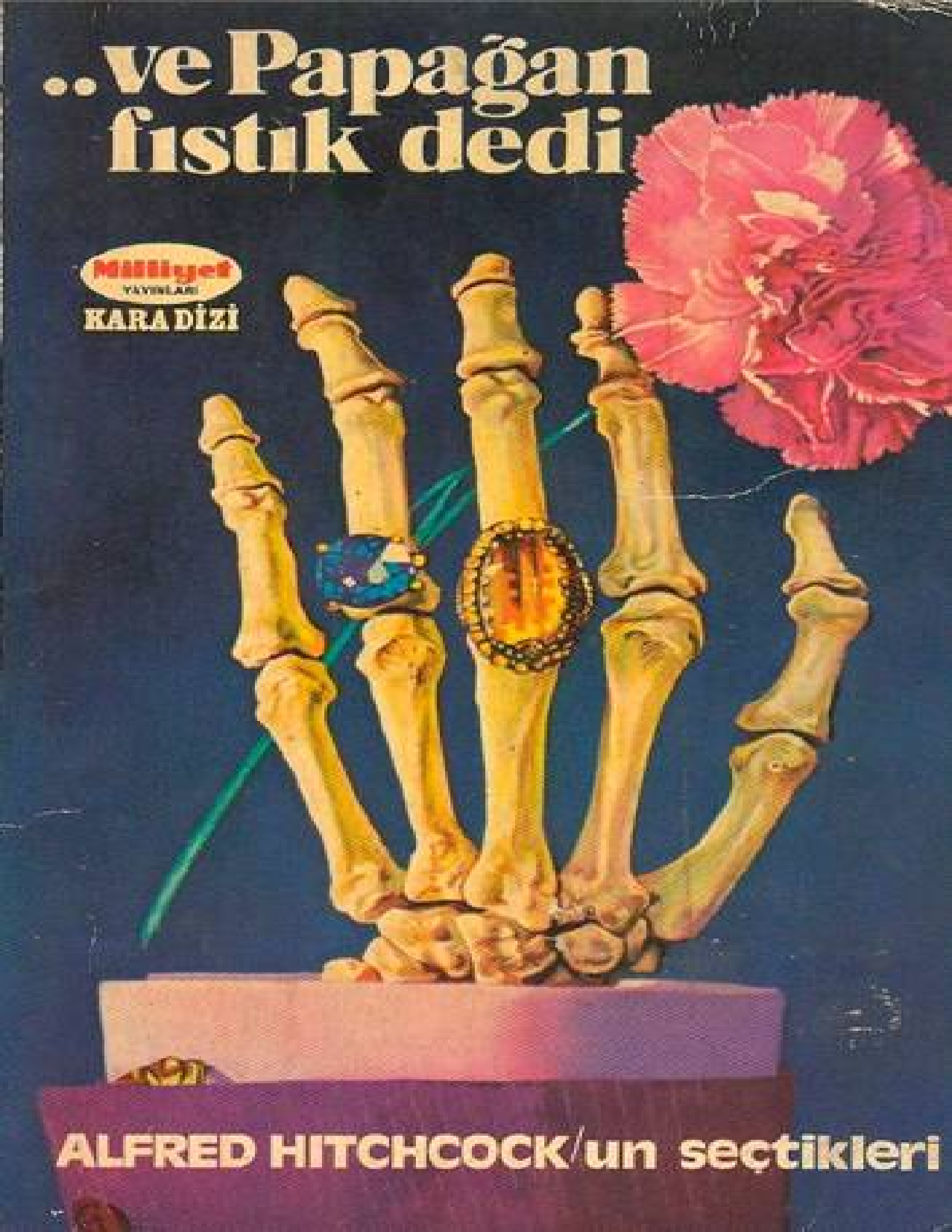
..ve Papağan fıstık dedi

Milliyet
YAYINLARI
KARA DİZİ

ALFRED HITCHCOCK'un seçtikleri

Bu kitap ÖZAYDIN Matbaasında dizilmiş

MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.

.. ve Papağan fıstık dedi

Türkçesi Özer YELÇE

Milliyet Yayınları

Düellocu

JOAN VATSEK

JANINE, dinlemeye koyulduğu zaman susmuş, soluğunu bile tutmuştu. Sessizlik, Virginia Malikânesinin duvarlarından içeri âdeta sızdı ve orada kaldı.

Laurence yeniden :

«Burasının, senin için biraz fazla ıssız olduğunu düşünmüyor musun?» diye sordu.

Janine, yavaşça gülümsedi :

«iyiyim, gerçekten iyiyim,» dedi.

«Üzülme, her şey yolunda. Yine de..» Durdu ve kaygılı bir sesle ekledi : «Buraya gelmemiz gerekirdi Bütün paramızı benim için harcadıktan sonra, gidecek başka bir yer yoktu, değil mi? Daha doğrusu var mıydı, hayatım?»

Laurence kısa bir duraklamadan sonra fikrini söyledi :

«Hayır. Fakat buranın nasıl terkedilmiş bir yer olduğunu unutmuştum. Eğer..»

«Çok güzel! Güzel ve eski bir ev. Hatta yeniden resim yapmaya bile başlayabilirim burada.»

Pencereden dışarı bakmaya başladı. Pencere yuvarlaktı ve bir geminin lumbozunu andırıyordu. Dışarıda sadece batıya doğru uzanan orman görünüyordu.

Bir süre sonra kımıldadı ve arkaya dönerek :

«Burada kimbilir ne güzel fikirler gelecek aklına.» dedi. «Ben de yazı yazdığın zaman yalnız bırakacağım seni. Gerçekten..»

Laurence'in oturup dinlendiği mutfak masasına doğru yürüdü. Erkek paketleri açarken de, akşam yemeği için hazırlık yapıyordu. Yemekler konserve kutularından çıkıyordu ama hepsi masanın üstündeki çini tabaklara güzel güzel konmuştu. Laurence, paketlerden battaniyeleri ve gece yatacakları yastıkları çıkardığı sırada Janine de hemen çini tabakları çıkartıp yıkamıştı.

Yemek odasında her yer açılmamış kutularla doluydu. Buna karşılık çini tabaklar tertemiz masanın üstünde duruyor, Janine de onları zevkle seyrediyordu.

Kendisiyle birlikte daima bu lüks görünüşü getirirdi. Bu onun kişiliğinin bir parçası, onu güzel ve sevimli bir kadın yapan özelliğiydi.

Gözleri halsiz, boş ve çıplak odanın içinde dolaştı. Gelirken getirdikleri eşyalar burayı pek doldurmayacaktı. Evin içinde fazla eşya olmadığı için de her yerde sesler yankı yapacaktı.

Pencerelerden gözlerini kaçırdı; dışarıda yavaş yavaş kararmaya başlayan gökyüzü çevrede türlü gölgeler yaratmaya başlamıştı.

Ev, eski bir Virginia ailesinindi. Burası Laurence'e safkan atlar yetiştirirken iflâs eden babasından kalmıştı. Evin etrafını çevreleyen dönümlerce arazi uzun bir süre önce satılmıştı. Ev ve etrafında kalan küçük bir arazi satılamıyordu. Laurence çocukluğundan beri uzak kaldığı bu eve sonunda dönmeye karar vermişti.

Evin arkasındaki uzun çayırların arasında hâlâ eski ahırlardan arda kalan yıkıntılarla atların bağlandığı taşlara rastlanırdı. Ayrıca kölelere ayrılmış barakalar ve hücreler de olduğu gibi duruyordu

Arazinin az ilerisinde üzerinde ufak bir köprü bulunan ince bir su akardı. Bu suyun öteki yakasında da yaban otlarının ve kır çiçekleri

arasında taşlarının gizlendiği eski bir mezarlık vardı. Kaybolmaya yüz tutmuş mezar taşlarının ötesinde bir de küçük koru uzanıyordu.

Janine bir ara taşların üstünden akan su sesleri arasında başın) kaldırdı. Şimdi akşam sessizliği çöktüğü için akan suyun sesi daha bir keskinlikle işitiliyordu. Laurence, Janine'nin ürperdiğini anladı. Kendisi, suyun sesine çocukluğundan beri alışıktı.

«Biraz paramız olunca hemen buradan çekip gideriz» diye karşısındakini avutmaya çalıştı.

«iyi, iyi!» dedi Janine.

Ama büyük yatağın içine girdiklerinde her yanı zangır zangır titriyordu.

«Soğuk mu?» diye sordu Laurence, «istersen daha sokul bana.»

«Yok, yok. Çok iyiyim. Uykum da var. iyi geceler Laurence!»

«Sana da iyi geceler sevgilim!»

Janine pencereden içeri girip karşı duvara vuran ay ışığına baktı. Sonra ansızın derin bir soluk alarak kocasına iyice sokuldu. Batıl inançları olduğundan ay ışığının yatak üstünde parlamasını Dek hayra yormamıştı.

Korku ile :

«Uyuyamıyorum,» diye fısıldadı. «Ne olur, pencereye bir şey ört Laurence, bir şeyle kapat şu pencereyi de ay dışarda kalsın, içeri girmesin.»

Bu sözler üzerine kocası yataktan kalktı ve odanın ortasına kadar gitti. Ceketini pencereye astıktan sonra düz bir sesle:

«Oldu mu acaba Janine?» dedi.

«Şimdi daha iyi,» diye belirgin bir rahatlıkla konuştu. «Çok, çok iyi oldu. Teşekkür ederim hayatım.»

«Artık uyuyabilir misin, yoksa kolonya ya da başka bir şey getireyim mi sana?»

«Hayır hayatım,» dedi, ardından hafifçe gülümsedi. Artık kendisini güvenlik içinde hissediyordu. Odanın karanlık olması onu bir parça rahatlatmıştı.

«Hemen yanıma gel de sana sarılıp iyice bir rahatlayayım.»

O HAFTANIN sonuna kadar bütün eşyalar yerleşmiş, perdeler asılmıştı. En yakın komşuları bir mil kadar uzaktaki bir çiftçiydi. Laurence çiftçinin oğlunu etraftaki otları kestirmek için tutmuştu. Kızı Trisa'yı da evdeki gündelik işleri yapmak, temizliğe yardım etmek için kiralamıştı. Janine'le birlikte haftada iki kere kasabaya inerek yiyecek ihtiyaçlarını alıyorlardı. Mektuplarla süt her gün eve kadar geliyordu.

Artık her şey yoluna girmiş, Laurence de düzenli bir çalışma hayatına koyulmuştu. Karısı durup dururken onu rahatsız etmek için bahaneler yaratmıyor ve öğle yemeklerini bile bir tepsiye koyarak sessizce odasına getiriyordu. Fakat çoğu zaman tepsiyi kapının dışında bırakmayı huy edinmişti.

Laurence bir gün öğleden sonra aşağı kata indi. Janine'i gündüzleri ender görüyordu. Karısı oturma odasındaki halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu Dışarıda sabahtan beri durmadan yağan yağmur hâlâ durmamıştı.

Karışım öyle şömine dibinde ve halının üstünde oturur görmek eski günlerini hatırlatmıştı. Annesi de orada oturup «Vatan Kurtaran Aslan» ya da «Kral Arthur'un Şövalyeleri» nden türlü hikâyeler anlatırdı. O da tıpkı Janine gibi ateşe dalar, yüreği âdeta bir kor olur yanardı. Ama şimdi şöminede ateş yoktu, yalnızca küller vardı.

Janine geldiğini duymadı ve önündeki bir şeyle uğraşmasını sürdürdü. Dışardan sızan hafif ışığın altında bir Dürer tablosunun kızlarına benziyordu. Normal ölçülerde pek güzel değildi ama kendine göre bir havası vardı ve insanları etkileyen bir tipti.

Karısını bu kadar ilgilendiren şeyin ne olduğunu merak etti. Yere çok eskiden kalma bir satranç tahtası koymuştu. Tahtayı ters çevirmişti ve cilâlı tarafında bir bardak baş aşağı duruyordu.

Sağ elinin iki parmağı bardağın yukarda bulunan alt tarafında geziniyordu. Laurence seyrederken, bardağın, Janine'nin elleri üstünde olduğu halde, kendi ekseni etrafında hafifçe döndüğünü farketti.

«Ne yapıyorsun öyle, Janine?» diye sordu. Janine beklenmedik bir tepkiyle: «Hayır, hayır!.» diye bağırdı Laurence ayaklarının ucuna basarak yavaşça odaya girdi. Sanki uyuyan birini uyandırmak istemiyormuş gibi hareket ediyordu,

«Seni rahatsız mı ettim? Ne yaptığını bilmiyordum hiç,» dedi.

Janine:

«Ah!.» diye kendini toparlamaya çalıştı. Düzensizce soluk alıyordu. Bardağı kaldırdı ve yere koydu. Laurence kadının satranç tahtasının ters yüzüne alfabedeki bütün harfleri mürekkeple yazmış olduğunu gördü.

«Hiç bu şekilde haberleşmemiş miydin?» diye sordu Janine. «Annemle ben bunu küçükken çok yapardık. Tabii, o ölmeden önce..»

«Kiminle haberleşme?»

«Yakındakilerle..» Laurence'in böyle bir soruyu sormasını pek garipsemişti. «Annemle beraber, babamla böyle haberleşirdik. Babam bazan garip arkadaşlar da getirirdi. Annem de onun hâlâ sağlığındaki gibi olduğunu söyler ve eve de hep garip garip adamlar getirdiğini anlatırdı.»

Laurence :

«Fakat Janine...» diye konuşmaya girmek istedi.

«Elbette, sen ve doktor bunu annemin gerçeklerden kaçmak için yaptığını söyleyeceksiniz.»'

Ansızın Janine'in annesini düşündü. Tabiata bağlı ve soylu bir kadındı. Çok iyi yetiştirilmişti fakat, kocası Charles nehrinde yelkenle gezerken boğulunca öğrenciler için bir yatılı yurt açmıştı.

Janine'i çok pahalı okullara göndermişti. Bütün emeli kızının, bir gün, ünlü bir şarkıcı, oyuncu ya da ressam olmasını sağlamaktı.

Öleceğine yakın Janine ile Laurence'in evlenmesine çok memnun olduğunu açıklamıştı.

Janine kocasına gülerek bakıyordu. Fakat bu gülüşünde şaşırtıcı bir hava vardı.

«Bir kere denesene» dedi. «Burası çok güzel eski bir ev. 1690 yılında inşa edilmiş, o zamandan beri burada yaşayanları ve ölenleri düşün hele bir Bazıları hâlâ çevrede dolaşıyor. Bazılarının yakınlarda kalıp diğerlerinin niçin gittiğini bir türlü anlayamıyorum ama bu, her yerde böyle. Bir kere dene, bakalım seninle konuşacak biri çıkacak mı?

Laurence :

«Peki,» dedi ve kendini gülmeye zorladı. Halının üstüne, karısının yanıbaşına oturdu ve elini tuttu. Avucunun içindeki el hemen kaçtı ve tahtayı kendi önüne çekti.

«Şimdi iki parmağını bardağın üstüne koy.» dedi karısı, çabuk çabuk anlatmaya başladı. «Sonra kendini serbest bırak ve bardak hareket edince parmağını sakın üstünden çekme. Bırak bardakla beraber gitsin.»

Dediğim yaptı, fakat bu işe bir türlü inanmıyordu. Bir an önce karısına bu gece erken yatmayı ya da bir sinemaya gitmelerini söylemek istiyordu. Ama beklemeye koyulduğunda Janine'in kendinden geçmeye başladığını gördü. Parmaklan kristal bardağın üstündeydi. Odada alışılmamış bir sessizlik vardı.

Ansızın bardak oynamaya başladı. Eü bardağın üstünde hareket ediyordu. Bardak hafif bir yuvarlak çizerek doğru, ‘N’ harfine gitti. Sonra oradan kalkarak 'O' ya kadar hafif bir hareketle kaydı. Tekrar ‘N’ ye oradan

'O' ya ve yine 'N' ve 'O' ya gitti.. Sonra bardak ani bir hareketle üzerinde bulunan eli tahtanın kenarına doğru itti.

Janine okudu :

«No, No, No. Hayatım, 'Hayır' dediğine göre, seninle konuşmak istemiyor.»

Laurence sakin görünmek istemesine karşılık bunda pek başarılı olamadı. Sinirli bir hareketle cebinden sigara çıkarttı ve yaktı.

«Kim benimle konuşmak istemiyor Janine?»

«Roderick Jameison. Binbaşı Roderick Jameison! Bir zamanlar burada yaşamıştı. Sen odaya geldiğin sıra ben onunla konuşuyordum. Amerikan kurtuluş savaşı sırasında Yorktown Meydan Savaşında öldüğünü söylemişti bana. Arka taraftaki ufak mezarlıkta gömülüymüş. Yarın bir gidip mezar taşını bulacağım.»

Laurence soluğunu tuttu. Evin arka tarafında mezarlık olduğunu Janine'e söylememiş ve oradaki otları da kestirmemişti.

Fakat herhalde dolaşırken orayı bulmuş ve mezartaşının üstündeki yosunları temizleyerek Roderick Jameison adını okumuş olmalıydı. Ama ailede hiç bu addan söz edildiğini duymamıştı Laurence.

«Anlıyorum.» dedi. «Ama biliyorsun Janine, bardak senin kuvvetinle hareket etti. Sen içinden söylemek istediğini bardağa söylettin.

Aklı sıra bir çocuğu kandırırcasına karısını kandırmaya çalışıyordu.

«Belki hayatım ama bu, gelen haberi gerçekdışı yapmaz değil mi? Bunu oraya kim getiriyor? Hadi bakalım, cevap ver» Durdu, bakıştılar.

«Üzülme hayatım. Binbaşı Jameison'la aramızda hiç bir şey yok. Dediğine göre birçok kadınla düşüp kalkmış vc bu yüzden de sayısız düello etmiş» Bunları dedikten sonra coşkun bir kahkaha attı.

«Kimse sözlerinin bütününe inanamaz onun. Fakat bunları uydurduğunu söylediğimde bana çok kızıyor ve bardağı kaldırdığı gibi duvara fırlatıyor.»

Laurence'ın şaşkınlığına rağmen karısı başını omuzuna dayadı ve göğsüne doğru uzandı. İkisi de Laurence'ın hızla atan kalbinin sesini duyuyorlardı.

«Seni seviyorum!» dedi Laurence, bir yandan da karısının sırtım okşuyordu.

Janine :

«Biliyorum,» dedi ve yüzünü kocasına doğru uzattı. Dudakları sıcak ve ıslaktı. Janine hem gerçek hayatta, hem de gerçekdışı hayatta yaşayabilecek bir tipti. Laurence karısını kollarının arasına aldı ve aylardan beri duymadığı bir sıcaklığı duydu.

«Bunun onu ne kadar kızdırdığını bilmiyorsun,» dedi Janine.

GECE Janine uyuduktan sonra Laurence'i bir süre uyku tutmadı. Karısının sıcak soluğunu yanaklarında hissediyordu.

Janinc'i, bu satranç tahtası üstünde yaşadığı uydurma dünyadan uzaklaştırmak için bazı yollar düşündü. Eski günler aklına geldi. Birlikte Washington'daki ufak bir apartmanda yaşadıkları dört yılı hatırladı. Bu arada iki kitap yazmış ve ikisinde de başarılı olmuştu.

Janine de kendi işine pek bağlanmıştı. Brodway'deki tiyatrolara gidiyor, buralardan defterine notlar alıyor ve yaz mevsiminde yapılacak tiyatro işlerini yazıyordu. Sonra bir yıllık resim çalışması, bir reklâm şirketinde yaptığı işler ve yazdığı basit, fakat gerçekten çağdaş şiirler aklından geçti durdu.

Ansızın şehir hayatından soğumuş ve köye çekilmeyi uygun bulmuştu. Karısının hatırı için New Hampshire'e gitmişler ve burada Janine resim çalışmalarını sürdürmüştü. Laurence'a gelince, o her yerde yazabilirdi, hiç bir şey umurunda değildi.

Denize bakan eski evlerinde Janine bir düzine kadar tablo yaptı, fakat mahalli resim sergisinde derece alamayınca bir daha eline fırçasını ve paletini alamadı.

Sonra New England'deki uzun kış süresinde karısında bir sinir hastalığı baş gösterdi. Bu yüzden Boston, New York ve Washington'daki bütün doktorları dolaşmışlardı.

Paraları bitince de kalkıp buraya gelmek zorunda kalmışlardı.

Laurence karısına kasabayı ziyaret etmelerini, haftada iki kere sinemaya gitmelerini söylemişti. Fakat Janine her seferinde kocasına sinemaya ya da gezmeye yalnız gitmesini söylüyor ve evden dışarı çıkmak istemiyordu.

Hayatından memnundu. Hatta kocasını da hayatından memnun olduğuna inandırmak için boyalarını çıkarmış, resim yapmak için hazırlanmıştı. Laurence her dakika karısının resim yapmaktan bıkacağım düşünüyordu. Ancak bunun tam aksine, Janine bu işe var gücü ile sarılmıştı. Yeni yaptığı bir tabloyu bitmeden kocasına göstermeyeceğini de söylemişti.

Laurence de karısını resim yapmakla uğraşır görünce seviniyordu. Ama yine de o içeride çalışırken Janine'nin satranç tahtası ve bardakla oynadığını çok iyi biliyordu. Karışım kızdırmak istemediği için fazla üstüne gitmiyor, hatta arada sırada Roderick Jameison'dan haber olup olmadığını bile soruyordu.

Ancak Janine kocasının bunu bir jest olarak yaptığını anlamazlıktan geliyor ve sanki Roderick Jameison gerçekten yaşıyormuş gibi cevaplar veriyordu.

Bir pazar günü Janine çini yemek tabaklarım yıkarken bunları hep kendisi yıkar. Trisa'ya bu işi kesinlikle vermezdi Laurence yürüyüşe çıkacağını söyledi ve doğru köprüden geçerek ufak mezarlığa yöneldi. Hemen mezar taşının başına gitti. Taşın civarındaki otların üstünde birileri gezinmişti. Anlaşılan Janine buraya gelmiş olmalıydı. Fakat taşın üstündeki yosunlar adın okunmasını engelliyordu. Janine nasıl okumuştu peki ? Bunu anlamak için yosunları iyice sildi. Fakat sadece birkaç harf okunuyordu: JAMIE...

Pazartesi sabahı kasabaya yalnız başına alış veriş yapmak için gitti.

«Trisa, ben gelinceye kadar sen burada kal. Eğer hanım seni eve göndermen isterse, sakın gitme! Gelince sana iki günlük para vereceğim,» dedi Laurence.

Kasabaya geldiğinde doğru Tarih Müzesi'ne gitti. Görevli kadın gerçekten güzel bir arşiv tutuyordu. Çok eski günlerden beri devam eden bu arşiv kasaba ve civarında yaşayan ünlü kişilere ait her şeye kayıt düşerdi. Ayrıca müzede Kurtuluş Savaşından önceye kadar uzanan hatıra eşyaları da vardı.

Kadın dosyalan karıştırdıktan sonra sararmış bir kâğıt buldu ve :

«Binbaşı Roderick Jameison,» dedi. «Bu adı hatırladım. İşte burada da yazdığına göre, kasabada doğmuş ve civarda yaşamış. Ünlü bir düellocu, Yorktown'da bir olayda öldürülmüş. Galiba Lafayette tarafından..»

Artık Roderick Jameison gerçek olmuştu. Fakat, mezar taşının üstündeki yosunlar silinmediğine göre, Janine, onun orada gömülü olduğunu nereden biliyordu? Buradaki müzeye de gelmemişti. Çünkü kasabaya hiç yalnız indiği yoktu. Janine'nin.

Geriye bir tek şey kalıyordu. Belki tavanarasında bulunan eski kitap ve notlar arasında Roderick Jameison'la ilgili birtakım şeyler vardı. Laurence yukarıya yıllardan beri çıkmamıştı. Zaten orada bulunan notlar, kitaplar ve defterler de belki iki yüz yıldan beri tozlar içinde kalmıştı.

Tavan arasına çıkıp bakmaktan vazgeçti. Herhalde orada da Jameison'la ilgili bir şey bulamayacağından çekinmişti.

Janine bir gün :

«Gün geçtikçe Roderick seni iyice kıskanmaya başladı, sevgilim,diye konuştu,

Laurence lâfı değiştirdi :

«Bugün yayınevinden bir mektup aldım. Kitabımı beğenmişler fakat üstünde biraz daha çalışmamı istiyorlar.»

«Ay, çok kötü bu!»

«Ne yapalım, bir süre daha burada kalıp çalışmamız gerekiyor.»

«Öyle mi? Ben zaten buradan ayrılmak istemiyorum.»

«Sahi mi?» dedi Laurence de. Kendini tutamamıştı.

«Burada vakit geçirmek güzel. Böyle bir yeri hiç görmemiştim. Hayatımın sonuna kadar burada kalabilirim.»

Laurence güldü :

«Tabiatı seviyorsun..» dedi. Biraz olsun rahatlamıştı.

Janine esrarlı bir gülümsemeyle kocasına döndü :

«Evet, artık alıştım. Şimdi işe yaramaz, aklı eksik bir kadınım ben,» dedi.

«Öyle demek istemedim. Janine, zaten hiç bir zaman öyle değilsin sen.»

«Evet, öyleyim,» dedi Janine. Yattığı hamakta sallanmaya başlamıştı. Parmakları da iplerin arasında dolaşıyordu. Her biri güçlü ve kemikliydi. Uzun tırnakları boyalıydı. Süslenmeye meraklıydı çok. Kocasının yaptığı aynalı dolabın önünde saatlerce durur, süslenirdi.

«Bana yıllar önce bunu anlatman gerekti.» Sesinde suçlayan bir ton vardı. «Roderick bir kadının faydalı olması gerekmediğini söylüyor. Hele benim gibi bir kadının. Ona göre kadının bütün görevi süslenmek ve güzel görünmekmiş.»

«Oyle mi?» Laurence bu konuşmadan hiç hoşlanmamıştı ama ses de çıkarmıyordu.. «Peki başka neler söylüyor?»

Karısının oynadığı yeni oyunu iyiden iyiye anlamak niyetindeydi.

«Ah!. Durmadan, hep kendisinden söz ediyor. Bana düellolarını ve aşklarını anlatıyor. Onu, kadınların kocalarıyla alay etmek, onları küçük düşürmek amacıyla aşk yaptığı için suçluyorum. Fakat o bunu inkâr etmiyor.»

«Peki, tabanca mı, yoksa kılıç mı kullanmış düellolarda?»

Janine bir an durakladı :

«Bunu da pek söylemiyor, daha doğrusu silâhları üzerine hiç konuşmuyor. Bir gün kendisine bu düellolarda her zaman centilmen olmadığını söyledim, uzun süre benimle dargın kaldı, konuşmadı. Sonra geri geldiğinde çok iyi tabanca kullandığını ve tek eli ile altı adam öldürdükten sonra Yorktown'da vurulduğunu anlattı. Yirmiyedi yaşındaymış öldüğü vakit. Fakat çok daha genç gösteriyor, hatta senin hiç olmadığın kadar genç!»

«Altı adam? Hepsi de kadınların koca lavı ha?» diye sordu Laurence. Gerçekte bu, Janine' in yeni bir numarasıydı. Kocaları pek sevmezdi ve kan olmaktan da hoşlanmazdı. Romantik flört devresini her şeye üstün tutardı.

«Üç ya da dört koca. Kocalarını öldürdükten sonra kadınlara ne olduğunu sordum; hemen bana gözlerim ve kirpiklerim üzerine iltifatlar yağdırarak lâfı değiştirdi.»

«Niçin, gayet güzel kirpiklerin var. Galiba sana âşık oldu.»

«Hem de deli gibi.. Seninle nasıl bir düello ayarlayabileceğim düşünüyor bütün gün. En çok da senin yüzüne eldivenle vuramadığına üzülüyor.»

«Belki bardağı yüzüme vurabilir canım.»

«Bu, hiç de fena bir fikir değil sevgilim. Bunu tavsiye edeceğim. Onun nasıl birisi olduğunu görmek ister misin?»

Ansızın heyecanlanmıştı Laurence :

«Nasıl birisi olduğunu mu?»

Janine, kocasının elini tutarak oturma odasına kadar götürdü. Pencerenin yakınında bir sehpa üzerinde kocasına göstermeden çalıştığı resim vardı. Sehpayı kocasına doğru çevirirken bir yandan da üzerindeki örtüyü kaldırıyordu.

Tuvalin üstünde genç bir adamın başı ile omuzları vardı. Sarı saçları uzundu. Saçlar, kulaklarını örtüp yakalarına kadar iniyordu. Soylu bit yüzü, ince bir çenesi ve hafifçe gülen dudakları ile eski bir asilzadeyi andırıyordu. Gözlerinden başka her yeri güzeldi.

Gözleri karaya çalar maviydi. Laurence'in gözleri tablodaki gencin gözlerine takıldı. Sanki emir veriyordu. Laurence gözlerin derinliğine bakınca Janine'in, Roderick Jameison'u gülerek çizmediğini anladı.

Bu, karısının yaptığı en güzel resimdi. «Çok güzel olmuş!» diye atıldı. «Yani, şimdi bu Binbaşı Roderick Jameison, öyle mi?» Janine hafifçe güldü :

«Ta kendisi. O da çok benzediğini söylüyor. Sadece yakışıklılığı fazla benzememiş. Ona kendini beğenmesinden sıkıldığımı söyledim.»

«Yeni bir tablo daha yapmalısın. Bu çok güzel olmuş çünkü.» «Belki yaparım.»

Tablonun üstünü kapatırken kadının sesi normale dönmüştü.

AKŞAM Janine uyuduktan sonra Laurence, karısını tedavi eden Washington'daki doktora durumu anlatan uzun bir mektup yazmaya koyuldu.

«Bu ıssız yerde Janine'nin hastalığı hayli garip bir şekil aldı. Bütün vaktini havai kurmak ve düş görmekle geçiriyor. Ev işi bir satranç tahtasının aracılığında hayali konuşmalar ve haberleşmeler yapıyor. Bunları çok yadırgıyorum.»

Son kelimede kalem, kâğıdın üstünü çizdi ve Laurence kâğıdı ocağa atıp yaktı.

Janine kahvaltıda :

«Rodrick, senden ayrılmam gerektiğini söylüyor.» diye esneyerek konuştu. «Senin beni anlamadığını söylüyor. Ayrıca onun hakkında sana anlattıklarıma inanmadığını ve benim deli olduğumu sandığını da belirtiyor. Doğru mu bunlar?»

Laurence elindeki kahveyi dökmemek için fincanı daha sıkı tuttu. Eli titremişti. Acaba Janine onun mektupla uğraştığını, sonra yaktığım ve içinde yazılı olanları görmüş müydü?

Zorla gülümsedi:

«Sahi mi? Peki başka neler anlatıyor?»

«Aldırma canını Daima bir şeyler hayal ediyor, işte.» dedi. Janine, ayağa kalkıp kocasını öptü. Günün geri kalan kısmında da neşeli göründü ve hiç Roderick'den söz etmedi.

Gecesine Laurence uyandığında karısının aşağıya indiğini farketti. Yataktan kalktı ve sessizce merdivenlerden inip oturma odasının kapısının kenarındaki karanlığın içine gizlendi.

Janine kâğıt parçaları ve bir iki odunla bir ateş yakmıştı. Odadaki tek ışık bu ateşten geliyordu. Kendi kendine konuşup gülüyordu. Bardak satranç tahtasının üstünde hareketsiz duruyordu.

O kadar yavaş sesle konuşuyordu ki, Laurence hiç bir şey anlamadı. Odada sanki başka birisi konuşuyor gibiydi. Hatta bu hafif mırıltı belki de rüzgârın sesiydi. Fakat karısının dudakları oynuyordu ve gözlerinde yıllardan beri görünmeyen bir pırıltı vardı. Bütün günkü yapmacık neşesine karşılık şimdi gerçekten neşeli görünüyordu.

Üstüne güzel bir gecelik ve ona uyan bir sabahlık giymişti. Kolları bileklerine kadar iniyor ve yakası da mavi bir kordelâ ile bağlanıyordu Ansızın Janine elini yakasına götürdü. Sanki yanında oturan birisi yakasını bağlayan kordelâyı açmak istiyordu.

Sonra kadın başını iki yana salladı ve itiraz edermiş gibi bir şeyler mırıldandı.

Laurence karısının yerinden kalktığını görünce hemen yukarı çıkıp bir koşu yatağın içine girdi. Kalbi hızla atıyor, başı ağrıyordu.

Janine kısa bir süre sonra odaya döndü. Yüzü yeniden eski haline gelmişti. Karısı yanına yatarken Laurence onun hâlâ heyecan içinde olduğunu hissetti.

Ne olursa olsun Janine bu işi rol olarak yapmıyordu. Kadında bazı değişiklikler oluşmaktaydı.

Uyurken konuşuyor, «Koş, koş, koş!» diyordu. Bu ara hıçkırdı ve başı yastıktan aşağıya düştü.

Laurence ertesi sabah tekrar doktora mektup yazdı ve Trisaya emânet etmeyip kendisi götürüp postaya attı.

Doktordan gelen cevapta, Janine'in hemen kendisine getirilip yeniden tedaviye alınması isteniyordu. Ayrıca mektupta Janine'in daha iyileşmeden tedavinin yarım bırakıldığı belirtilmekteydi. Laurence doktordan ne yapması gerektiğim öğrenmek istemişti ama doktor bunu söylememiş, hemen Washington^ gelip tedavi edilmesi gerektiğini yazmıştı sadece.

Laurence bir saat kadar banka cüzdanına baktı. Oysa içindeki rakamları okumak için cüzdana öyle uzun boylu bakması yersizdi.

Pencereden dışarıya, Janine'e döndü. Evin etrafında güzel, biçilmiş çimler vardı fakat kadın daima küçük akarsuyun öteki tarafındaki uzun çayırlıkta gezinmekten hoşlanıyordu. Bazan da saatlerce korulukta dolaşıyordu. Acaba Roderick Jameison'a orada mı rastlamıştı?

Sinirleniyordu Laurence, yumruklarım sıkmıştı. Karısının bu hareketleri ona da etki ediyor muydu yoksa? Fakat her şeye rağmen karısı, gerçekten bir sevgilisi varmış gibi davranıyordu işte.

Janine'i bugüne kadar böylesine güzel görmemişti. Bütün varlığını bir güzellik sarmıştı. Artık eskisi gibi kendi kendini yemiyor, içinden gelen sıkıntılarla etrafım rahatsız etmiyordu.

Başı yukarıda kendinden emin bir havada yürüyordu. O hastalıklı günlerindeki gibi arada sırada sinirli hareketler ve birbiriyle bağdaşmayan jestler yapmıyordu.

Laurence doktorun mektubunu cevap vermek için cebinden çıkardı, fakat tekrar yerine koydu.

Aklından Virginia tatili geçti; sıcak havayı, mavi gökyüzünü düşündü ve ileride yürüyen karısını gördü.

O gün bütün öğleden sonrasında çalıştı. Akşam yemeğinde de karısının her zamanki gibi çini tabaklarda hazırladığı yemeğin başına oturdu.

Laurence yemekte Janine'in satranç tahtası üstündeki kristal bardağı kullandığını ve yemek boyunca bardağı elinde tuttuğunu farketti. Karısı az yemek yiyor, fakat durmadan içiyordu. Bardağın kenarında dudakları tutkuyla dolaşıyordu.

Yorucu bir günün akşamında içilen şarap Laurence'e uyku vermişti. Janine'i yarı açık gözlerle izliyordu.

Janine yemeğin üstüne brandili şeftali tatlısı getirdi. Kadın hizmet ederken sanki âşığına hizmet ediyormuş gibiydi, ama Laurence bu âşığın kendisi olmadığını çok iyi biliyordu.

Yatağa yattıklarında yağmur yağmaya başlamıştı. Damlaların sesi evin damında çınlıyor ve pencerelerden rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Şimşekler odanın içinde çakıyordu sanki. Gök gürültüsü ise yatağın yanında patlıyordu.

Janine hemen uyumuştu. Fakat kocasını bir türlü uyku tutmuyordu. Yatağın içinde durmadan dönüyor ve sigara üstüne sigara yakıyordu. Ancak bir iki nefes aldıktan sonra hemen söndürüyordu. Sırtüstü yatağa yatınca,

zaman zaman çakan şimşeklerin yavaşça ve gitgide odanın içine yaklaştığını farketti.

Rüzgâr iyice artmıştı. Tam bu sırada pancurlardan biri korkunç bir gürültü He pencereye çarptı. Laurence ayağa kalktı, pencereyi açıp pancuru kapattı. Pencereyi kapatıp arkasına döndüğü zaman Janine'i hemen yanında gördü. Karısı kendisine bakıyordu.

Janine'in yüzünde korkunç bir ifade vardı. Laurence tek kelime konuşamadı. Sanki karısı kendisine öldürücü bir nefretle bakıyordu.

Kısa süren sinirli bir havadan sonra kadın arkasını döndü ve karanlığın içinde merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı.

Laurence bir cep feneri aradı. Fakat bulamadı. Karanlıkta karısını izlemeye koyuldu.

Merdivenlerde gıcırdayan iki basamağın garip sesini duyduğu halde kadın geri dönmemişti. Bunun üzerine Laurence karısının uykuda yürüdüğünü anladı.

Evin ön kapısı açıktı. Karısını dışarıya doğru izlemeye devam etti. Yağmurdan titremeye başlamıştı. Fakat önünde giden Janine'in hiç bir şey hissetmediği belliydi. Saçları ve o güzel geceliği rüzgârda gerilere doğru uçuyor ve ara sıra çakan şimşeklerle aydınlanıyordu.

Laurence karısının eskiden kölelerin kaldığı bölmede bulunan çukurlar ve taşlara doğru yürüdüğünü farkedince arkasından bağırıp uyandırmak zorunda olduğunu hissetti.

«Janine!» diye bağırdı. Sesi rüzgâra karışıp yankılandı, «Janine!»

Kadın, sesi işitince durdu. Laurence sadece beyaz geceliği görebiliyordu.

Laurence :

«Bekle!» diye tekrar var gücü ile bağırdı. Kadın :

«Çok yavaş yürüyorsun Roderick !» dedi. Sonra da korkunç bir zafer çığlığı atıp «Yakala beni!» diye haykırdı.

Kocasından uzaklaşıp koşmaya başladığı zaman da «Koş, koş, koş!» diye çığlıklar atıyordu. Laurence karısının uykuda konuşmasını hatırladı.

Koştu Janine deliklerin arkasından, sanki her yeri biliyormuş gibi geçiyordu. Arkasından da Laurence koşuyordu. Anlaşılan gideceği yeri de biliyordu. Ansızın köprüye doğru koştu. Herhalde ruhların akarsudan geçemeyeceklerine inanıyordu.

Öteki tarafa geçince kendinden emin bir şekilde gülmeye başladı. Şimdi korulukla kadın arasında çok az bir mesafe vardı. Üstelik burada da sabaha kadar Laurence'den saklanabilirdi. Adam kemiklerine kadar ıslanmıştı. Janine de onun gibi olmalıydı. Böyle kalırsa zatürree olabilirdi.

«Janine!» diye korku ile bağırdı. «Beni bekle, Janine!»

«Çok ağırsın, çok!» diye kadın cevap verdi. Fakat yine de biraz durdu. Hâlâ şimşekler çakıyordu. Şimşeklerin ışığında Janine'in yüzünü gördü. Gözleri açıktı. Geceliği vücuduna yapışmış, saçları yüzüne dolanmıştı.

Laurence hiç durmadan koşmaya devam etti. Kadın harekete geçmeden ona varmalıydı. Koştu, tam kollarını uzatıp karısını yakalayacağı sırada yerden bir el, ayak bileğini yakaladı. Laurence kendini havada uçuyormuş gibi hissetti. Öne doğru düşerken mermer taşın da yıkıldığını gördü. Şimşeklerin ışığında taşın üstünü okuyabiliyordu. Bu, yosunlarını temizlediği taştı. Üstünde şu harfler vardı: JAMIE...

Sonra alnı başının bütün ağırlığı ile mermerin üstüne çarptı.

Sabah gündelik işleri yapmaya gelen Trisa, oturma odasına girdiği vakit, Janie'i yerde halının üstünde otururken buldu. Kadının kucağında kocası vardı. Adamın başı kanlar içindeydi Janine üstünü çıkarmamış, ıslak gecelikle oturuyordu hâlâ. Soğuk şöminede yarısı ıslanmış bir satranç tahtası ile kırık bir bardağın parçaları vardı.

Trisa içeri girerken Janine başını hafifçe kaldırdı.

«Beni sevmiyordu,» diye yavaş bir sesle konuştu.

Trisa söyleneni zorlukla işitmişti.

«Benimle hiç ilgilenmiyordu. Zaten kadınlarla bir ilgisi yoktu. Beni öldürmek istedi.. Öldürmek istedi..»

Bu Janine'in söylediği tek ve son mantıklı cümleydi.

Ve Papağan «Fıstık» Dedi

PRICE DAY

BAY CRANGLE'IN önünde duran çalar saatin akreple yelkovanı bir yaz gününde, tam 3.47'yi gösteriyordu.

Bay Crangle :

«Bu konuda yanıldığım pekâlâ biliyorsun,» diye gözlerini çalar saatten ayırmadan konuştu. Hem enikonu yanılıyorsun Pet. Bunu sana daha önce de defalarca anlatmıştım. Ahlâk açısından hiç bir sakıncası yok.»

Kafesin içindeki papağan başını önüne eğdi, insanlardan çok daha yaşlı olmanın verdiği yorgunlukla gözünü kırptı ve :

«Fıstık!» dedi.

Bay, Crangle, gözlerini saatten ayırmadan yanındaki tabaktan bir şamfıstığı aldı ve yukarıya doğru uzatarak kafesin demirleri arasından içeri koydu. Pet bunu pençeleri arasına aldı, tutup kabuğunu açtı. Bunu yaparken herhangi bir ses duyulmadı. Çünkü odanın içi yollardan geçen otomobillerle, kaldırımlarda bağrışanların gürültüleriyle dolmuştu. Tam bu sırada gökyüzünden de bir uçak, bal toplayan çalışkan bir arı gibi vızıldayarak geçti. ,

«Tabii, bir de şu var,» dedi Bay Crangle: saat 3.49 olmuştu, «Buna ancak bütün insanların üstünde, her türlü duygudan uzak, her şeye dışardan ve tarafsız olarak bakan birisi karar verebilir.» Bunları söylerken saat de 3.50'ye geliyordu: «Düşün Pet, on dakika sonra, on küçük dakika sonra, dünyadaki bütün suçlular yarı yarıya küçülecek. Bütün yalancılar, hırsızlar, yankesiciler, yakalanmayan katiller, günahkârlar, şantajcılar, soyguncular,

esrar kaçakçıları; herkes, ama herkes benim bir tek kelimeyi söylememi bekliyor.» Gözleri gururla parladı: «Herkes, herkes!» diye tekrarladı.

Papağan yalnızca: «Fıstık!» dedi.

Bay Crangle hayvana bir şamfıstığı daha verdi.

«Senin bu yarı yarıya işine pek akıl erdiremediğini, hatta kabul etmek heveslisi olmadığını çok iyi biliyorum. Ama ben bunun en iyi yol olduğuna inanıyorum, Pet.»

Bu işe üç hafta kadar önce parkta oturduğu bir sırada karar vermişti. Başının üzerinden geçip giden bulutların üstündeki türlü şekillere bakarken, dünya üstündeki bütün kötü insanlara birer işaret koymaya ve bunların tanınmasını sağlamaya çalışmak için kendisinde bir kuvvet olduğuna inanmıştı.

Bunu gerçekleştirmek onu fazla yormadı. Bir kere daha böyle bir şey olmuştu yine. Bir zamanlar savaşları durdurmak için kuvvetim kullanmıştı. Bu da radyo, şehirdeki büyük hava akını için alarm verdiğinde olmuştu. Bunun için de uçakların pervanelerini sökmeye ve bir sabah pilotların, uçakların yanına geldiği vakit bütün araçların pervanesiz olduğunu gördüklerini düşünmeye başlamıştı. Pilotlar, uçakları alanda tıpkı soyulmuş birer muz gibi bulmuşlardı.

Fakat bu işte gecikmiş ve o, düşündüklerini gerçek leştir inceye kadar jet uçakları icat edilmişti. Kendi kuvveti jetlere karşı koyamıyordu.

Aynı şeyi tekerleklere de düşünmüştü. Bir gün bir kahvede oturmuş gazete okurken insanın tüylerini diken diken eden bir trafik kazası resmi gördü. Kazada üç kişi ölmüştü. O an arabaların tekerleklerini yuvarlak yerine dört köşe, hatta üçgen biçimde yapmayı kararlaştırmıştı. Böylece fren yapıldığında tekerlekler asfaltın üstünde kaymayacaktı. Fakat bu kuvvetim fazlasıyla koruyamadı. Daha planını yapmaya başlarken kuvvetinin bittiğim anladı.

Ama kötü insanlar üstündeki kuvveti hâlâ duruyordu. Hatta daha da artmıştı, tabii böyle bir kuvvet artabilirse.. Ve bu defa müthiş acele

davranmış, bir öncekinde olduğu gibi kuvveti hemen azalmadan bütün zorlukları çözümlemeye çalışmıştı.

Önce kötü insanların kimler olduğuna kim karar verecekti. Pet'in şüphelerine rağmen, gerçekte bu, pek öyle zor değildi.

Kötü insan, içinde iyi ile kötüyü ayırabilecek bir güce sahip olanların anlayabileceği insandı. Yani, iyi ile kötüyü ayırabilen bir insan, kötü insanın kim olduğunu da anlayabilirdi. Daha doğrusu kötü insan. Bay Crangle'a kötü görünen insandı.

Sonra, bunu nasıl yapacaktı, yolu yordamı ne olacaktı? Hepsinin alnını mı işaretleyecekti, yoksa hepsini aynı renge mi boyayacaktı? Neden olmasındı ama? Sözgelişi eflâtuna.. Fakat böylece kötü insanlar da birbirlerini daha iyi tanıyacak ve birleşip birbirine kenetlenecekti.

Sonunda onların boyları ile uğraşmaya karar verdi. Once hepsinin boyunu iki misline çıkartmayı düşündü. Bu durumda herkesin arasında kaybolmadan görünecekler ve kuvvetsiz olacaklardı. Normal insanların kullandığı aletleri kullanamayacak; sözgelişi, daktiloyla yazı yazamayacak, hesap makinesiyle hesap yapamayacak ve fotoğraf makinesiyle de resim çekemeyeceklerdi. Sonra telefondan da faydalanamayacaklardı. Kısa zamanda olağanüstü büyük olduklarından hiç bir şey yapamayacaklar ve pazar gazetelerindeki dinazor hikâyelerinde anlatıldığı gibi insanın bugünkü hayatından çekilip gideceklerdi. Fakat bu arada olağanüstü cüsse ve güçleriyle vahşice hareketler yapabilirlerdi. Bu da iyi insanları incitmelerine yol açar ve durum Bay Crangle'ın hiç hoşuna gitmezdi. Çünkü Bay Crangle vahşetten nefret ederdi.

Yarım boy insan iyi olur ve bazı makineleri kullanabilirdi pekâlâ. Bunlar da tehlikeli olurdu ama her şeyi kendilerine göre ayarlamaları için vakit gerekti. Kendilerine silâh ve alet yapmaları gerekliydi. Elbiseleri kendilerinden iki misli büyük olacak ve şapkaları kulaklarına kadar inecekti.

Saat 3.45'de Bay Crangle onların ne kadar komik olacağını düşünerek gülmeye başladı.

«Fıstık!» dedi Papağan.

Uzanıp fıstığı verirken Bay Crangle'ın gözü hep saatindeydi.

«En güzeli ne, biliyor musun?» dedi. «Saat tam dörtte bir cinayet davasına gidip mahkeme salonuna oturmalı ve kimsenin, suçlunun gerçekte katil olup olmadığını bilmediğini düşünmeli. Ve saat tam dörtte eğer adam suçluysa...»

Bay Crangle'ın soluğu hızlanmıştı. Saat de 3.56'ya geliyordu.

«Ya da, bir meyhanede sarhoşları seyretmeli.»

Papağan yeniden: «Fıstık!» dedi. Bay Crangle hayvana bir fıstık daha verdi.

«Oh, ne kadar çok yer var gidilecek. Fakat ben burada seninle olmayı tercih ediyorum Pet. Seninle ve başbaşa!»

Heyecan içinde sandalyesine oturdu. Saatin hareketini dikkatle izledi. 3.57'den 3.58'e geliyordu. Arkasında bıraktığı saniye parçasını görünce zevklendi. Sonra 3.59'a kadar soluk almadan bekledi.

«Başlangıçta gazeteler buna inanmayacak. Tabii inanmazlar. Sonra bunun bütün kötü insanlara uygulandığını görünce yavaş yavaş anlamaya başlayacaklar işi.»

Saat 3.59'u bulmuştu.

«Müthiş bir olay bu!» dedi Bay Crangle. «Gazeteler için olağanüstü bir hikâye. Bunu kimin yaptığını da bilmeyecekler. Bir sen, bir ben bileceğiz Pet.»

Saatin kolları dörde doğru son adımı atıyorlardı. 3.59 artık geride kalmıştı. Bay Crangle'ın gözleri açılmış, dudakları tir tir titremeye başlamıştı.

«Kimse bilmeyecek, kimse!» dedi.

Saat tam dörttü artık. Zili gürültüyle çalıyordu. Bay Crangle büyük bir kuvvet denemesi yaptı. Ansızın kendinden geçti ve gözlerini kapadı.

«Tamam!» dedi.

Pencereye gidip dışarıya bakarak sokaktaki kalabalığın durumuna göre, istediğinin olup olmadığını anlayacaktı. Ama pencereye gitmedi. Buna lüzum yoktu. Biliyordu çünkü.

Saatin zili sustu.

Papağan başını aşağıya doğru eğdi. Bay Crangle'a baktı. Gözleri boyalı taş gibiydi.

«Fıstık!» dedi.

Bay Crangle'ın eli havaya kalktı, fıstığı papağana uzatmak istedi. Fakat kafesle eli arasında bir metreye yakın bir boşluk vardı.

... Ve papağan büyük bir kayıtsızlıkla yeniden :

«Fıstık!» dedi.

Tesadüfün Bu Kadarı

PAUL EIDEN

CENAZE töreni Washington Caddesindeki eski, karanlık ve küçük Katolik kilisesinde yapılmıştı. Starbuck bütün tören boyunca Kathy'i dikkatlice izledi. Herhalde o, töreni kendisinden çok daha iyi biliyordu. Çünkü Starbuck'ın dini, matematikti.

Papazlarla din görevlilerinin ellerinde haçlar ve kalın bir kitap olduğu halde kara elbiselerle sıraların arasından yürüdüğünü görünce işin sonuna yaklaştıklarım anladı, işte o zaman Starbuck ilk kez solundaki kısa boylu sarışın adama baktı.

Adamı kendisinin de bulunduğu sıraya elinde şapkasıyla girerken görmüş ve hafif bir gülümse me ile selâmlamıştı. Starbuck, onu bir kere daha başka bir yerde gördüğünü hemen kavramıştı, «Belki,» diye düşündü; Kathy'nin eski oda arkadaşlarının nöbeti sırasında görmüştü. Tören boyunca da ona belli etmeden bakmış ve yüzünde hafif bir gülümseme yakalamıştı.

Starbuck ne türden olursa olsun, çözülmemiş problemlerden nefret ederdi. Kiliseden çıkarken aklı fikri adamdaydı. Garip bir koku kaplamıştı her tarafını. Bu koku Starbuck'a hastaneleri hatırlattı. Belki bir doktor. Belki bu ölen hastabakıcının ya da onun arkadaşlarından birinin ahbabı...

Ümitsizdi. Starbuck bütün düşüncelerini sessiz, serin ve sakin odasında yapardı. Papaz, Kathy'nin yanında Latince bir şeyler söylüyor ve yanındaki kısa boylu çocuk da elinde yanan bir şey den kokular saçıyordu. Galiba bu koku yavaş yavaş adamın elbisesinin üstündeki kokunun yerini almaya başlıyordu. Papaz ve yardımcıları, koronun bulunduğu yere doğru ilerlerken Starbuck da bazı düşüncelere daldı.

Altı tane İrlandalı genç çocuk, papazı izleyerek tabutu sıraların arasından geçirdiler. Starbuck o sırada Kathy'nin, yanında ağlamaya başladığının farkına vardı. Mezarlığa doğru yürümeye başlıyorlardı. Starbuck genç karısının koluna girdi ve yan kapıdan dışarı çıktılar. Arkalarından da o sarışın adam geliyordu.

Kathy ölen kızı bir yıldır görmemişti. Dün akşamki nöbette bile tabut mühürlenmişti. «Onları suçlamıyorum,» diye düşündü Starbuck. Kendisi nöbette ya da törende herhangi bir şey hissetmemişti. Zaten o kadar duygulu biri değildi. Şimdi biraz da utanarak Kathy'nin nasıl bu kadar duygu yüklü olabileceğini düşünüyordu.

Ansızın sarışın adamın hâlâ onlarla birlikte olduğunu sezdi. Starbuck, adamın, hafif bir gülümseme ve solgun bir yüzle karısının koluna dokunduğunu gördü.

Kathy, yüzünü kaplayan tülün altındaki elini çıkardı ve mendilim elinde daha sıkı tutarak yaşlı gözlerle adama bakıp bir :

«Ah, Bay Carlson!»! dedi.

Carlson da başını salladı :

«Çok fena, çok fena» dedi.

«Doktor değil,» diye Starbuck'ın aklından geçti hemen.

«Kocamla rastlamıştınız.» dedi Kathy. «John Carlson, Alfred. Bay Carlson, Pat Phelan'ın nişanlısıydı.»

Starbuck adamın elini sıktı. Pat Phelan, araba ile vurup kaçan şoförün öldürdüğü iki kızdan biriydi.

«Merak ediyorum.» dedi Carlson, sesinde bir tutukluk vardı: «Siz mezarlığa mı gidiyorsunuz?»

«Evet,» diye Starbuck cevap verdi. «Fakat arabamız var.»

Carlson, Kathy'e dönerek :

«Ben de bunu öğrenmek istiyordum.» dedi. «Beni de birlikte götürür müsünüz?»

Kathy içtenlikle kabul etti.

«Tabii..»

Kilisenin önünden sona kalmış kiralık arabalar da gidiyordu. Starbuck onlara arabanın Altıncı Cadde'de olduğunu söyledi. Cenazeden sonra Brooklyn'e kadar uzun bir yol gidecekti. Büroya geç kalacağından emindi. Çünkü Kathy mutlaka büyük bir yakınlık göstererek adamı istediği yere kadar götürmeyi teklif edecekti.

Kathy'i içten davranışları ve tam anlamıyla kızıl saçlı bir güzel olduğu için beğeniyordu. Zaten hastanede ilk "gördüğü gün hoşuna gitmişti. Sekiz yıllık evlilik hayatından sonra karısının çok duygusal hareketleri Starbuck'a pek garip görünmeye başlamıştı. Bu sabah kilisedeki tören yeterdi aslında, fakat karısı ille mezarlığa gitmek için de ısrar etmişti. Üstelik karısını şehre götürdükten sonra bir saatte taksi ile Riverdale'e gidecekti.

Starbuck, arabasını kortejin sonuna doğru yaklaştırırken Kathy de arkaya oturmuş Carlson ile konuşuyordu. Carlson cebinden paketini çıkardı ve öne doğru uzatarak onlara sigara ikram etti. Kathy alırken Carlson'un yüzündeki gülümseme değişmişti. İşte o zaman Carlson'u sevmediğini farketti Starbuck.

Araba Williamsburg Köprüsünden geçip Meeker'den New Calvary'e dönerken Kathy, hâlâ Carlson'la çene yarıştırıyordu. Evlenmemişti Carlson ve yine bir kimya şirketinde doktorlarla ilişkileri sürdüren propagandist durumundaydı. Starbuck 'başarısız' diye notunu verdi ona. Kathy, adamın elini hafifçe tuttu.

«Pat'i unutmalısın. Nasılsa bir gün birine rastlayacaksın. Bekle ve gör.»

Starbuck Carlson'a kimsenin Kathy gibi bir kadınla evleneceğine dair teminat vermesi gerekmezdi» diye düşündü. İleride zengin olacağını tahmin ettiği gibi, uzun süren bekârlık hayatı boyunca da bu durumu biliyordu. Evlenmesi, para buluncaya kadar bekleyebilirdi. Yani, para bulmadan

evlenmek için acele etmek zorunluğu yoktu. Uzun bir süre önce bir yerlerde Voltaire'in şöyle bir sözünü okumuştu : «Bir kadın, ancak bir milyonere 'seni seviyorum' derken samimi olabilir.' Bu da Starbuck'ın ihtiyaç duyduğu bir teminattı.

Starbuck için tek faydalı şey matematikle haşır neşir olmaktı. Hayatta ona her şeyi matematik veriyordu. Doğruydu. Kathy karısıydı ve kendisi de altı yıldan Du yana Amerika'nın dördüncü büyük sigorta şirketinin başkanıydı.

Matematik Starbuck'ın dini, mantık da imanıydı. Bu iki inanç hayattaki bütün fırtınalardan kurtarmıştı onu. Bütün kuvvetim rakamlara ve tekliflere ayırmıştı. Kathy'nin ona duyduğu inanç ya da ölen oda arkadaşının durumu da bu teklifler arasındaydı.

Önde giden tabutun içindeki ölü, Kathy'nin hastabakıcılık okulundaki oda arkadaşınındı. Bu, aynı odadan ölen dördüncü kızdı. Hayır, eğer yıllar önce öleni de sayarsak, beşti. Onun ölümüne Kathy hep «Feci bir kaza,» derdi. Starbuck, karısının ölen arkadaşları üzerine kendisiyle yaptığı konuşmayı hatırladı. Starbuck’ın şirketindeki arkadaşları ve aileleriyle gittikleri bir toplantıda yapmıştı bunu. Aralarında hukuk bölümünden genç Quinlin de vardı.

Gülümseyerek o günü hatırladı. Gerçekten güzel bir gündü. Yazık ki birçok insan matematik problemlerini bir bakışta Starbuck gibi anla yamıyordu. Quinlin de o gün bir kadın gibi heyecanlanmıştı.

«Allahım!» demişti. «Hiç merak etmiyor musun? Bak oda arkadaşlarından dört tanesi ölmüş. Ya Kathy'ye de bir şey olursa?»

Starbuck ona bakıp alaylı bir sesle gülmüş :

«Bunu bir sigortacının söylemesi biraz komik olmuyor mu? Hem de hukuk servisinden birinin? Ya hepsi kanserden ölmüşse? Bu da Kathy'nin kanserden ölmesi ihtimalini mi kuvvetlendirir?»' demişti.

«Fakat hepsi vahşice öldü» diye birden parlamıştı Quinlin. «Birinci kız yanarak gitti. Biri yatağında ölü bulundu. Diğeri de bilinmeyen birisi

tarafından araba altına alınıp ezildi.»

«Olabilir,» dedi Starbuck. «Bu, yalnızca bir tesadüfler zinciri. Biraz garip ama bu tür şeyler hayatta daima olur. Tabii, onların ölümü Kathy'nin de ölmesi anlamına gelmez. Bu bir ruletin dört kere kırmızıda durduktan sonra beşinci kez tekrar aynı yere gelmesi kadar olmayacak bir şey! Gerçekte ihtimal hesabına göre kırmızının şansı her defasında aynıdır. Yani, beş kere üst üste de kırmızıya gelebilir.»

Güldü. Konuşma fırsatı hoşuna gitmişti. «Bu örnekte istatistik özgürlük ilkesi üzerinde durulmuştur...»

Misafirlerin arkasından Kathy de gülerek kocasına bakıyordu. Gerçek bir ev sahibiydi Kathy. Starbuck içlerinden yaşlı bir adamın gülüşünü hafife aldı.

«Küçük örneklerle yola çıkıp sonuca gitmek isterseniz, tehlikeli kararlara varırsınız.»

Böylece diğerleriyle birlikte gülmeye başladı. Hatta kadınlar bile rahatlamıştı. Ancak genç Quinlin hâlâ kaygı içindeydi.

«Hiç merak etmiyor musunuz? Bir kere düşünün... Düşünün!»

«Düşündüm, belki de onların üstünde bir beddua falan vardı.»

Starbuck sözde espriye getirerek konuşmuştu. Gerçekte Quinlin esrarlı hikâyeler okuyan soydan biri olmalıydı. Sözgelişi Kral Tutan Kamon'un mezarını açan adamda olduğu gibi...»

Quinlin biraz rahatlamış, fakat arada Kathy' ye doğru keskin bir bakış fırlatmıştı.

Starbuck alaylı bir şekilde gülerek arabayı Laurence Hill'e doğru çevirdi. Yetersiz gerçeklerden düşünce tarzı çıkaranları oldum olasıya saçma bulurdu hep. Bu yüzden kendi duygu ve düşüncelerini daima sağlam gerçekler üstüne kurardı. Ayrıca bütün düşünceleri de aklında tutardı.

Sözgelişi şu evlenme işinde her şey bir yana, kendisi 53, karısı da ancak 29 yaşındaydı. Herhalde karısının günün birinde bir sevgili bulmasından daha normal bir şey olamazdı. Bunu uzman Kin ey de doğruluyordu. Gerçekte kendisi de Kinsey konusunda bazan yanılıyordu ya, neyse. Starbuck hemen aklındaki IBM'e daha doğrusu kendi elektronik beynine kendi istediği istatistikleri sordu. Toplanan olaylar: Evlilik dışı ilişkiler, doğumla ölen gerçekler. 1920 ile 1929 yılları arasında doğan kadınların yüzde on ikisi yirmi beş yaşına gelince kocalarını bir güzel aldatıyordu.

Tabii o kitap 1953'de basılmıştı ve ortadaki gerçekler 25 yaşından ileri pek gidemiyordu. Ancak, 29 yaşına kadar bu aldatma işi daha da ilerleyebiliyordu. Böylece Kathy'nin kocasına sadık kalması en iyi şartlar altında dörtte üç oranındaydı. Starbuck'ı memnun eden tek şey, herhangi bir konuda faraziyeler üzerinde hiç kafa yormama siydi.

Tabut, mezarın içine yavaş yavaş konulurken Kathy'yi seyretti. Yüzü bcyazlaşmış, dudaklarını ısırmış, fakat gözlerinden yaş maş akmamıştı. Oysa, mezarlığa gelirken neredeyse iki gözü iki çeşme ağlayacaktı.

Kadınlara sorulacak tek şey, yeri geldiğinde yeteri kadar metin olup olamayacaklarıydı. Starbuck da Kathy'nin daha şimdiden kendisini aldatmaya başladığından şüphelenmişti. Fakat için için karısının en ufak bir ipucu bile vermediğine bakıp gururlanıyordu.

Carlson'ı hatırlayıncaya kadar arabanın burnunu yola çevirmiş ve bürosundaki işlerini düşünmeye başlamıştı bile. Bay şey, şey... Sizi nerede bırakayım acaba?»

Carlson dudaklarını ileri doğru uzatarak soylu, ama yadırgatıcı bir tonla:

«Nerede olursa.» dedi. Günün geri kalan bölümünde izinliyim nasılsa.»

Hay aptal, nerede ineceğini bile kestiremiyor du, iyi mi?

«Peki, ben tekrar Wall Street'e dönüyorum.» dedi.

Kathy'nin yüzü hâlâ heyecanlı ve bembeyazdı.

«Arabayı orada park edeceğim. Sonra karım taksiyle devam edecek. Size en uygun yer neresiyse, söyleyin orada bırakayım sizi.»

Carlson kaşlarını kaldırdı.

«Oh, siz arabayı almıyor musunuz?» diye dönüp Kathy'ye sordu.

Kathy, başını salladı.

«Öyleyse ben sizi arabayla eve bırakayım. Böylece kocanızı da bir dertten kurtarmış olurum.»

Kathy güldü, ansızın neşelenmişti.

«Harika, harika! Bu çok iyi olur!»

Bu düşünceye Starbuck bile bir minnettarlık hissi duymuştu, işi olmadığında arabayı büroya götürmezdi. Trafiğin tam sıkışık olduğu saatlerde işinden çıktığı için bu arada araba kullanmaktan nefret ederdi.

«Çok iyi olur tabii,» diye mırıldandı.

Wall Street ile Broadway'in köşesine gelince anahtarları Carlson'a verdi ve Kathy'yi öptü, ayrıldı.

Bürodaki masasının üstünde şirketin hisse senetleriyle ilgili son durumu bildiren kaim bir mali rapor duruyordu. Başım arkaya yaslayıp sanki işleri geciktirmek istiyor muşçasına yorgunluğunu çıkarmaya koyuldu. Bir süre sonra ayağa kalkarak pencereye gitti ve uzun uzun dışarıdaki limanın manzarasını izledi.

1952 yılından beri burası onun bürosuydu. Buraya gelinceye kadar yirmi beş yıl çalışmıştı. Kısacası Starbuck’ın hayatının üçte ikisi hep bu binada geçmişti. Önceleri derece alabilmek için Columbia'ya kadar uzanan metro yolculukları yapmış, sonra geceleri New York Üniversitesine devam etmiş; hukuk, yatırım işletmesi ve hisse senetleri üzerine doktora yapmıştı.

Önemli bir hastalığı yoktu. Fakat sekiz yıldan beri git gide yaşlanıyordu artık. Bunu kabul etmişti. Yedi yıl sonra iyice ihtiyarlayacaktı. On iki yıl

sonra da emekli olacak ve otomatikman yönetim kumluna girecekti. Kathy o zaman 41 yaşında çalışkan ve belki de aldatan bir kadm olacaktı, istediği her şeye kavuşmuştu şimdiye ka> dar.

Starbuck odanın içindeki Iran halısının yumuşaklığında bir tur attı. Masanın üstündeki raporlara yaklaşmak pek işine gelmiyordu. Bugün bir olay eni konu aklında yer etmişti. Kızgınlıkla olup bitenleri unutmaya çalıştı.

Bir ara gömülen kızı düşündü Şişmiş vücudu tabuta nasıl sığınıştı acaba? Kız, Stanten Island hastanesindeki nöbetinden dönerken vapurdan düşmüştü.

Starbuck derin bir soluk aldı. Eğer şirketi kızın sigortasını, intihar etmesini göz önüne almadan öderse, bu bir suç olabilirdi.

Bugüne kadar Staten Island vapurundan bir tek kişi düşüp ölmemişti. Tabii, kimse o düşenin arkasından itmemişse, bu, kesin bir gerçekti. Üstelik kız vapurda yalnızdı. Eğer Quinlin kadar heyecanlı ve duygulu olsaydı, bunu Kathy'nin diğer arkadaşlarının ölümüne bağlayabilirdi. Ortada hiçbir delil yoktu. Sadece bir tesadüfler zinciri olayları birbirine bağlıyordu.

Hepsi birbirine yabancı altı kız, hastane direktörünün tavsiyesi üzerine bir apartman katı tutmuşlardı. Biri intihar ediyor, diğer ikisi bunlar en yakın iki arkadaştı bir trafik kazasında can veriyor ve arabanın şoförü bir türlü tanınmıyordu. Bir diğeri de yatağında ölü bulunuyor ve kimin öldürdüğü aranıp tarandığı halde yine ortaya çıkmıyordu. Fakat kadının kocası suçlu diye uzun süre tutuklanmamış mıydı?

Starbuck'ın aklı bir süre tesadüfler üstünde dolaştı. Polis, tabii kendi işini biliyordu. Fakat her şeye rağmen suçlu olan koca idi. Polis hiç bir zaman suç delilini bulamamış ve adamı delil yetersizliğinden ötürü serbest bırakmak zorunda kalmıştı.

İlk ölen kızın başına gelen o kadar önemli bir olay değildi. Sadece feci bir kazaydı. Apartmanda beraber kaldığı kızlardan birkaçı eter koklatıp bayıltmışlardı kızı. Bunlardan hangileriydi bunu yapanlar? Bir türlü anlaşılmamıştı.

Starbuck lisedeki fen dersinde yaptıkları şakaları hatırladı. Vücudun herhangi bir noktasına damlatılan eter orayı dondururdu. Bazı yerlerde ise, uzun süren hissiz bir nokta yaratırdı.

Kızlar, arkadaşlarının elinde yanan bir sigara olduğunu unutmuşlardı. Eter ansızın ateş almış, zavallı kız da yanarak ölmüştü. Bu, gerçekten, korkunç bir kazaydı.

Starbuck ansızın bir şey keşfetmiş gibi, olduğu yerde durdu. Eter! Carlson'ın kiliseye geldiği zaman üstündeki koku aklına geldi ve kokuyu âdeta burnunda hissetti. Bunu bir yerde daha duymuştu. Değişik bir kokuydu ve bir çeşit deodoranttı bu. Ona hastaneleri hatırlatmıştı. Olabilirdi..., Evet.. Eterdi bu.. Starbuck kalbinin güm güm vurduğunu duydu.

Şimdi, bir dakika... Bunu ancak Quinlin gibi duygu yönü ağır basan bir adam düşünebilirdi. Carlson'ın, Kathy'yi bu şekilde eterlemesi ancak beşinci sınıf polisiye romanlarda olabilirdi. Bunun başka bir çözüm yolu olmalıydı. Birçok imkânsız şeyin açıklanması gerekiyordu. Carlson diğer dört kızın katili olabilir, birinci kızın kendisini sevmiş olduğunu bilmesi gerekirdi.

Starbuck o kızla ilgili neler biliyordu?

Katy, onun utangaç, çekingen ve grubun alay konusu olduğunu söylemişti. Ailesi yoktu. Fakat bir nişanlısı? Evet nişanlısı vardı.. Diğer kızların tanışmadığı, tanımadığı ve sadece dolaptaki elle çizilmiş bir resimde hayal meyal gördükleri bir nişanlıydı bu...

Starbuck koltuğuna çöktü, düzgün bir makine gibi işleyen hafızası çalışmaya başladı. Nişanlı? Bu bir korunma kelimesiydi. Daha doğrusu Hitler'in toplama kamplarında nesli tükenmiş bir çingene ailesi gibi bir şeydi. Akıllarda bir şey yaratıyordu ve kendi nişanlısını da aynı biçimde öldürmek istiyordu. Yani, yakarak... Bu, onu kendisi için eğlenceli bir öc alma durumuna sokmuştu. Daha doğrusu kendi başına gelenlerin başkalarına da olmasından zevk duyuyordu. Suçlu ya da suçsuz olmaları hiç bir şeyi değiştirmiyordu. Mümkün müydü bu, olabilir miydi?

Starcuk, Carlson'ın dediklerini hatırladı ve beklenmedik bir paniğe kapıldı. Masasının üstündeki telefona uzandı hemen. Fakat bir çingene.. Carlson sarışındı.. Bir sarışın çingene miydi yoksa?

Düşünceyle koltuğuna yaslandı. Olabilirdi tabii, her ne kadar biraz zayıf bir ihtimal de olsa, her şey mümkündü.

Peki ölen kız neyin nesiydi? Bunu kocası yapmıştı. Tabii polis onu delil yetersizliğinden serbest bırakmıştı ama bu, suçsuz olduğunu ispatlamazdı ki!

Ortada son derece garip bir durum vardı: Bir sarışın çingene, kazayla sonuçlanan bir ölümden ötürü duygusal olarak suçlandırılıyordu ve belki de tanımadığı bir kız, pekâlâ kocası tarafından öldürülmüştü. Karma karışık bir durumdu bu!

Peki, üstündeki eter kokusu nasıl açıklanabilirdi? Ne buyurulacaktı bunun için?

Starbuck bunları düşünürken habire telefona bakıyordu. Artık Kathy'yi evden arayabilirdi. Onunla muhakkak konuşmak istiyordu.

Onu bir çeşit uyarmak mı istiyordu? Peki ama niçin ve neye karşı? Dump dururken cebinde bir şişe eter bulunan bir adamın onu öldürmek istediğini mi söyleyecekti?

Kathy'yi bilirdi. Carlson'la West Side'a kadar çene çalacaktı. Zaten onun yerinde bir başkası olsaydı, yine aynı şeyi yapardı ya... Çünkü her zaman yanında birilerinin olmasından hoşlanırdı. Onun kaçmasına ya da yarı yolda ayrılmasına da öldür Allah izin vermezdi. Hatta eve gittikleri zaman bir kahve, çay ya da bir kadeh viski bile ikram ederdi. Peki, o sırada eter de adamın cebin deyse...?

Birdenbire Carlson'ın, Kathy'ye sigara ikram ettiğinde yüzünün aldığı ifadeyi hatırladı. Kathy'nin sigara içtiğine enikonu memnun olmuştu.

«iyi misiniz Bay Starbuck?»

Bayan Enlow, Sekreteri, kapıda bir koruyucu melek gibi durmuş bakıyordu.

Starbuck'ın aklı, takıldığı delikten bir an öncesi çıkmak isteyen bir fareninki gibi çalışıyordu. Bu, delice bir davranıştı. Hayır, hayır! Aklından geçenleri unutması gerekiyordu. Her şeyden önce Kathy'nin evde emniyette olduğunu ve Carlson'a görgülü bir ev sahibi gibi kokteyl hazırladığını ya da viski ikram ettiğini düşünmeliydi.

Bayan Enlow, kendini duyurmak istercesine :

«Kahvenizi şimdi mi istersiniz?» diye yüksek sesle sordu.

«Evet. iyi olur, şimdi» dedi.

Ama ne pahasına olursa olsun, birilerine bir şeyler anlatmak zorundaydı. Bayan Enlow mu? Hayır. «Hukuk servisinden Bay Quinlin'i çağırır mısınız bana? Acele olarak bir şey konuşmam gerektiğini söyleyin.»

'Bu saçmalıktan kurtulmak için bir çıkış yolu olmalı' diye düşündü Starbuck. Bu, matematik kurallarının bütün ihtimallerini ortadan kaldırıyordu tabii.

Carlson.. Carlson. Evet, tabii ya, Carlson trafik kazasında ölen kızlardan birinin nişanlısıydı. Kathy, adamı da oradan tanıyordu. Yok, hayır, hayır! Carlson eğer gerçekten nişanlısı olsaydı, hiç bir zaman saklanmaz ve ergeç ortaya çıkmak zorunda kalırdı. Hepsi de onu tanırlardı canım.

Starbuck güldü ve koltuğuna iyice yerleşti. O an için polise haber verip, hemen eve göndermeyi düşündü. Bu da sonradan çok büyük bir karışıklık yaratacaktı. Olmadı.

Çılgın teori ortaya bazı gerçekdışı düşünceler de çıkarıyordu: Belki deli ve sarışın bir çingene, başka bir adam tarafından öldürülmüş bir kızla ilgilenmiş ve kendi nişanlısı da sonradan ölmüştü.

Her şey bir yana, ortada anlaşılmayan bir gerçek vardı. Carlson, Kathy'nin sigara içtiğim gördüğü zaman niçin çok memnun olmuştu ve ada

mm üstü başı niçin öyle eter kokuyordu?

Starbuck'ın aklı ister istemez problem çözmeye gitti. Bu hikâyeye bir matematik formülüyle girmişti. Kathy'nin söylediğine göre; kızlardan hiç biri, birinci kızın nişanlısını görmemişti. Odada tek bir resim vardı. Yüzünü rahatlıkla unutabilirlerdi. Yâ da adamın görünümü birkaç yıl içinde pekâlâ değişebilirdi. Bu arada ölü kızla tanışıp onunla sevişebilirdi. Hatta kızı arkadaşıyla yolda giderken arabası ile ezebilirdi bile...

Peki, son ölen kıza ne olmuştu? Hani, bugün gömülene..? Bu, bir intihar olayıydı. Nasıl olabilirdi? Gerçekten intihar mı etmişti? Ortada tanık manık yoktu ki!

Ayrıca Staten Island vapurundan kimse düşmemişti şimdiye kadar..

Verdiği emir üzerine dışarda Bayan Enlow hemen evinin telefonunu bağlamaya koyuldu. İçerde Starbuck 12 numaranın çevrilişini duydu. Perşembe günleri hizmetçi izinliydi. Yani, Kathy eve gelinceye kadar telefona cevap verecek kimse yoktu evde. Tabii, Kathy de orada ölü olarak bulunmuyorsa...

Starbuck'ı ter basmıştı, bir yandan da saatine bakıyordu. Bu kadar zamanda Riverdal'e giderdi canım.

«Buyurun efendim.»

Quinün kapıda duruyordu. Sarışın ve gençten biriydi.

Starbuck, kendi kendine, «Tabii..» diye söylendi çabuk çabuk. «Tabii.»

Carlson bir ilâç firmasında doktorlarla ilişkili olduğunu söylemişti. Bu da ondaki eter kokusunun bir nedeni olabilirdi pekâlâ. Kathy sigarayl aldığı zaman belki kibar bir erkek olduğu için gülmüştü buna. Neden olmasın?

Sinirliydi. Eninde sonunda Carlson, Starbuck’ın arabasının arka tarafında oturan bir yabancıydı.

«Özür dilerim, ne demek istediğinizi kavrayamadım efendim,» dedi Quinlin.

Starbuck adamı çağırdığına pişman oldu.

Birdenbire titredi. Avuçları terlemişti. Kollarının ağrıdığını, göğsünün sıkıştığını hissetti. Bütün sinirleri gerilmişti. Çocukluğundan beri hiç böylesi heyecanlı dakikalar yaşamamıştı.

Bereket, polise haber vermek gibi aptalca bir iş yapmamıştı. Odada şimdi Quinlin'le birlikte kahvelerini içiyorlardı. Her şey sanki olağan duruma dönmüştü. Gerçekte karşısındaki kötü bir adam değildi. iyi bir avukattı.

Quinlin odadan çıkınca Starbuck da masanın üstündeki raporlara uzandı. Bu arada Bayan Enlow da içeri girip fincanları almıştı.

Starbuck'ın içinde hâlâ evi arama arzusu vardı.

Belki yirmi kere telefonda numaraların çevrilişine kulak vermişti, ama bir türlü bir karşılık alamamıştı.

«Bayan Enlow i» diye iç telefondan sekreterini aradı. «Bizim apartmanda Bayan Kyle olacak.

Karşımızdaki dairemizde otururlar. Bana lütfen onu bulur musunuz? Bayan Charles Kyle diye ararsınız. Biraz da çabuk olun lütfen!»

Heyecanın son sınırındaydı. Fakat bunu dışarıya vurup belli etmediği için bir yandan gururlanıyordu.

Telefondan cevap gelinceye kadar uzun bir süre geçti. Ardından Starbuck kendisini bir zenci ile karşılıklı konuşur buldu. Telefonun öbür yakasından birtakım garip sesler geliyordu. Starbuck karşısındakinin kim olduğunu anlayıncaya kadar uzun bir süre geçti.

Sonunda Bayan Kyle telefona koşup geldi, kadının sesi dehşet doluydu.

«Ah. Bay Starbuck, Bay Starbuck! Bunu size söyleyen ilk insan ben olmayı istemezdim.» ,

«Söyleyin, Allah rızası için, söyleyin ne oldu?»

«Canavar düdüklerim duymuyor musunuz telefonda? Evinizde korkunç bir yangın çıktı Bay Starbuck.»

«Peki, karım, karım ne oldu? Alo, duyuyor musunuz beni, Bayan Kyle? Alo, Bayan Kyle, Bayan Kyle!...»

Bir hıçkırık sesi geldi. Bayan Kyle ağlamaları arasında:

«Bayan Starbuck... Yandı. Ve... Ölüsünü de...» dedi.

Starbuck telefonu elinden bıraktı. Yüzü Tanrısının inkâr ettiği bir azizin yüzünü andırıyordu

Kayıp İnsanlara Dair

JACK FINNEY

SANKİ normal bir seyahat acentesine giriyormuş gibi «gir içeri,» dedi, barda tanıdığım yabancı adam. «Sonra rastgele birkaç soru sor, sözgelişi: Bir geziye çıkmak istiyormuşsun da tatilini nerede ve nasıl geçirebilirmişsin gibilerden. Bir süre sonra da dosya hakkında bir iki kelime söyle. Fakat ne olursa olsun doğrudan doğruya lafa girme. Bırak, konuyu o açsın. Eğer o, bu konudan söz etmezse sen de bir şey söyleme. Ve unut bu işi, tabii unutabilirsen! Eğer bu işin adamı değilsen, hiç bir zaman hayır göremezsin. Doğrudan doğruya sorarsan, senin söylediklerini anlamamazlıktan geleceklerdir.»

O akşam bu sözleri defalarca düşündüm. Âdeta ezberlemiştim. Fakat gece bira içerek düşünürken normal gelen şeyler, sabah, hele yağmurlu bir sabahta hiç de akla yakın gelmiyordu. Kt indimi sokak tabelâlarını arayan bir aptala benzettim üstelik. Numarayı da çok iyi ezberlemiştim. Oğle vaktiydi, New York'un Batı 42. Caddesi oldukça yağmurlu ve rüzgârlıydı. Yoldan geçenlerin hepsi gibi, ben de elimle şapkamı tutuyor; başımı öne eğiyor ve eski yağmurluğumla rüzgâr ve yağmurdan kaçmaya çalışıyordum. Fakat bütün bunlar boşunaydı.

Hepsi bir yana, dosyada kimi görecektim? Bunu düşünüyordum devamlı olarak, isim neydi? Sanki bana sorulmuş da, ben de cevap veriyormuşum gibi kendi kendime konuşuyordum. 'Charley Ewell,' diyecektim. Bir bankada veznedardım, işimi sevmiyordum; çok para kazanmıyordum, bu gidişle kazanacağım da yoktu. Uç yıldan beri New York'da oturuyordum ya arkadaşlarım parmakla sayılacak kadar azdı. Görmek istediğimden daha fazla filme gidiyordum, çok kitap okuyordum ve tek başıma yemek yemekten sıkılıyordum. Normalin üstünde olmayan kabiliyetlerim,

görüşlerim ve düşüncelerim vardı. Bunlar da sizin istediğiniz şartlar değil mi? Acaba size uygun muyum?

En sonunda bulmuştum. Adres, 200. bloktaydı. Eski, bir iki onarımla yenilenmiş olduğu anlaşılan bir binaydı. New York bu tip binalarla doluydu, hele Batı'daki Beşinci Cadde...

Madeni kollu kapıyı iterek ufak bir salona girdim. Yeşil badanalı duvarda, üstünde siyah harfler bulunan sarı bir levha vardı. Levhadaki 20 ismin içinde Acme Seyahat Acentesi'ni buldum; ikinci isimdi. Üstünde Al Mimco, altında Ajax Sihirli Aletler firmaları vardı. Eski moda asansörün kapısındaki düğmeye bastım. Zil yüksek perdeden çaldı. Uzun siirc geçtikten sonra bir zincir sesi duyuldu ve makinenin hareketinin yarattığı gürültü ortalığı sardı. Adeta kaçmayı düşündüm. Asansörden inince sağa sola bakındım; Acme Bürosu binadan sanki tamamen ayrı bir yermiş gibi göründü. Buzlu camlı kapıyı itip büyük bir salona girdim. İçerisi floresan ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu. Büyük pencerenin yanındaki masanın arkasında mezar kaçkını suratlı, gri saçlı bir adam duruyordu. Başını kaldırdı, beni görünce hafif bir selâm verdi. Kalbim

atıyordu. Adam, tam anlatıldığı gibiydi. «Evet United Hava Yolları» diye kulağındaki telefona konuştu. «Uçuş.» Önündeki bir kâğıda baktı: «Yedi, on, üç, ve kırk dakika önce çek ettirmenizi tavsiye ederim.» dedi.

Önünde dururken bir yandan etrafa bakıyordum. Duvarlar büyük ve temiz afişler, çelik dosya dolaplarıyla doluydu. Masanın üstündeki camın altında da tarifeler vardı. Bu görünüşle burası tam bir seyahat acentesiydi. Kendimi bir kere daha aptal yerine koydum.

Masanın arkasındaki gri saçlı adam, bana gülerek, «Size yardım edebilir miyim?» dedi. Kulağındaki telefonu da yerine koymuştu. Birdenbire, farkında olmadan sinirlenmiştim.

«Evet» derken de vakit kazanmak için pardesümün düğmelerini çözmeye başladım. Sonra adama doğru bakarak «Gitmek istiyorum» dedim. Bu, çok aptalca bir sözdü. Hemen konuya girmeli miydim? Acele etme, bekle! Cevabımın etkisini görmek için baktım. Adamda herhangi bir değişme yoktu.

«Gitmek isteyenler için o kadar çok yer var ki,» diye kibarca cevap verdi adam. Masanın gözünden bir dosya çıkarıp bana doğru uzattı. 'Buenos Aires'e uçunuz. Sizin için ayrı bir dünyadır orası' yazılı bir afiş vardı içinde.

Kibar görünmek için uzun süre broşüre baktım. Gümüş renkli bir uçağı ve ay ışığının aydınlattığı denizi gösteriyordu broşürdeki resim. Başımı kaldırdım. Konuşmak istiyordum ama yanlış bir şey söylemekten korkuyordum.

«Daha sakin bir yer?» diye sordum. Başka bir dosya çıkardı. İçinde büyük ağaçlar, bunlar arasından sızan güneş ışıklarının resimleri vardı. ‘Maine'in bakir ormanları Boston ve Maine tren yolundan geçerek'

Adam, «Bir de şuna bakın» dedi ve başka bir dosyayı uzattı. 'Bermuda şimdi bir harikadır' diyordu ve devam ediyordu: 'Bermuda, eski dünya ile yeni dünyanın karıştığı yer...»

Her şeyi göze alıp «Hayır» dedim ve başımı salladım. «Benim aradığım devamlı bir yer. Yeniden hayata başlayacak, üzerinde yaşanacak yepyeni bir yer.» Gözlerinin içine bakıyordum. «Tabii hayatımın sonuna kadar.» Bu son sözlerle birlikte bütün sinirlerim boşandı.

Sadece gülümsedi ve «Peki o halde, size başka bir şey göstereyim» diyerek eğildi; masanın altında bir şeyler aradıktan sonra önüme ufak bir afiş uzattı. Üzerinde 'Ne arıyorsunuz, ne istiyorsunuz V yazılıydı.

Nefesimi tutup «Kaçmak...» dedim.

«Neden?»

«Şey...»

Şimdi tereddüde düşmüştüm. Kelimeleri bir türlü toparlayamıyordum. New York'tan,» diyecektim. Burada kalamadım. Ve genellikle şehirlerden. Üzüntüden. Ve korkudan. Ve gazetelerde okuduklarımdan. Ve yalnızlıktan...» Burada da duramadım. Çok konuştuğumun farkındaydım. Ama bir kere başlamıştım. Kelimeler ağzımdan dökülüyordu artık.

«istediğimi yapamamaktan ve eğlenceden. Günlerimi yaşayabilmek için satmaktan. Hayattan, tabii bugünkünden.» Durup yüzüne baktım ve kısaca «Dünyadan» diyebildim.

Şimdi samimi olarak yüzüme bakıyordu. Bütün hatlarımı kontrol ediyordu. Herhalde «Beyefendi, siz en iyisi bir doktora gidin» diyecekti.

Ama demedi.

Gözlerim dikerek beni incelemeye başladı. Bütün bakışlarını alnıma toplamıştı. iri bir adamdı, gri saçları dalgalı ve muntazamdı. Çizgilerle dolu bir yüzü, kibar ve zeki görünüşü vardı. Bana bir baba ya da papaz gibi bakıyordu.

Gözlerini gözlerimin hizasına kadar indirdi. Bu arada, ağzımı, çenemi, yanaklarımı inceliyordu. Hakkımda —belki de— benim bildiğimden daha çok şey öğrendiğini anladım. Aniden, kollarım masanın üstüne dayadı ve bir eliyle ötekine masaj yapmaya başladı. «İnsanları sever misiniz? Doğru söyleyin, çünkü yalanı hemen anlarım,» de di.

«Evet. Gerçekte pek arkadaş canlısı değilim.»

Bunu kabul edermiş gibi başını salladı. «Namuslu denebilecek bir adam olduğunuzu söyleye bilir misiniz?»

Bu zor bir soruydu. Biraz gülerek, «Zannedersem, tabii...» diye kaçamak bir cevap verdim.

«Niçin?» diye bir som daha patladı.

Bu, bir öncekinden daha da zordu. «Şey, hiç olmazsa namuslu olmadığım zamanlar bile, niçin olmadığıma üzülürüm,» dedim.

Sırıttı ve birkaç saniye sustu. Sonra da, sanki pek hoşa gitmeyecek ufak bir şaka yapacakmış gibi güldü. «Biliyor musunuz,» dedi. «Buraya çoğu kez size benzeyen insanlar gelir. Küçük bir şaka olsun diye..»

Nefes alamıyordum. Benim isteneni yapacağımı düşünerek söyleyeceği sözdü bu.

«...Biz ufak bir dosya düzenledik. Hatta bunu bastırdık bile. Sadece kendi eğlencemiz, kendi zevkimiz için, anlıyor musunuz? Ve sizin gibi müşterilerimiz için.. Bu nedenle ona burada bakmanızı söyleyeceğim, tabii sizi ilgilendirirse. Bunun herkes tarafından bilinmesini pek istemiyoruz.»

Hafifçe fısıldadım: «İlgileniyorum.»

Masanın altına doğru iyice eğildi ve diğerlerinin eşi olan bir başka dosyayı masanın üstündeki cama sürterek bana uzattı.

Dosyaya, dokunmaktan korkarcasına, hafif bir hareketle kendime doğru çektim. Broşürün kapağı koyu maviydi. Bu, gecenin karanlığını temsil ediyordu. Üstünde de beyaz, büyük harflerle 'Büyüleyici Verna'yı ziyaret ediniz' yazıyordu. Koyu mavi kapağın üstüne nokta şeklinde yıldızlar serpiştirilmişti. En altında da dünyayı temsil eden bir şekil ve etrafını çevreleyen bulutlar vardı. En yukarda, sağ tarafta, Verna isminin altında diğerlerinden daha büyük bir yıldız parlıyor ve bundan Noel kartlarında olduğu gibi, ışıklar yayılıyordu. Aşağıya doğru da 'Romantik Verna, hayat orada olması gerektiği gibidir[1] diye bir ince yazı yer alıyordu. Küçük bir okun yanında da 'sayfayı çeviriniz' anlamına gelen bir şey yazılıydı.

Sayfayı çevirdim. Broşür normal bir seyahat reklâmı gibiydi. Ancak içindeki resim ve yazılar, Paris, Roma veya Bahama adaları yerine Verna' dan bahsediyordu. Çok güzel basılmıştı. Resimler gerçek gibi duruyordu; üç buutlu gibiydi hepsi. Fotoğraflardan biri, çimlerin üstündeki çiğleri gösteriyor ve bu bir ıslaklık izlenimi veriyordu. Kocaman bir ağacın gövdesi de sanki sayfadan dışarı fışkırıyordu. insan elini sürünce ağaç yerine kâğıdı tutuğunu hissediyor ve bayağı kızıyordu. Üçüncü resimde, ufak insan suratları vardı. Hepsi de sanki hemen konuşacak ya da sayfadan dışarı çıkacak kadar canlıydı. Bunların resim olduğuna inanmak bile mümkün değildi.

İki sayfaya birden konmuş bir fotoğrafı uzun uzun inceledim. Bir tepenin üstünden çekilmişti. Arazi, insanın ayağının dibine kadar geliyordu. Tepelerin kenarları yemyeşil ormanlarla kaplıydı ve bunların renkleri bir harikaydı. İlk bakışta bunların bakir olduğu anlaşılıyordu. Vadinin ortasında gökyüzünden daha mavi bir akarsu akıyordu. Bazı yerlerde sular akıntı yüzünden köpürüyor ve bembeyaz oluyordu. Yakından bakınca da, suyun

akışı görülüyordu âdeta. Akarsuyun etrafında tahta ya da taştan yapılmış küçük evler duruyordu. Resmin altında 'Koloni' diyordu.

Masanın arkasındaki adam, «Böyle bir şeyle vakit geçirmek oldukça eğlencelidir,» diye düşüncelerimi dağıttı. Elimdeki dosyaya bakarak «İnsanın aklını çeler. Güzel görünüşlü bir yer değil mi?» diye ekledi.

Sessizce başımı sallayıp tekrar gözlerimi resme indirdim. Çünkü, bu resim, insana gördüğünden çok başka şeyler anlatıyordu. Bunu anlamak belki zordu ama insan resme bakınca Amerika'nın ilk zamanlar, böyle olduğunu hissediyordu. Ayrıca burası, Amerika'nın ormanlarına dokunulmamış, tertemiz suları ile bakir kalmış ender bölgelerinden biri gibiydi. En sonuncusundan ise yıllarca önce ölmüş olan Kentucky'de, Wisconsin'de ya da Kuzeybatıda yaşayan insanların neye benzediklerini öğreniyordu insan. Ve alılıyordunuz ki, burada derin bir nefes almak, hayatta alınacak en tatlı, en güzel nefesti.

Resmin altında başka bir resimde, altı ya da sekiz kişi bir suyun kenarında duruyordu. Bir nehir, göl, belki de deniz kenarıydı burası. On planda iki çocuk eğilmiş duruyor, onların etrafında da yaşlı insanlar çömelerek bir yarım daire meydana getiriyorlardı. Bazıları sigara içiyor, bir kısmı da ellerinde yarısı boşalmış kahve fincanları ile bir şeyler yapıyorlardı. Güneş parlıyordu, hava güzeldi ve bu sahnenin bir sabah vakti kahvaltıdan hemen sonrasını canlandırdığı anlaşılıyordu. Hepsi gülümsüyordu. Bir kadın konuşuyor, diğerleri onu dinliyordu, içlerinden biri, elindeki taşı suya fırlatmak için dimdik oturuyordu.

Biliyordunuz ki, bunlar işe gitmeden önce suyun kenarında yirmi dakika kadar vakit geçirmektedir. Üstelik hepsi arkadaştır ve bunu her gün yapıyorlardı. Hepsi işlerini seviyorlar, işleri ne olursa olsun, hallerinden memnunlar. Kendilerini sıkan, rahatsız eden bir şey yok...

Yüzlerindeki ifade gibisini hiç görmemiştim şimdiye kadar. Bunlar, her gün görülen tiplerdendi. Hayatlarından memnun, az çok birbirlerine benzeyen insanlardı. Anlaşılan, bunlar burada doğup yaşayan, hayatlarından memnun kişilerdi. En yaşlı olanların yüzünde bile bir üzgün ifade yoktu. Sadece yaşlılığın verdiği çizgilere rastlanıyordu suratlarında. Hepsi

mutluydular. Kısacası, mutlu doğmuşlar, mutlu yaşamışlardı ve mutlu kalacâklardı.

Onlara katılmak istedim. Bütün arzum, kahvaltıdan sonra bu suyun kenarında bu adamların arasında mutlu olarak oturmaktı. Bunu içimde hissetmeye başlamıştım. Masanın arkasındaki adama baktım ve «Bu çok ilgi çekici,» dedim.

«Evet» dedi ve memnun memnun başını salladı. «Bununla ilgilenen çok müşterimiz oldu. Hatta içlerinden bazıları bundan başka bir şey konuşmak bile istemiyordu.» Sonra güldü. «Fiyatları, teferruatı ve şartları öğrenmek istediler.»

Onun her dediğini kabul edeceğimi anlatan bir baş işareti yaptım. «Ve buna uyacak bazı şartlar arıyorsunuz herhalde?» diyerek elimdeki dosyayı gösterdim.

Soruma başka bir soruyla cevap verdi: «Tabii, ne öğrenmek istiyorsunuz?»

«Onlar çalışıyor. Tabii herkes çalışıyor.» Cebinden piposunu çıkardı, «istediklerini istedikleri gibi yaparak hayatlarını sürdürürler. Bazıları okur...» Durdu, başını sallayıp güldü: «Güzel bir kütüphanemiz var. Bazıları çiftçilikle uğraşır, bazıları yazı yazar, bir kısmı dişlerinden hoşlanır. Bazıları da çocuk yapar. Yani istemen istediği işle uğraşır.»

Başını salladı: «Her zaman, herkes için yapılacak bir şey vardır. Fakat burada bunu bulmak için insanın o kadaı az vakti oluyor ki...» Bir tütün kesesi çıkardı ve gözlerimin içine bakarak piposunu doldurmaya başladı. «Hayat orada çok basit ve sakindir. Amerika'ya ilk gelen öncülerin yaşadığı hayattan daha rahattır. Elektrik bile var. Çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi, sıhhi tuvaletler, modern ilâçlar da... Mesafeler kısa olduğu için insanlar aynı yerde yaşayıp çalışırlar. Kullandıkları şeylerden çoğunu kendileri yetiştirirler ya da imal ederler. Kendi eğlencelerini de kendileri ayarlarlar. Yani bilet alıp eğlenmeye gitmek diye bir şey yoktur orada. Herkes kendi evini kendisi yapar, fakat komşular da yardım eder. Dans ederler, bayramları, düğün törenleri, harman partileri vardır. Yüzme dahil bütün sporları yaparlar. Eğlence ve neşe her yere hakim olmuştur. Bütün

gün, eğlence vc misafirlikle geçer. Hiç bir baskı olmadığı için de, siyasi ya da iktisadi sıkıntıları yoktur. Bir de televizyon, radyo, telefon ve otomobil bulunmaz orada. Herkes, küçük büyük, kadın erkek herkes mutludur.» Bir dakika sustu, sonra gülerek devam etti: «Tabii ben me tindekileri tekrarlıyorum, yani ufak şakayı...»

«Evet,» diye mırıldandım ve broşürün bir sayfasını daha çevirdim. «Kolonideki evler» diyordu başlıkta. Küçük evlerden birçoğunun içini a resmi vardı. Bunlar bir önceki sayfada uzaktan gördüğüm evler olmalıydı. Evlerde oturma odaları, balkon, banyo ve mutfak vardı. Hepsi eski Amerikan tarzında döşenmişti. Fakat bütün eşyaların, içinde yaşayanların elinden çıktığı belliydi. Bir tanesinin içi de şark usulü döşenmişti.

Resimlerden anlaşılan tek şey, bunların, içinde yaşayanlar için gerçek birer ev olduğuydu. Daha doğrusu birer yuvaydı hepsi. Odalardan birinde, şöminenin üstünde bir yazı asılıydı. «İnsanın evi gibi yer olmaz.» Bu sözler, gerçeğin ta kendisiydi.

Başımı broşürden kaldırıp adama baktım: «Siz kimsiniz?»

Piposunu yaktı, bana bakarak «Arka sayfadaki metinde yazar,» dedi. «Biz, daha doğrusu Verna'nın insanları, sizin gibi insanlarız. Verna, su, kara ve havadan oluşmuş bir planettir, iklimi de aynen buranınki gibidir Orada da hayat, sizinkinden biraz erken olmak şartıyla, buradaki gibi başladı. Bazı ufak anatomik değişikliklerden fazla bir fark yok. Biz de sizin gibi, James Thurber,

John Clayton, Rabelais, Allen Marble, Hemingway, Grimm, Mark Twain, Alan Nelson okuyarak vakit geçirip edebiyat zevkimizi tatmin ederiz. Sizin müziğinizi ve çukulatalarınızı da çok severiz. Siz de bizim birçok şeyimizi seveceksiniz. Bizim tarihimiz ve gelişmemiz de sizinkinden farklı olmuştur.» Piposundan bir duman koyverdi ve «Eğlenceli bir şey değil mi?» dedi.

«Evet.»

Kelimeler yine ağzımdan dökülmeye başlamıştı. «iyi ama bu Verna nerede?»

«Sizin ölçülerinize göre, birkaç ışık yıh ilerde» diye cevap verdi.

Biraz üzülmüş ve heyecanlanmıştım, «Oraya gitmek zor olmaz mı?» diye konuştum.

Bana bakıp pencereye yaklaştı ve «Buraya gelin,» dedi. Masanın etrafından dolaşıp yanına gittim. «Şurada, sol tarafta arka arkaya yapılmış iki apartman var. Birisinin girişi beşinci caddededir. Diğerininki ise 6 caddede. Görüyor musunuz? Buradan sadece damlarını görebilirsiniz.»

Adam başım sallayıp devam etti: «Bu binaların birinin 14. katında bir adamla karısı oturur. Oturma odalarının duvarlarından birisi arkadaki evin duvarıdır. Arkadaki evin 14. katında da onların arkadaşları oturur ve onların arkadaşlarının oturma odasının duvarı da aynı zamanda onların binasının duvarıdır. Böylece, bu çiftler birbirlerine birkaç metre bile olmayan kısa bir mesafede otururlar.»

Büyük adam güldü. «Fakat birbirlerini ziyaret etmek istedikleri zaman, odalarından çıkarlar, asansöre binerek 14 kat aşağıya inerler. Sokak kapısını açıp dışarı çıkarlar ve köşeyi dönerek arka bloka geçerler. Hatta kötü havalarda taksiye bile binmeleri gerekir. Sonra arkadaşlarının apartmanının kapısına gelince büyük binadan içeri girerler, asansöre binip, uzun koridoru geçerler ve kapının zilini çalarlar. Böylece kendilerinin kine bitişik olan oturma odasındaki arkadaşlarım ziyarete giderler.»

Adam tekrar masaya döndü, ben de onu takip ederek masanın öteki tarafına geldim. «Robinson'ların yolculuğu da uzay yolculuğu gibidir. Yani eğer onlar da duvara ya da kendilerine zarar vermeden geçebilseler, bu kadar yol yürümemiş olurlar. işte biz böyle yaparız. Biz uzayı geçmeyiz. Sadece onu ortadan kaldırırız.» Sonra güldü, «Burada bir nefes alın, Verna'da bırakırsınız.»

«Bunlar da oraya öyle gittiler değil mi?â diye hayretle sordum, «Resimdeki insanlar... Onları da siz götürdünüz...» Başıyla itiraz etti «Niçin?» diye sordum.

Ayağının üstünde biraz sallandı, sonra damdan düşer gibi: «Eğer komşunuzun evini yanarken görseniz, onun ailesini kurtarır mısınız? Tabii

elinizden geldiği kadar?»

«Evet.»

«iyi, bunu biz de yaparız.»

«Bizi bu kadar kötü mü görüyorsunuz?»

«Size öyle gelmiyor mu?»

Sabah okuduğum gazetelerdeki başlıklar gözümün önüne geldi «Pek iç açıcı değil,» dedim.

Başını salladı; «Hepinizi alamayız. Sadece az sayıda götürmemiz gerekiyor. Bunun için de iyi bir seçim yapmak zorundayız,» dedi.

«Ne kadar zaman için?» Güldü :

«Çok uzun bir zaman,» dedi. «içimizden biri Lincoln kabinesinde üyeydi. Fakat sizin Birinci Dünya Savaşına kadar olanları pek anlayamadık. O vakte kadar sadece birer gözlemci durumundaydık. Meksika'da ilk acentemizi 1913'de açtık. Fakat şimdi bütün büyük şehirlerde bürolarımız var.»

«1913 mü?.» Aklıma birdenbire bir şey gelmişti, «Meksika? Dinleyin!.. Hiç..»

«Evet,» diye güldü. «Evet, Ambrose Bierce; bize ya o yıl ya da ertesi yıl katıldı. 1931 'e kadar da yaşadı. Çok yaşlı bir adamdı ve dört kitap daha yazmıştı. Bunlar bizde duruyor.» Broşürden bir sayfa açtı ve bir evin resmini işaret ederek; «işte burası onun eviydi,» dedi.

«Peki ya Judge Orater?»

«Cráter mi?»

«O da kaybolan insanlar arasındaydı. New York yargıçlarındandı ve birkaç yıl önce aniden kayboldu. »

«Bilmiyorum. Hatırladığıma göre bir yargıç vardı. Fakat yirmi sene önceydi galiba. New- York' tan gelmişti ama ismini pek hatırlamıyorum.»

Masaya doğru eğilerek ona yaklaştım ve suratımı iyice uzattım. «Şakanızı sevdim. Hem de söyleyebileceğimden daha çok. Fakat bu ne zaman şakadan çıkıp gerçek olacak?» dedim.

Bir süre yüzüme baktı. «Şimdi. Eğer istiyorsanız,» dedi.

Lexington'daki barda oturan orta yaşlı adam.

«İyice karar vermen gerekir, çünkü eline bir daha fırsat geçmez» demişti. Biliyordum, denemiştim. Şimdi burada durup düşünüyordum; Görmekten nefret ettiğim insanlar vardı. Bir de yeni tanışmaya başladığım bir kız... Oradan çıkıp işime gitmek ve akşam evimde kendi yatağımda yatmak istedim. O anda yeşil ormanı, mavi suyun etrafındaki altın rengi kumları hatırladım. «Gitmek istiyorum,» diye fısıldadım, «Eğer beni kabul ederseniz.»

Yüzüme yeniden iyice baktı «Emin misiniz? Orada hayatından memnun olmayan kimsenin bulunmasını istemiyoruz. Eğer en ufak bir şüphem? varsa, o zaman »

«Hayır eminim.»

Gri saçlı adam, kısa süre sonra masanın gözlerinden birini çekip içinden sarı kartondan yapılmış dikdörtgen şeklinde bir şey çıkardı Kartonun bir tarafı basılıydı ve açık yeşil bir çizgi vardı

Herhangi bir yere gitmek için kullanılan bir tren bileti gibiydi. Üzerinde «Verna'ya gidiş bileti. Başkasına verilemez. Sadece gidiştir,» yazıyordu.

«Borcum ne kadar?» diye sordum. Elimi cebime atıp cüzdanımı çıkarmak istedim. Arka cebimde duran elime baktı ve «Cebinizdeki bütün parayı. Bozuklar da dahil..» dedi «Nasılsa orada paraya ihtiyacınız olmayacak. Biz bu para ile sizin işlerinizi halledeceğiz.»

«Fakat yanımda fazla yok.»

«Zararı yok,» diyerek masanın altından kocaman bir damga makinesi çıkardı. Bu makine tren gişelerindeki gibi bir şeydi. «Bir keresinde 3700 dolara bir bilet satmıştık Onun aynısı olan bir bileti de 6 sente sattık» Bileti makineye sokup çıkardı. Ve bana uzattı. Biletin arkasında geçerü olduğu tarih yazılıydı. Masanın üstüne iki tane beş dolarlıkla iki bir dolarlık banknot ve 17 sent bıraktım. «Bu bileti Acme Depct'a götürün,» dedi. Sonra da bana yol hakkında bilgi vermeye koyuldu.

Acme Depot, Broadway'in dar sokakları arasında bir ufak delik gibiydi. Pencerenin üstüne kötü bir yazıyla «Acme» diye yazılmıştı. Binanın içi eski ve kirliydi Eski bir banka masasıyla kırmızı iskemleler serpiştirilmişti Civarda bu tip yazıhaneler çok olduğu için pek göze batmıyordu.

İçeri girince masanın arkasında ağzında purosu ve kısa kollu gömleğiyle çalışan bir adam gördüm. İskemlelerde dört beş kişi oturuyordu.

Adam beni görünce elimdeki bilete uzaktan baktı ve oturmam için boş kalan son iskemleyi işaret etti.

Yanımda, ellerini para çantasının üstüne kenetlemiş bir kız oturuyordu. Güzel sayılabilecek bir kızdı. Büronun diğer bir tarafında karısı v« küçük çocuklarıyla gelmiş bir zenci, biraz ilerde de elli yaşlarında gösteren bir adam vardı. Adam, pencereden dışarısını seyrediyordu. İyi giyinmişti. Bir banka müdürü havası vardı. Onun bileti kaç paraya aldığını merak ettim.

Yirmi dakika kadar böylece bekledi. Bir ara d işarda eski bir otobüsün durduğunu farkettim Şoför el irenini çekmişti. Adam, hâlâ önündeki kâğıtlarla uğraşıyordu. Otobüs oldukça eskiydi Üçüncü ya da dördüncü elden alındığı anlaşılıyordu. Boyaları yer yer dökülmüş lâstikleri iyice eskimişti. Kenarında «Acme» yazıyordu. Şoför meşin bir ceket giymiş başına da bir kasket geçirmişti.

Otobüsün güneye dönüp Manhattan'ı geçmesi iki saat aldı. Herkes kendi düşüncelerine dalmıştı Genç kız uyumuştu bile. Pencereden dışarıya bakınca yağmurdan sırılsıklam olmuş, otobüs bekleyen insanlarla taksi şoförlerinin kızgın yüzlerini gördüm. 14. caddeye gelince kaldırımdan yürüyen bir adamın, üstüne çamur sıçratan şoföre küfrü bastığı işitildi

Otobüs, trafik tıkanınca duruyor ve insanlar önünden geçiyordu. Gördüğüm yüzlerce insandan hiç birinin yüzü gülmüyordu.

Bu arada Long Island civarındaki bir ana yola çıkmıştık. Uyumuşum. Uyandığım zaman, ana yoldan ayrılıp çamurlu bir yere girdiğimizi far kettim. Kenarda bir çiftlik evinin karanlık pencereleri görünüyordu. Otobüs burada yavaşladı, hafif bir sarsıntıyla durdu. El freni çekildi, motor, biraz homurdandıktan sonra sustu. Anbar gibi görünen bir yerin önüne parketti.

Burası, gerçekten bir anbardı. Şoför, tekerlekli kapıyı açtı ve hepimiz içeri girinceye kadar da kapıyı açık tutu. Sonra kapıyı bıraktı ve kapı kendi ağırlığıyla üstümüze kapandı. Anbar eski ve loştu, içerde pis bir hayvan kokusu vardı. Yerde ufak bir sıradan başka bir şey yoktu. Şoför elindeki cep fenerleriyle sırayı işaret etti ve «Lütfen oturun, biletlerinizi hazırlayın,» dedi.

Bu arada, bir elindeki cep fenerinin aydınlığında, hepimizin biletlerini kesti. Yerde, karanlıkta görebildiğim kadar, bir sürü sarı karton bilet duruyordu. Kapıyı ancak kendi sığabileceği kadar açtı ve dışarı çıktı. Karanlıkta sadece gölgesini görebildik. Çıkarken de “İyi şanslar. Burada bekleyin» dedi. Arkasından kapıyı kapattı. Bir süre sonra motoru çalıştırdığını duyduk.

Karanlık anbarda sadece nefes sesi duyuluyordu. Vakit geçmeye başlamıştı. Aniden yanımdakiyle kim olursa olsun konuşmak ihtiyacı hissettim. Fakat söyleyecek söz bulamadım.

Burada, bu karanlık anbarda kendimden utanmaya başlamıştım. Dakikalar geçtikçe ayağımı sağa sola sallıyordum. Artık üşümeye başlamıştım, hava soğuyordu herhalde. Birdenbire farkettim. Müthiş bir kızgınlık ve utanma duygusu kapladı her yanımı. Aldatılmıştık. Kendi arzumuzla, cebimizdeki bütün parayı vermiş, buraya tıkılmış tık. Burada işin iç yüzünü anlayıncaya kadar bekleyecektik. Ancak aptallığımızı itiraf ettikten sonra evimize dönmek aklımıza gelecekti. Ayağa fırlamıştım. Olduğum yerde tepiniyor ve kapıya gitmeye çalışıyordum. Kapıyı buldum ama tahmin ettiğimden çok ağırdı. Epeyce çabaladıktan sonra açabildim. Hemen geri dönüp diğerlerini de çağırmak istedim.

Geri dönünce ne göreyim? Etrafı ışık kaplamıştı. Gökyüzü güneşliydi. Anbarın her tarafından ışık saçılıyordu. Aldığım hava şimdiye kadar tatmadığım kadar güzeldi. Kapı kapanmaya başlamıştı. Elimle tuttum. Parmaklarım sıkışıyordu. Bütün uğraşmama rağmen kapanmasını önleyemedim. İçerisi resimde gördüğüm gibi olmuştu. Ben dışarda, soğukta kalmıştım.

Tekrar kapıyı açmak için uğraştım. En sonunda da açtım. Fakat içerisi karanlıktı ve kimse yoktu. Kibritimi yakıp etrafa baktım. Sadece ufak sıra ile yerlerdeki bilet parçaları duruyordu. İçer dekiler gitmişlerdi. Şimdi yeşil ormanların ortasında, mavi suyun kenarında altın kumların üstünde eğleniyorlardı.

Ben bir bankada, sevmediğim bir işte çalışırım. Yolda gidip gelirken gazeteleri okurum. Kiralık bir evde otururum ve mendillerimin durduğu gözün en altında sarı bir karton parçası vardır. Üstünde 'Verna'ya bir seyahat için geçerlidir' yazar. Arkasında da tarih vardır. Artık o eski bir tarihtir, üstü de delik delik...

Acme Seyahat Acentesine geri gittim. Gri saçlı adam, iki tane beş dolarlık, bir tane de bir dolarlık banknotla 17 sent koydu masanın üstüne. «Bu parayı geçen sefer geldiğinizde masanın üstünde unutmuşsunuz,» dedi. Sonra da boş gözlerle ekledi: «Niçin unuttuğunuzu anlayamadım.» Sonra başka müşteriler geldi. Onları karşılamaya koyuldu. Bana, dışarı çıkmak düşüyordu.

Barda benimle konuşan adamın söylediklerini hatırladım. «Çünkü ikinci bir şansın olmayacak» demişti. Biliyorum, Denedim. Denedim.. Denedim...

Korku Adası

WILLIAM SAMBKOT

KYLE ELLIOT duvardaki taşları aralamaya çalışırken, ensesine vuran kızgın Ege güneşini hissetmiyordu bile. Taşların arasında açtığı ufak bir yarıktan baktı ve uzun bir süre gözlerini delikten ayıramadı.

Ege Denizinin ortasındaki bu adaya, rüzgârın attığı bir yaprak gibi gelmişti. Bütün ümidi buralarda bir şeyler bulmaktı. Sözgelişi bu duvarın arkasında gördüğü gibi... Bulmuştu işte! Evet bulmuştu!...

Duvarın arkasındaki bahçenin yan tarafında fıskıyeli bir çeşme vardı. Ve çeşmenin ortasında iki çıplak heykel duruyordu. Bir anne ile çocuğu...

Bir anne ve çocuk.. Çok kıymetli bir taştan yapılmış olmalıydı. Uzaktan taşın cinsi pek anlaşılamıyordu ama değeri belli oluyordu.

Herhalde kalkedonian çeşidi bir şeydi bu.

Cebinden kalem şeklinde bir şey çıkardı ve ucunu çekti. Ufak bir dürbün olmuştu. Dürbünün ucunu deliğe dayadı iyice baktı. Muazzam bir şeydi... Kadının vücudunda bütün detaylar vardı. Başı hafifçe dönmüştü, gözleri dikkatle bir yere bakıyordu.. Nereye?.. Biraz eğilmiş, bir eliyle baldırını tutmuştu.. Öteki eliyle süt verdiği göğsünü alttan yukarı doğru kaldırıyordu.. Evet, çocuğa bakıyordu.

Profesyonel antikacı gözü ile iyice inceledi. Aklı karıştı. Heykel taşını bulmaya çalıştı, başaramadı. Belki dün, belki de milyonlarca yıl önce yapılmıştı. Kesin olan bir şey vardı: Dünya üstündeki kıymetli eserleri ve antikaları belirten katalog ya da kitaplardan hiç birinde bu heykelden söz edilmiyordu.

Kyle bu adayı şans eseri bulmuştu. Ege Denizinde eski Yunanlılara ait sanat eserlerini arıyor ve bunun için bütün adaları dolaşıyordu. Lesbos'dan, Chios ve Samos'a kadar dolaşmış, bir zamanlar tanrıların gezindiği adaları ziyaret etmişti. Bu adalarda işine yarayan, gözünü okşayan bir şey bulursa onları koleksiyonuna dahil ediyordu. Ama Kyle'in huyu zor beğenmekti; çok az şey onun gözüne güzel görünürdü.

Bindiği motor bir fırtınaya tutulmuş ve zaman zaman yolunu kaybetmişti. Motorda ne pusula, ne de harita vardı. Bu sebeple neredeyse Ege'de kaybolacaklardı. Fakat bugüne dek hiç kimse Ege Denizinde kaybolmamıştı. Fırtına dinince uzaklara bakmış ve ilerde, mor bir gölge halinde ufak bir ada görmüştü. Bunu Yunanlı kaptana bildirdiği zaman «Önemli değil, sadece birkaç tane keçi çobanı yaşar orada. Haritalarda bile ismi yoktur,» demişti.

«Fakat adanın önünde bir duvar var,» demişti Kyle. Kaptan, bunun üzerine hemen motorun burnunu ters tarafa çevirmiş ve yüzündeki ifade değişmişti.

«Hayır» diye atılmıştı hemen. «Orada hiç bir şey yoktur. Onlar eski harabeler. Hatta yanaşacak liman bile yok. Elektrik de yoktur. Orayı sevmezsiniz. Yıllardan beri kimse gitmemiştir oraya.»

«Ben duvarı ve arkasındakileri görmek istiyorum.»

«Duvarın arkasında bir şey yok. Hem yıllardan beri içindekileri götürmüşlerdir.»

Kyle, sert fakat kesin bir sesle «Ben duvarı görmek istiyorum» diye konuştu.

Kaptan, başka çare bulamadığı için motorun burnunu adaya doğru çevirdi. Fakat motor yavaşlamış ve ses azalmıştı. Adaya yaklaşırken köyün tek ana yolunu gördü. Kaptan haklıydı galiba. Burada birkaç keçi çobanından başka kimse yaşayamazdı. ,

Neredeyse kaptanın sözlerine inanacaktı. Fakat duvarları düşününce aklı başına geldi. Çünkü duvar, bir şeyi ya korumak ya saklamak ya da birinin

kaçmasını ve girmesini önlemek için yapılırdı. Niçin yapıldığını görüp öğrenmesi gerekirdi.

Adaya gelip ufak hana yerleştikten sonra, hemen duvarın kenarına gidip incelemeler yapacaktı. Duvar gerçekte adanın bütün etrafını çevreliyordu.

Duvarın etrafında yíirüyecek, içeri girmek için bir yol arayacaktı. Fakat böyle bir yer yoktu. Üstünden tırmanmak da imkânsızdı. Bütün kapılar kapanmıştı.

Anlayamadığı tek şey, böyle bir sanat şaheserinin nasıl olup da sanat kataloglarında yer almadığıydı. Bu çeşit işler kolay kolay saklanamazdı. Fakat bu şaheser hakkında herhangi bir dedikodu ya da söylenti bile duymamıştı. Bu çocukla kadın heykeli burada, bu ıssız adada sadece güneş ışıkları altında parlıyordu.

Buna mutlaka sahip olmalıydı. Bütün dünyanın varlığından habersiz olduğu bu şaheser, Kyle'in koleksiyonunda bulunmalıydı.

Duvarın kenarındaki delikten gözünü çekti ve düşüncelere dalarak köye doğru yürümeye başladı. Her tarafı toz içinde kalmıştı, işte, burası Yunanistan'dı; her yer toz kokuyordu. Ama yine de Batı kültürünün beşiğiydi. Bunu yapan heykeltraş, Olimpos'da alkışlar arasında yürümeliydi. Fakat kimdi bu büyük dahi?

Köyde hana girmeden önce ayakkabılarının tozunu temizlemek istedi. Çünkü köylüler meraklı insanlardı.

«Müsaade eder misiniz?»

Gözleri yarı kapalı bir çocuk yaklaşmıştı yanma. Daha cevap vermesine fırsat kalmadan Kyle'in ayakkabılarını silmeye başlamıştı.

Kyle bir iskemleye oturup çocuğu incelemeye başladı. ince bir yüzü vardı. Belki Praxiteles' in eserlerine konu olabilirdi.

Ust dudağından burnuna kadar uzanan ve dişlerini meydanda bırakan yara izine rağmen yakışıklı bir Yunan heykeli gibiydi Fakat yine de

Praxiteles onu model olarak kullanmazdı, tabii Pan'ın boynuzlu suratım yapmak istemezse...

Mükemmel bir Rumcayla «Köyün yanındaki büyük arazinin sahibi kim» diye sordu. Çocuk adama baktı ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Kyle; «Bunu oilmen gerekir» diye ısrar etti. «Adanın bütün güney yönünü kaplıyor. Büyük bir duvar, oldukça yüksek, denize kadar da uzanıyor».

Çocuk olumsuz bir hareketle başım salladı: «O hep oradadır.»

Kyle güldü; «Hep., çok uzun bir zamanı ifade eder,» dedi. «Belki baban bilir.»

Çocuk gururla cevap verdi: «Ben yalnızım, ailem yok.»

«Ozür dilerim. Fakat gerçekten orada kimlerin yaşadığını bilmiyor musun?»

Çocuk bir kelime mırıldandı ağzının içinde.

Kyle atıldı hemen; «Gordon mu? Gordonlar mı dedin? Buranın sahibi bir İngiliz ailesi mi yoksa?» İçindeki ümidin kaybolduğunu hissetti. Eğer buraya bir İngiliz ailesi sahipse, o zaman bu harika heykeli elde etme şansı sıfırdı.

Çocuk «İngiliz değil onlar,» diye cevap verdi

«Onlarla tanışmak isterdim.»

«Bunun hiç bir yolu yok.»

«Evet, adadan oraya gidiş yolu olmadığını biliyorum. Fakat bir liman ya da denizden içeri girmek için bir yol olması gerekir.»

Çocuk gözlerini yukarı kaldırmadan başını salladı. Bu arada Kyle'in yabancı olduğunu gören köylüler etraflarım almışlardı. Herkes onun

çocukla konuşmasını dinliyordu. Hiç biri gülmüyordu, sadece onları seyrediyor ve ifadesiz gözlerle Kyle'e bakıyorlardı.

Bu arada çocuk ayakkabıları temizlemiş ve Kyle de ona parasını vermişti. Kyle, seyircilere bakarak duvarı işaret etti: «Burada oturanlarla tanışmak istiyorum.» Kyle bunları söylerken yaşlı bir adama bakıyordu.

Yaşlı adam bir şeyler söyledi ve kalabalıktan sıyrılıp uzaklaştı.

Kyle, oyununa psikolojik bir noktayı göz önüne alarak başladı. Yunanistan'da her şeyden önce para konuşurdu. «Bu iş için 50100 drahmi veririm,» dedi yüksek sesle. «Beni oraya deniz tarafından götüren bu parayı alır.»

Burada yaşayanlar için büyük paraydı bu. Çünkü harcayacak yer yoktu. Belki de bir sene çalıştıktan sonra bile bu parayı kazanamıyorlardı. Fakat yine de etrafında kimse kalmamıştı. Hepsi kaçmıştı.

Adada yaşayanlar için bu duvar âdeta yoktu. Kimse cevap vermiyor, herkes esrarengiz bir şekilde onun sorularından kaçıyordu.

O gece yemekte Yunan işi dolma yedi, Ege Adalarının özel içkisi olan Retsina'yı içti. Fakat aklı heykelde kalmıştı. Daha önce de böyle mahalli tabulara rastlamıştı. Böylesi de hiç başına gelmemişti. Para her kapıyı açardı ama bu kapı para ile açılacak cinsten de değildi.

Ertesi gün Adanın tepelerinde dolaşıyordu. Daha doğrusu köyün biraz dışına çıkmıştı. Birdenbire arkasından bir ses işitti. Dönüp baktı; küçük çocuğun arkasında olduğunu farketti. Çocuk koluna dokundu. Elleri buz gibiydi: «Şey, ben... Ben sizi oraya kayığımla götürürüm,» dedi.

Kyle güldü. Tabii ilk önce çocuğu düşünmeliydi. Anasız babasız bir çocuk 100 drahmiyle çok şeyler yapabilirdi.

«Teşekkür ederim,» dedi «Ne zaman yola çıkarız?»

Çocuk güçlükle konuştu:

«Sular yükselmeden önce... Güneşin doğmasından bir saat önce.. Fakat..» Dişleri birbirine vuruyordu. «Sizi oraya götüreceğim ama dışardaki kayalardan içeri giremem. Orada suların çekilmesini beklersiniz, sonra yürürsünüz.»

«Neden korkuyorsun? Bütün sorumluluk bana ait... Zaten..»

Çocuk kollarım salladı. «Diğerleri... Bu gece hana döndüğünüz zaman, benim sizi oraya götüreceğimi kimseye söylemeyeceksiniz değil mi?»

«Tabii söylemem sen istemedikten sonra...»

Çocuk yalvardı: «Lütfen söylemeyin» dedi. «Hem sonra ben bir.,»

Kyle; «Anlıyorum,» dedi. «Kimseye söylemem.»

Çocuk, «Güneşin doğmasından bir saat önce» diye kulağına fısıldadı. «Sizi duvarın denize uzandığı doğu tarafında bekleyeceğim.»

Kyle, çocukla buluştuğunda gökyüzünde hâlâ yıldızlar parlıyordu. Kayığın yelkeni yoktu.

Deniz durgundu, Kyle kayığa bindi. Çocuk susmuştu. Dilsizdi âdeta.

Kyle; «Burayı kim yaptırmış?» diye sordu.

Çocuk; «Eskiler» diye cevap verdi. Dişleri birbirine vuruyordu çocuğun. Sadece denize bakıyordu. Sırtı duvara dönüktü. «Eskiden beri burada bu duvar vardır,» dedi.

Her zaman.. Evet, eskiden beri buradaydı. Kyle bunu anlamıştı. Duvar çok eskiden yapılmıştı. Hatta belki de Yunan medeniyeti başladığı devirde inşa edilmişti. Peki ya heykel, o ne zamana aitti?

Duvarın sonuna yaklaşırken ona öyle gelmeye başlamıştı ki, buraya ilk gelen yabancı kendisi değildi. Ada haritalarda yoktu, hatta isim bile konulmamıştı adaya. Ama bu duvar burada olduğu sürece herhalde birileri ziyarete gelmişti; ancak bunun hiç bir söylentisi çıkmamıştı.

Kayık bu arada, kayaların yanına gelmişti. Çocuk kürekleri bıraktı, «Ben denizin çekilmesi bitince geri geleceğim. Parayı verecek misiniz?» dedi.

Kyle; «Tabii,» dedi. «Peki beni daha içeri götürmeyecek misin?»

Çocuk korkudan titreyerek cevap verdi:

«Hayır,» dedi. «Götüremem.»

Kyle, bu arada sığ bir yer arıyordu. «Niçin bir iskele yok burada!» dedi.

Kayalarla duvarın arasında kumlardan başka bir şey yoktu. Kyle çocuğa bir teklifte bulundu. «Ben kayığı alayım, sen burada bekle» dedi. «Çok kalmam. Sadece içerdekilerle tanışıp geri geleceğim.»

«Hayır!» Çocuğun sesi çatallaşmıştı. «Eğer kayığı alırsan...» Yerinden doğruldu. Bir dalga kayığı hafifçe salladı. Çocuk sallandı ve başını kayaya vurarak kayıktan düştü. Ağır bir taş gibi suyun dibine doğru kaydı.

Kyle çocuğu tutmak istedi fakat başaramadı. Hemen suya atlayarak çocuğu yakalamaya çalıştı. Çocuğun gömleğini tuttu. Ama kumaş, kâğıt gibi yırtıldı. Bu kez saçlarından yakaladı. Çocuk suyun yüzüne çıkmaya başladı. Yukarı çıkınca kayığa bakındı. Yoktu. Kayaların arkasına baktı, bulamadı. Arayacak vakti de yoktu zaten.

Kıyıya kadar yüzdü. İki duvarın arasına çocukla birlikte gelmişti. Kıyıya ulaştığı zaman çocuk hafifçe öksürüyor ve burnundan sular damlıyordu.

Kyle, onu iyice kıyıya taşıdı. Çocuk gözlerini açıp şaşkın bir ifade ile ona baktı. «Bir şeyin yok. Uzaklaşmadan kayığı bulmak gerekiyor,» dedi.

Suya girip kayığı buldu. Kıyıya kadar çekti. Artık rüzgâr bir fısıltı halini almıştı.

«İyi misin?» dedi çocuğa. Bu küçük kaza, yabancı birinin arazisinde bulunmak için çok güzel bir mazeretti aslında.

Çocuk hareket etmiyor, sadece ilerdeki eski, antika ağaçlara bakıyordu. Çocuğun çıplak omuzuna dokundu. Ellerini çekti. Kumda ayak izleri vardı Çocuğun omuzları taş gibi soğuk ve sertti.

İlerde, ağaçların arkasından ayak sesleri duydu. Ayak sesleri sanki çıplak ayaklı bir kadının yürümesi gibiydi. Sakin fakat gizli bir sesti bu. Kyle, kumdaki garip ayak izlerine baktı. O zaman duvardaki delikten gördüğü heykel üzerine düşündüklerini hatırladı. Yani kadın ile çocuk için...

Kyle eski Yunanlıların bütün efsanelerini bilirdi. Mitolojiyi ezberlemişti âdeta. Şimdi kumdaki ayak izlerine bakınca aklına bir şey geldi: Gorgon'lar...

Gorgon'lar üç kızkardeşti: Medusa, Euryale ve Stheno... Başlarında saç değil, yılanlar vardı. Mitolojideki efsaneye göre, onlara dikkatle bakan herkes taş olurdu.

Kyle kumların üstüne oturup düşündü. Şimdi eskilerin bu duvarları niçin inşa ettiğini anlamıştı.

Burada yaşayan, Gordon adlı bir İngiliz ailesi değildi. Çok daha eski bir aileydi ve ismi Gorgon'du... Perseus Medusa'yı haince öldürmüştü; fakat onun iki kız kardeşi Euryale ile Stheno ölümsüzdü.

Ölümsüz.. Allahım, bu imkânsızdı.. Bir efsane.. Ve hâlâ...

Kyle'in usta gözleri, korkudan terlerken bile, ağaçların birinin arkasından, delikten gördüğü harika heykelin eğildiğini farketti. Tipik bir Yunan görünüşü vardı heykelde. Tuzlu su, çocuğun parlayan omuzlarından atlıyordu. Yırtık gömleği taş olmuş vücudunun üstünde rüzgârdan dalgalanıyordu.

Bu bir Pan heykeliydi. Fakat yüzü biraz bozuktu. Dudağın üstündeki yara, dişleri meydanda bırakıyor ve bu, Yunan güzelliğini biraz bozuyordu.

Arkasında bir ses işitti. Nefis bir koku duydu. Tatlı sesler duymaya başlamıştı. Biliyordu, dönmemesi lâzımdı.. Fakat arkasına döndü ve baktı...

George'dan ne Yapmalı da Kurtulmalı

ROGER ARTHUR

DAVE DENNIS, kapıyı açtı; «Hazır mısın Laura?» dedi. Kapının aralığından Laura'nın cazip vücudu ve uykulu gözleri görünüyordu. Yarı giyinik bir vaziyette tuvalet masasının önünde oturuyordu. Biraz önce korkunç bir rüya görmüştü, bir fotoğraf makinesinin önünde duruyor ve objektife bakıyordu. Objektif, birdenbire kocasının gözü şekline bürünmüş ve göz kırpmaya başlamıştı. George'un gözüydü işte; oynuyordu. Göz kırpmak George'un en büyük özelliğiydi.

Fakat George ölmüştü. Evet, George beş yıldan beri ölüydü. Laura onu sadece çok yorgun olduğu geecler rüyasında görürdü. Bugün de çok yorgundu ve aşağıdaki partiye bile geç inmişti.

«Bir dakika Dave,» dedi. Fakat bu sırada kapı açılmış ve Foremost Film Şirketinin basın müşaviri Dave içeri dalmıştı bile.

«Şey Laura, basınla yakınlaşmak için bir parti verdiğini unutuyorsun galiba. Tabii burada kalamazsın. Bu gece 'Yıldız Aşkı' filminin galası yapıldı ve büyük ilgi topladı. Ama yine de gazetecilerle konuşman lâzım. Ve bunu çok acele yapmak zorundasın.»

«Geliyorum Dave,» Kendisini toparlamaya başladı. «Çok yorgunum. Hepsi o kadar.»

«Bir yıldız yorgun olamaz. Bir yıldız halkın ve özellikle basının malıdır.»

Laura Layne tatlı sesiyle; «Buradan çıksan iyi olur,» dedi. «Yoksa bunu suratına fırlatırım.» Masanın üstündeki gümüş heykelciği eline aldı. Bu gümüş heykeli. Laura'ya menaceri Harry Lawrence hediye etmişti.

«Bir dakika Laura. Bu akşam kimse Laura Laync'nin her zamanki sinirli hareketlerini görmemeli. Eğer sinirli hareketler yaparsan boş yere çamurun içine yuvarlanırsın.»

Laura, «Merak etme,» diyerek arkasını döndü. «Bu sahtekârların hepsinin yüzüne güleceğim ve suratlarına tükürmek istediğimi hiç belli etmeyeceğim. Herhalde, Haila French ile Billy Pierce de aşağıdadır..»

«Evet. Senin aşağıya inmeni de tırnaklarını yiyerek bekliyorlar.»

“İddia ederim ki, oda hizmetçim Maria ile bahçıvan Pedro'yu, saat kaçta dişlerimi fırçaladığımı öğrenmek için kandırmaya çalışıyorlardır.» diyerek kalçalarını oynattı. «Maria'ya, benim hakkımda dedikodu yaydığı için Haila maaş veriyor galiba. Pedro da aynı işi Bili için yapıyor. Uykuda konuşsam, ertesi gün gazeteciler ne söylediklerimi biliyorlar.»

Dave Dennis, «Bir yıldızın hayatında bunların çok büyük önemi vardır,» dedi. «Şunu bil ki, seni beş dakikaya kadar aşağıda görmek istiyoruz. Ve.. Ha sahi, unutuyordum... Doğu'dan gelmiş

bir gazeteci var. Seninle kısa bir özel röportaj istiyor. Herkesin tanışmak istediği kadın olmak çok zor değil mi?»

«Peki, onunla aşağıda özel olarak konuşurum. Şimdi bana Harry Lawrence'i yolla. Eline de bir içki alsın. Onunla iki dakika konuşup aşağıya inerim.»

«Şimdi iyi bir tavır takın bakalım,» dedi ufak tefek adam ve kapıyı kapattı.

Laura aynaya eğilerek yüzüne baktı. 35 yaşındaydı ama genellikle 29 gösterirdi. Bu akşam her şeye rağmen kırkında bir kadın gibiydi. Çünkü yorgundu, gerçekten yorgundu... Bütün gün film çekimiyle uğraşmış, sonra filmin galasında bulunmuş ve bitmişti yorgunluktan. Ama bütün bunlar sona ermişti artık. Kontratını tamamladığı için, Harry ile kendi şirketlerini kurup istedikleri filmleri çevirebilirlerdi. Daha şimdiden United ile üç filmlik bir anlaşma yapmıştı; her birinden bir milyon bekliyorlardı. Beş yıldan beri de

herkes Laura'nın geçmişini öğrenmek istiyordu. Bunca zaman Harry ile ikisi ünlü aktrisin geçmişini çok iyi saklamışlardı.

Önemli olan, Hollywood'dan uzak kaldığı dönemlerde çektiği sıkıntıların yüzünde bir iz bırak mamasıydı. Yedi yıl, kalitesiz lokallerde komedyen olan kocasının yanında dansözlük yapmıştı. Kocası George, kazandığı her şeyi elinden almış ve hastalandığı zaman onu bırakıp gitmişti. Sonra, Newark'da, bir olay sırasında ölüp gitmişti. Hayatında en çok kocasının öldüğünü gazetelerde okuduğu gün sevinmişti.

Haila French ile Billy Pierce bu hikâyeyi bir keşfetseler 300 gazetede birden milyonlarca okuyucunun gözlerinin önüne kimbilir ne biçim sererlerdi.

Fakat Harry Lawrence'le hiç böyle şeyler olmamıştı. Şimdi Harry Lawrence'in aşağıdaki durumunu düşünüyordu. Yakışıklı ve iyi giyimli bir erkek olduğu için bütün kadınları, kızları cezbe diyordu herhalde. Hattâ Haila French'i dahi... Şimdi Harry ile evlenebilirlerdi; kendi şirketleri bile vardı artık... Ama önce Haila işini halletmek gerekiyordu. Ona özel bir röportaj fırsatı yaratacağına söz vermişti. Ve biliyordu ki, eğer bu sözünü yerine getirmezse Hollywood'daki her şeyi biterdi...

Kapının vurulduğunu duydu. Gülerek arkasını döndü, «Gel içeri Harry!» dedi.

Kapı açıldı. Gelen Harry Lawrence değildi. Daha kısa boylu, koyu siyah saçlı, ince gözlüklü bir adamdı. Laura bu adamı tanıyordu ama sinirlendiği için kim olduğunu çıkaramadı.

«Kimsiniz?» diye sordu. «Benim odama ne hakla geliyorsunuz?»

Adam gülerek, «Doğu gazetesinden» diye cevap verdi. «Sizinle ufak bir görüşme yapmak istiyordum.» Sonra kapıyı kapattı ve gayet güzel döşenmiş odanın içine girip etrafa bir göz attı.

«Dave'e sizinle aşağıda konuşacağımı söyle miştim.»

«Seninle özel olarak konuşmayı tercih ettiır Gloria,» dedi adam.

«Niçin? Siz?..» Sustu. Elini kalbinin üstüne götürdü. «Ne dediniz?»

Adam gözlüklerini çıkardı saçlarının şeklin' ani bir el hareketi ile değiştirdi. Sonra sağ gözü bir kapanıp bir açıldı.

«Şimdi beni tanıdın mı?»

«Hayır.. Hayır, olamaz. Katiyen!» diye haykırdı Laura. Aklından bir isim geçti: GEORGE.... Ölmemişti. Evet ölmemişti. «Hayır olamazsın.. Allah cezanı versin.. Sen ölüsün.. Gazetelerden okudum. Newark'da ölmüş olmalısın,» diye heyecanla konuştu.

«Bu bir yanlışlıktı. Hiç bozmadım. Başka bir isimle yaşamaya devam ettim. Altı ay önce hapisten çıktım. Seni bulmak için çok vakit harcadım, bebeğim. Yeni ismin, yeni suratınla kolay kolay bulamadım seni. Gloria ve George ikilisinin Gloria Gordon'undan fazla bir şey kalmamış geriye. Burada güzel bir yerin var. Eskiden çalıştığımız beşinci sınıf kabarelerden çok iyi...»

Laura'nın bütün vücudu nefret ve korkuyla titredi: George'du bu.. işte, onun hayatını bozmak için ölümü bile atlatmıştı.

Sesini yükseltmemeye çalışarak konuştu. «Peki ne istiyorsun? Eğer para istiyorsan, sana boşanman ve ortadan kaybolman için 25 bin veririm.»

George güldü; «Boşanmak mı? Bu bana göre değil..» dedi. «Ben senin sevgili kocanım. Uzun bir ayrılıktan sonra geriye, senin kollarına dönüyorum.»

«Eskisi gibi bir hayvansın sen. 50 bin. Bir yerden borç alırım. Seni deliğine sokmak için 50 bini feda edebilirim. Ayrıca Cleveland'de olanları da biliyorum. Bunun için tekrar hapsi boylarsın.»

«Tabii, canının istediğini söyleyebilirsin. Bu arada da bütün gazetelerde herkes, eski bir dansöz olan Laura Layne'in hayatını okur. Şimdi Hol lywood'un seks bombası olan kadının eskiden adi bir dansöz olduğunu öğrenmek herhalde milletin hoşuna gider. Unutuyordum, elimde senin

sahnede soyunurken çekilmiş çok güzel fotoğrafların var.. Bunlar herhalde sansasyonel haberler peşinde koşan gazeteleri memnun eder.»

Laura bir an için gözlerini kapadı.

«George,» diye atıldı, “İhtar ediyorum. İstersen 100 bin vereyim, istediğini al ve git. Artık meşhur oldum, benimle uğraşamazsın.»

George başparmaklarım kemerine geçirdi. Küstahça gülerek konuşmaya başladı :

«Burası Kaliforniya, bebeğim. Burada mal ortaklığı vardır. Benim olan her şey senindir. Senin olanlar da benim tabii... Senin bankada H'i milyon doların var. Onun için hiç paradan bahsetmeyelim. Şimdi gel uzun zamandan beri ayrı kaldığın kocanı öp bakalım. Onu sen yeniden hayata kavuşturacaksın.»

Laura; «Ellerini çek,» diye bağırdı.

«Tatlı hareket et sevgilim. Şimdi gel de George'u öp.» Eliyle kadının sol kolunu yakaladı ve arkaya doğru kıvırdı. Laura bağırmamak için dudağım ısırıyordu. George, “İşte bebeğim,» diye vahşi bir tebessümle konuştu. «Hanım hanımcık kocanın kollarına gel.»

Kadının içinde acıyla karışık bir nefret hissi dolaştı. Sağ elinin gümüş heykelciğe doğru uzandığım farketti. Ve heykelciğe dokunduğunu, onu yavaş yavaş kaldırdığını hissetti. Sonra yukarı doğru iyice kalkan heykelcik aşağı indi. Artık ne yaptığını bilmiyordu. Başına vuruyordu adamın. Kendine geldiğinde, George halının üstünde yatıyordu. Gözleri açıktı. Başının kenarında bir kan birikintisi vardı. Kadınsa kesik kesik nefes alıyordu.

Bu arada Laura kapının çalındığım duydu. Cesedin yanından bir dolaştı. Kapıyı araladığı zaman, arkasında Harry Lawrence'in elinde uzun bir bardakla durduğunu farketti.

Lawrence içeri girince «Allahım!.. Bu ne böyle?» dedi.

Kadın, eli titreyerek Lawrence'in elinden bardağı aldı ve yarısına kadar içti. Sonra kapıyı kapatıp, tuvalet masasının önündeki iskemleye otur» du.

«Anlıyorum,» dedi Lawrence. «Kocan. Laura, Allahım...»

«Onu ölü sanıyordum.»

«Şimdi ölmüş. Tabii bir nefis müdafaası idi ama başına böyle öldürücü bir darbe indirmen gerekiyor muydu?»

«Beni bırakmıyordu. Kendimi kaybettim. Devamlı olarak vurdum basma. Yere düşünceye kadar vurdum.»

«Tabii, ben anlıyorum. Fakat bakalım gazeteciler anlayacak mı? Yoksa senin yemden sinirli olmaya başlayıp onu öldürdüğünü mü yazacaklar?»

Laura, sinirli bir sesle, kesik kesik: «O, caninin biriydi. Bana şantaj yapmak için buraya gelmişti,» dedi.

«Biliyorum. Fakat hiç olmazsa ben gelinceye kadar oya la say din...»

Cebinden mendilini çıkardı, ve alnında biriken terleri sildi. «Hiç düşündün mü Laura? Sözgelişi Haila French gibi birini düşün. Geçmişini ondan sakladığını öğrenir öğrenmez senin aleyhine atıp tutmaya başlayacak. Diğerleri de, onun başkanlığında senin aleyhine kampanya açacaklar. Bir sürü hikâye uyduracaklar ondan sonra. Hapisten çıkan zavallı adamı öldüren kadın diyecekler sana. Buna karşı ne yapabilirsin?»

«Allahım... Harry!» Uzanıp Harry'nin elini tuttu. «Bu, her şeyin sonu olur, değil mi? Şirketimizin, United ile olan anlaşmamızın ve benim istikbalimin...»

«Ve ayrıca San Quintin Hapishanesine bile gidersin, ikinci derecede bir cinayet olarak kabullenseler yine de insanı mahkûm ederler. Tabii bu biraz da Haila ile Billy'nin olayı aksettirme şekline bağlı... Yoksa bütün işlere paydos demek gerekir.. Şirkete, anlaşmaya ve senin geleceğine...»

«Hayır, Harry.. Hayır!.» Adamın elini tutarak yanaklarına sürdü. «Yapabileceğimiz bir şey 1er olmalı. Onu kimse tanımıyor. Gerçek bir

gazeteci değil ve burada takma bir isimle bulunuyor.

Ondan bir kurtulabilsek.. Hem belki Dave Dennis bizi ondan kurtarabilir.»

Harry düşündü: «Belki... Hayır, hayır... güvenemeyiz. İşler biter bitmez, film tamamlanır tamamlanmaz hemen bu hikâyeyi ortalığa yayar. Hem Dave hikâye yaratmak için büyükannesini bile öldürmekten çekinmez.»

Laura; «Öyleyse ne yapabiliriz?» diye ağlayarak sordu. «Onu buradan bir çıkarabilsek, fakat bu da imkânsız.. Pedro ile Maria benim her yaptığımı etrafa yetiştiriyor. Nereye gitsem çalıların arkasında fotoğrafçıların gizlendiğini görüyorum. Bu eve bir çanta bile getirip gizli olarak açamıyorum. George'dan nasıl kurtulacağız şimdi?»

«Ben bir yol biliyorum. Hiç olmazsa şimdilik, George'u ayak altından kaldırmamız lâzım. Sonra da senin bir an önce aşağıya inmen gerekiyor. Büyük bir sandık ya da bavul gibi bir şey yok mu?»

«Dolabın içinde olacak. Eski bir elbise sandığı olması lâzım. Eskiden saklamıştım, annem vermişti bana..»

«Tamam, sen hazırlan, ben de George'la uğraşırım.»

Laura tuvaletini bitirip de arkasına dönünce George ile kanlı halının kaybolduğunu gördü. Sadece arkadaki duvarın önünde kocaman bir sandık duruyordu.

Harry üstüne başına baktı ve kan olmadığım görünce sandığı işaret etti:

«George burada rahat rahat uyuyor» dedi. «O burada dursun. Ben bir yol bulurum. Fakat en iyisi partiyi iptal edip polis çağırmak. Bir nefía müdafaası durumu yaratıp işi kapatırız. Ne kadar beklersek iş o kadar zorlaşır.»

Laura; «Hayır..» diye haykırdı. «Hayır Harry. Ben Hollywoood'da zirveye çıkmak için çok ter döktüm va zirvede kalmaya kararlıyım. George

bunu önleyemeyecek. Hayatımı mahvetti, fakat bundan sonrasını bozamayacak.. Bir şey düşünmemiz lâzım.. Bir şey bulmalıyız...»

«Peki Laura.. O halde aşağıya inelim ve gazetecilerle konuşalım.. Lütfen gül Laura. Gül lütfen.»

Laura, bütün dişiliğini takınarak hafifçe yılıştı.

Aşağıya iner inmez Dave Dennis «Şu Doğudan gelen gazeteci nerede?» diye sordu. Laura; «Onunla konuştum. Sanırım hikâyeyi yetiştirmek için koşa koşa gitti.» diye tatlı bir sesle cevap verdi.

Tam bu sırada yolunu Haila French kesti. «Hayatım bu gece biraz solgun görünüyorsun,» dedi. «Herhalde çok çalışıyorsun?»

«Haila, hayatım, işimi çok seviyorum. Yoksa bu kadar yorgunluğa dayanamazdım,» diye fısıldadı.

Haila, küstahlığa devam etti: «Ya menacerini?» dedi «Son kararı ne zaman veriyorsunuz bakalım?»

Laura tebessümle «Bu işe karar verdiğimizde, ilk öğrenen sen olacaksın» dedi, kadının yanından ayrıldı. Laura, herkesin yüzünde George un suratım görüyordu Sanki herkes ona, George'un kılığıyla göz kırpıyor gibiydi.

Daha doğrusu George her şeyi rezil etmek istiyordu. Ama yapamazdı artık... Çünkü ölmüştü.» Bu defa gerçekten ölmüştü...

Aniden Harry yanma geldi; kolunu tutarak, «Dikkat et Laura,» diye kulağına fısıldadı. Hayalet görüyor gibi bir halin var. Ben bir çıkar yol buldum. Çaktırmadan beni takip et Haila çok kızacak, Dave çılgına dönecek ama ne yapalım, yapacak başka bir şey yok.»

Laura soru sormadan onu takip etti. Merdivenlerin ortasında durdular. Harry kolunu kadının omzuna atmıştı. Dave yanlarında duruyordu ve elinde bir çan vardı. Herkes susuncaya kadar elindeki çam çaldı.

Dave; «Arkadaşlar,» dedi. «Size bir sürprizim var. Ben de iki dakika önce öğrendim. Çünkü Laura ile Harry şimdi karar verdiler. Bu sebeple haberi bu şekilde sizlere açıkladıkları için şimdiden özür dilerim., ikisi de... Fakat bırakayım da bu haberi Harry versin.»

Harry, Laura'yı omuzundan tutarak ileri çıktı.

«Arkadaşlar,» dedi. «Sizler, hepiniz bizim, Laura ile benim dostlarımız olduğunuz için haber gayet basit. Laura ile uzun zamandan beri sevişiyoruz. Şimdi de, Laura'nın işleri hafiflediğine göre, zamanın gelmiş olduğuna karar verdik. Evet, tahmin et iğiniz gibi, evleniyoruz. Bu gece hemen Yuma'ya gidip evleneceğiz, isteyenler bizimle gelebilir. Geri kalanlar burada partiye devam etsinler. Çünkü yarın geri gelip öte berimizi alacak ve balayına çıkacağız. Hepinize de en iyi dileklerimi zi sunarız.»

Laura şaşkına dönmüştü. Yavaş bir sesle «Çok memnunum Harry ama niçin böyle birdenbire karar verdin?» dedi. Haila French[1] in yüzü mosmor olmuştu.

«Laura, George'dan kurtulmanın yolunu keşfettim,» diye Harry kadının kulağına fısıldadı. «Bir Hollywood yıldızının bile balayında gizliliğe ihtiyacı vardır. Değil mi?»

FOTOĞRAFÇILAR odasına çıkıncaya kadar Laura'nın peşini bırakmadı. Kapının önünde onlara gülerek poz verdikten sonra Harry ile içeri girdiler ve Harry hemen kapıyı arkasından kilitledi. Artık Yuma'dan dönmüşler ve resmen evlenmişlerdi. Cinayetin üstünden daha bir buçuk gün geçmişti.

Harry, kapalı kapının ardından seslendi:

«Kısa bir süre sonra aşağıya ineceğiz. Bize de içki bırakmayı unutmayın.»

Odada yalnız kaldıkları zaman, Laura'nın yüzündeki neşenin yerini korku almıştı.

«Harry...»

«Korkma Laura,» dedi ve kolunu kadının omuzlarına koydu. «En zor işi hallettik.»

«Bir daha da bir fotoğrafçıya gülersem...»

«Biliyorum bugün hayatının en güzel rolünü yaptın.»

«Benden gülümsememi istediler. Ben de George'un burada olduğunu bile bile güldüm. Güldüm Harry...»

Sinir krizi geçinceye kadar karısını kollarının arasına aldı.

Laura, «Teşekkür ederim sevgilim.» dedi. «Şimdi düzeldim. Ne yapmamız gerekiyor?»

Harry odanın etrafına bir bakındı.

«Fazla bir işimiz kalmadı. Marie senin eşyalarını kaldırmış. Benim de ceketimi, yol haritalarımı, eldivenlerimi, fotoğraf makinemi, siyah gözlüklerimi toparlamış Şimdi Marie ile Pedro'ya söyle, şoföre de haber verip eşyaları benim station wagona yüklesinler. Bizim de aşağıdaki gazetecilere veda etmemiz gerekiyor. Dave'e söyleyelim de bizi rahat bıraksınlar. Bütün bunları hallettikten sonra George'dan kurtulacağız.»

Bu sırada kapı çalındı. «Dave Dennis geldi dostlar!»

Harry kapının kilidini açtı, “İçeri gel Dave,» dedi

Dave kapıda sinir bozucu bir gülümsemeyle duruyordu.

«Bizim aşk kuşları balayı için hazırlandılar mı bakalım?»

Laura, kendinden beklenmeyen tatlı bir sesle konuştu :

«Evet sevgili Dave! Yardımlarından dolayı teşekkür ederiz. Çok faydan dokundu.»

«Bir şey değil canım. Fakat yine de bana gideceğiniz yerler hakkında bilgi vermenizi isterdim. Çünkü gazetelerde bu konuyu güzelce işlerdik.»

Harry; «Aşk ve savaş insanları beklemez Dave,» dedi. «Bunu sen de bilirsin.»

Basın müşaviri affedermiş gibi baktı.

«Peki canım, öyle olsun. Siz burada yokken' bazı hikâyelerle isminizden bahsettiririm. Hem sahi, gideceğiniz yerlerden ne diye söz etmiyorsunuz?»

Harry sert bir sesle, «Meksika'ya gidiyoruz,» dedi «Fakat sana söylemiştik. Biraz yalnız kalmak istiyoruz. Gözüm, ne bir röportaj, ne de gazeteci görmek istiyor.»

Dave Dennis, suratını astı : «Yalnız bir dakika!» dedi. «Bu evlenme işi haberinde beni atlattınız Sonra gidip haberi benden başka herkese yaydınız. Beni her olayda atlatamazsınız!»

Laura, tatlı tatlı :

«Atlatabiliriz ve atlatıyoruz da..» dedi. Bir balayı Hollywood'da bile gizli olmalı.»

Dave Dennis; «Daha şimdiden Haila French'e evliliğinizin ilk günü hakkında özel bir röportaj vaadettim,» dedi. «Eğer sizlerden nefret etmesini istiyorsanız...»

Harry; «Bana bak.» dedi. “İki gün! Bize 48 saat ver, sonra ne istersen yaparız. Haila da bu özel röportajı evliliğimizin ilk iki günü şeklinde alır.»

Dave gülerek; «Peki,» dedi. «İki gün ha.. Peki, Meksika'daki ilk iki gün.»

Dave garip bir sesle alay edercesine «Tamam,» diye atıldı. «Aşağıda herkes sizleri bekliyor. Sen de aşağıda onlara bir şeyler söylemelisin Laura.»

«Söyleyecek Dave. Hizmetçilere eşyaları indirmelerini bildirelim, sonra..»

Dave; «Çok iyi,» dedi. Kapıdan çıkarken Laura gözlerini kapatmıştı bile. Derin bir nefes aldıktan sonra açabildi gözlerini.

Laura; «Olur Harry, onlarla bir kere daha karşılaşabilirim sanıyorum,» dedi. «Söyleyeceklerimi de şimdiden ezberledim âdeta.»

Üstünü başını düzeltti ve elini sağa sola sallayarak konuşmaya başladı:

«Teşekkür ederim, hepinize teşekkür ederim. Ne kadar mutlu olduğumuzu anlatmak için kelime bulamıyorum. Bize çok yakınlık gösterdiniz. Şimdi sizlerden bir ricamız daha var. Biraz başbaşa balayı yapmak istiyoruz. Lütfen bizi takip etmeyin ve nerede olduğumuzu da araştırmayın. Sizlerden istediğimiz tek evlilik hediyesi bu, bizi 48 saat başbaşa bırakmanız. Lütfen yalnız bırakın, ikimizi başbaşa...»

Yüzü değişti. Sanki korkunç bir maske geçirmişti suratına...

ARABANIN ışıkları ıssız yolu uzaklara kadar aydınlatıyordu. Harry Lawrence direksiyona bütün dikkati ile asılmıştı. Yüzünde çizgiler vardı. Laura ona doğru yaslanmıştı; onun sıcaklığından güç alıp rahatlamaya çalışıyordu. Yüzündeki bütün adaleler kasılmıştı.

Harry; «Galiba kurtulduk,» dedi. Bir yandan da bütün dikkatini boş yola çevirmişti. «Eğer bizi takip etmeye koyulmuşlarsa, sanırım senin ricalarına rağmen takip ediyorlardır. Onları çok geride bırakmış olmamız gerekir, tki yüzlü Dennis'e güvenmemekle çok akıllılık ettik doğrusu.»

«Ne olursa olsun hiç olmazsa artık evliyiz,» dedi Laura. Sesi bir an hayatından memnunmuş gibi çınladı. «Bu da bir şeydir, değil mi Harry? Ve hep evli kalmamız lâzım, değil mi Harry? Çünkü ikimiz de çok şey biliyoruz.»

Harry; «Evliyiz ve ben de bundan çok memnunum,» dedi. «Evli kalacağız, çünkü ikimiz; de bunu istiyoruz. Hiç olmazsa George'un bize bir faydası dokundu.»

«George! Sevgilim!. George! Bizi o evlendirdi. Şimdi de gelin, birinci kocasının cesedi ve ikinci kocası ile birlikte balayına çıkıyor. Ne komik,

onu çeyiz gibi yanıma aldım.»

Yüzünü elleri arasına aldı. Harry bir süre onun hıçkırıklarına ses çıkarmadı. Sonra bir elini direksiyondan çekerek karısının omzunu tutup sarstı.

«Laura, arkamızda farlar var.. Oldukça hızlı geliyor..» dedi.

Laura nefesini tutarak «Gazeteciler mi?» diye fısıldadı.

«Hayır.. Dinle!» ikisi de polis arabasının düdüklerini işitmişlerdi. «Bir polis arabası,»

«Harry, anladılar... Bizi buldular.. Yakalandık.»

“İmkânı yok bulamazlar. Bunu ancak bir sen, bir ben ve bir de George biliyoruz. Üçümüz de bu konuda bir şey söylemedik. Bu arabayla polisten kaçamayız. Ne olursa olsun, Laura Layne ol ve sanki Oscarı alacakmışsın gibi rol yap.»

Yolun kenarında arabayı durdurdu ve polis arabası da önüne gelip durdu. Laura, hemen çantasından aynasını çıkarıp makyajını tazelemeye başladı. Harry, hiç bir şey yokmuş gibi bir sigara çıkarttı. Tam sigarasını yakarken kısa boylu polis yanına yaklaştı ve ar abaya dayanarak «Ehliyetiniz lütfen,» dedi. «Bu aceleniz nedir efendim? Herhalde çok önemli bir yere yetişmeniz gerekiyor.»

Harry, bütün gücünü topladı, gülerek «Belki bilmiyorsunuz ama..» dedi. «Ben., şey, biz bugün evlendik de..»

Laura da arabanın ışığını yakarak konuşmaya başladı. Hayatının en büyük rolünü oynuyordu genç kadın «Oh, memur bey..» dedi. «Herhalde anlarsınız. Ben Laura Layne'im.. Bu da benim kocam. Bu sabah evlendik de...»

«Laura Layne mi?» Polisin sert bakışı tatlı bir tebessüm oldu.

«Sahi, sizin evlenmenizi televizyonda seyretmiştim, bu akşamki haberlerde. Ayrıca gazetelerde de bir sürü haber vardı.»

Laura en tatlı gülüşüyle konuştu :

«Evet, gazetecilerin marifeti., insanın aklına hayaline gelmeyecek şeyler bulurlar. Şimdi de onlardan kaçıp sakin, sessiz bir balayı geçirmek istiyoruz. Eğer süratli gitmişsek, işte sebebi bu...»

«Tabii» diye Harry arabanın dışına doğru uzandı. O sırada da eline bir makbuz sıkıştı.

Polis, «Tabii anlıyorum. Karım benimle iftihar edecek. Laura Layne'e balayında ceza kestiğimi duyunca gururlanır herhalde,» dedi.

Laura kendi kendine konuştu : «Çok anlayışlısınız» dedi. «Karınızı bir gün stüdyoya getirin, misafirim olsun.»

«Ciddi mi söylüyorsunuz. Buna çok memnun olur. İyi yolculuklar, iyi şanslar Mr. ve Mrs. Layne.»

Laura «Teşekkür ederim,» dedi ve araba otomatik vitesin çıkardığı hafif bir sesle yol almaya başladı. Polis otomobili yavaş yavaş kayboluyordu. En sonunda arabanın farları iyice uzaklaştı ve silindi.

Laura; «Artık dayanamıyorum Harry» dedi.

Az kaldı sevgilim. Bir mil sonra kuzeye dönüp dağdaki gizli evime gideceğiz. Şimdiye kadar güneye indik, çünkü belki Dave bizi takip ediyordur diye düşündüm. Fakat şimdi etmediğinden eminim. Sabah üçe doğru dağ evinde olacağız. Yılın bu mevsiminde oralarda kimse olmaz. Biz de George'dan kurtuluruz.»

Başını salladı ve gaz pedalım sonuna kadar kökledi. Araba süratlenmişti. Laura önce arkasına, sonra da Hanry'nin omuzuna dayandı ve gözlerini kapadı.

Arabanın arkasındaki sandık bir tümsekten geçerken arka kapıya çarptı. Az daha düşüyordu; fakat, ikinci sallantıda eski yerine geldi.

Laura gözlerini açtığı zaman araba durmuştu. Ortalıkta çıt yoktu. Sadece hafif bir rüzgârın korkunç uğultusu duyuluyordu.

Harry, arabanın farlarım ayarlamıştı. Dağ evi, kenarında bulunduğu gölün önünde büyük, eski bir şato gibi görünüyordu

Harry; “İşte geldik,» dedi. «Her şey yolunda gitti. Bir saatten beri hiç araba farı görmedim. Şimdi George'u içeri koyup kilere saklamamız gerekiyor. Orada kıyamet gününe kadar rahat rahat durur.»

Laura; «Allaha şükür» dedi. «Yolda gelinceye kadar George'un her şeyi bozacağını düşünüyordum.»

«George'u merak etme,» diyerek Harry arabadan indi ve bagajın kapısını açtı. «Ayrıca, George'u o kadar gazetecinin gözünün önünde kaçırmak hoşuma bile gitti benim. Hatta günün birinde George hakkında bir film bile yapabiliriz.»

«Yok! Bunu söyleme Harry!»

«Peki, unuturum bu meseleyi. işte evin anahtarları. Ben George'u getiririm, sen önden gir de ışıkları yak.»

Harry, arabanın bagajını açtı. Laura bunu duydu ama arkasına bakmadı. Eve doğru yürüdü. Merdivenleri çıkıp anahtarı kapıdaki kilide soktu. Kapı açıldı ve Laura içeri girdi. Harry de arkasından geliyordu. Laura bir eliyle yolunu bulmaya çalışıyor, öteki eliyle de duvarda elektrik düğmesini arıyordu.

Laura; «Düğmeyi bulamıyorum,» dedi.

«Yukarda olması lâzım. Çabuk ol, George ağırlaşmaya başladı. Bir an önce onu yatırmamız lâzım.»

En sonunda düğmeyi buldu, fakat ışığı yakmaya fırsat bulamadan yandaki odadan sesler gelmeye başladı. Daha gözü karanlığa alışmamıştı, ne olduğunu anlayamıyordu.

«Meksika ha..» diyen Dave Dennis'in sesini duyunca eli karıncalandı Laura’nın.

«Ceketinin cebinde üstü işaretli bir harita vardı ve Meksika için pasaport dahi almamıştı.. Hadi arkadaşlar, mutlu çifti karşılayalım. Herhalde gelini kucağına almış kapıdan giriyordur. Resmi düşünsene Pete.»

Bir sürü sarhoş ses duyuluyordu. Hepsi bir ağızdan düğün marşını söylemeye başlamışlardı. Bir flâş bütün odayı birkaç saniye için aydınlığa boğdu. Laura'nın eli titredi ve o an odanın elektriği yandı...

Işık yanınca odada ani bir sessizlik oldu.

«Allahım» diye bir çığlık duyuldu ve bir kadın gazeteci bayılıp yere yuvarlandı.

Harry, Laura'nın yanında duruyordu ve sırtında George vardı. George ile Laura'nın arasında çok az bir mesafe bulunuyordu. Laura, Dave Dennis'i, kalabalık arasındaki gazetecileri, bayılan kadım göremedi. Sadece George'un ölü yüzünü görüyordu. Ona çok yakındı. Yavaşça açılıyor, sonra yine hafifçe kapanıyordu. Ve göz kırpıyordu George.. Evet, George göz kırpıyordu...

Define Uğruna

F. TENNYSON JESSE

YAZ her zamankinden daha uzun sürdü. Brandon da yazın geçtiğini Ekim ayının son günlerine kadar pek anlayamamıştı. Sonra ansızın bir fırtına gelmiş, yaprakları ağaçlardan kopartıp, küçük su birikintilerini dalgalandırmıştı. Fırtına geçtikten sonra da yazın sıcaklığı kaybolmuş, kış solgun güneşi ve üşütücü, serin havasıyla ortalığı kaplayıvermişti. Fakat bazı ağaçların üstünde, sarı yapraklar hâlâ duruyordu. Brandon kapıdan dışarı çıktığında çıplak ağaç dallarında garip bir hüzünle duran kuş yuvalarının haline baktı.

O anda sonbaharla birlikte, ölmeye yüz tutan koca bir yılın üzüntüsünü duydu içinde. Fakat arkasına bakınca öten kuşlarla, siyahlaşmış suların yarattığı çelişkiyi farketti. Bu yörede hâlâ ölmemiş bir güzellik vardı ama ne çare Brandon'un kalbi de içinde bulunduğu yıl kadar canlılığım kaybetmiş ve ihtiyarlamıştı artık.

Çamurlu bahçeyi geçince çiftlik evinin kapısında duran arkadaşı Miles'e rastladı. Miles için yaz ya da kış, yağmur ya da rüzgâr fazla bir anlam taşımazdı. Fakat Brandon her zamanki sakinliğin tersine Miles'ın yüzünde hafif bir dehşet ifadesi gördü. Bu da havanın soğumasından ya da sonbaharın gelmesinden değildi herhalde.

«Tom'la Jack'i gördün mü?» diye sordu Miles. «Bugün beş dönümlük araziyi sürmeleri gerekirdi. Fakat aradım taradım, bir türlü bulamadım onları.»

«Tom'la, Jack'i mi? Yok canım, herhalde başka bir iş yapıyorlardır..»

Bunu söylerken bile Miles'in yüzündeki o garip ifade kaybolmamıştı.

«Son günlerde oldukça tuhaflaştılar,» diyerek sürdürdü konuşmasını. Adeta kuşku verici bir hal aldı bu gariplikleri.. Şu karşı yamaçtaki tarlayı sürerken buldukları defineden önce hiç de böyle değillerdi. Bu sabah birbirlerine o kadar tuhaf bakıyorlardı ki, ikisinin birlikte evden çıkmaları hiç hoşuma gitmedi. Ortada gerçekten bir gariplik var Bili, bundan hiç hoşlanmadım.»

Brandon gülerek piposunu doldurmaya başladı.

«Ne olabilir ki canım ? ilk defa elleri para görmüyor ya.. Sen hiç meraklanma. Kısa zamanda hallederler bu işi de..»

Fakat içinden o da bu işte bir gariplik olduğunu düşünüyordu. Tom ile Jack'i tanımayan yoktu. Köyün en iyi iki arkadaşıydı. Yakın dost olarak ikisinin de bir kötülüğü görülmemişti. Küçükken aynı okula gitmişler, kışları aynı takımda futbol oynamışlar ve yazlan yine aynı kriket ekibinde yer almışlardı. Birlikte kayak yaparlar, ördek avına yine birlikte çıkarlardı. Savaş sırasında da aynı bölükte dövüşmüşler, dönüşte ikiz kız kardeşlerle evlenmişlerdi. İşin ilgi çeken başka bir yanı da, bugüne kadar hiç kimsenin onların birbirleri hakkında kötü konuştuklarını duymamış olmasıydı. Kendi aralarında da bugüne kadar en ufak bir tartışmaları, bir anlaşmazlıkları yoktu. Köyde namuslu, zeki, iyilik sever iki arkadaş olarak ün yapmışlardı. Tom, arkadaşından bir yaş küçüktü ve ona oranla daha çevik daha ince yapılıydı. Jack, biraz ağır olmasına karşılık bir boğa kadar güçlüydü. Tom çabuk sinirlenirdi ama bu sinir saman alevi gibi hemen geçerdi. Jack arkadaşına göre daha serinkanlıydı. Bu iki candan ve aralarından su sızmayan arkadaşlığın bir iki eski para yüzünden bozulmaya yüz tutması gerçekten garip bir durumdu.

Brandon :

«Niçin onlara bu eski paraların hiç bir işe ya ramayacağmı söylemiyorsun?» diye Miles'a akıl verdi.

«Söyledim,» dedi Miles. «Ama sen de bilirsin pekâlâ, insanlar bir define buldu mu, onu çok değerli bir matah sanır. Hatta Devlet Müzesinin o defineyi almak için büyük paralar vereceğini bile düşünür. Onlara hak veriyorum ama aralarında bu yüzden hır çıkmasının nedenini

anlayamıyorum. Bulduklarını eşit şartlar altında paylaşmalarından daha normal bir şey olamaz diye düşünüyorum. Sonra iş saatleri de henüz bitmedi. Bugüne kadar çalışma saati bitmeden işlerini bıraktıklarını hiç görmedim. Hatta saat dolsa bile, işlerini bitirmeden ayrılmazlardı.»

Tam bu sırada hizmetçilerden biri koşarak geldi. Yüzünde korku ve dehşet vardı.

«Çabuk gelin efendim! Tom ile Jack anbarda kavga ediyorlar. Birbirlerini öldürecekler neredeyse..» diye bağırdı.

Miles hemen evden çıktı, ön bahçeyi koşarak geçti. Arkasından da Brandon koşuyordu.

Büyük anbar, arazinin kenarında tahtadan ve kırmızı damlı bir yapıydı. Yanındaki saman yığınları güneşin altında altın gibi parlıyordu.

İki adam çamurlu tarladan hızla geçerek kapının önüne vardılar. Brandon hemen ileri fırlayıp kapıyı açtı.

İçerisi çok karanlık geldi bir an için. Ortalıkta keskin bir hayvan kokusu vardı. Daha gözleri karanlığa alışmadan bir iniltiyle birlikte iki insanın öfke dolu küfürlü bağrışmalarını duydu. Alt alta, üst üste toprakta dövüşüyorlardı.

Miles ile Brandon çevrelerini görmeye başladıklarında iri yarı olanın daha zayıf olana aralıksız yumruklar vurduğunu ve berikinin de ansızın yere düştüğünü farkettiler.

«Aman Allahım!» diye bağırdı Miles ve hemen ayakta kalan güçlü adamın koluna sarıldı.

«Delirdin galiba. Az daha öldürecektin onu!»

Adam, korkunç bir yüzle Miles'a baktı.

«Bu domuzu öldürsem de gam yemem. Hırsız o, hırsız. Allah belâsını versin!»

«Tom mu? Hırsız mı? İnanmam. Tom'a bunu söyleyenlerle kavga edeceğin aklıma gelirdi de...»

Beriki hışımla :

«Evet, ederdim..» diye karşılık verdi. «Ama geçti artık, etmem.. Tarlada birlikte bulduğumuz bütün parayı çaldı. Bir yere saklamış, söylemiyor.. Üstelik bir de, almadım diye yalan söylüyor. Allah kahretsin!.»

Brandon, yüzü kan içinde kalan Tom'un üzerine eğilmişti.

«Neredeyse öldürecekmişsin. Söylediğin doğru olsa bile yaptığından utanmalısın! Hem ben Tom'un böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum. Hay Allah, bak Miles, şu ellerine bak!.. Avuçlarını aç Jack.. Aç avuçlarım.»

Brandon ayağa kalktı, Jack'in yüzüne baktı.

Adamın avuçları hâlâ açılmamıştı. Miles'la Brandon adamın ellerini açarken karşı koymadı, iki avucunun içinde uçları sivri taş vardı ve taşlara Tom'un kam bulaşmıştı.

Brandon, Jack'e bir şey demedi, yalnızca gözlerine baktı. Bir adam bu kadar çabuk nasıl değişebilirdi. Sonra Miles'a döndü:

«Önce Tom'la ilgilenmek gerek. Sen Jack'le birlikte onu eve götür. Ben de, bu arada etrafa bii göz atayım.»

Jack, kendisinden beklenmeyen bir hareketle yere eğildi. Tom'un başım hafifçe tutarak kaldırdı. Miles de ayaklarından tuttu ve anbardan dışarıya, kaybolmaya yüz tutmuş soluk güneşin aydınlattığı araziye çıktılar.

Brandon, yalnız kalınca, kenarda ters çevrilmiş bir kovanın üstüne oturdu. Kan ve toprak kokusu içini bir tuhaf yapmış, midesi bulanmaya başlamıştı. Brandon aşırı duygulu bir adam değildi ama Tom'un düşerken ayaklarının titremesi ve başından akan kanlar onu bayağı etkilemişti. Son' ra bu iki arkadaşın aralarının birdenbire nasıl böyle kanlı bıçaklı olacak kadar açıldığını düşündü. Demek küçük birtakım şeyler zamanında büyük

anlamlar taşıyor ve yılların arkadaşlığı dakikada kaybolup gidiyordu. Bunca yıl birbirlerini incitmekten korkan iki insan bir anda birbirlerini öldürmeye kalkışıyorlardı Dünya buydu işte!

Bunları düşünürken bir yandan da anbarın içini gözden geçiriyordu. Ansızın ilerde duran bir şapkaya gözü takıldı. Yerinden kalkıp şapkanın yanma gitti. Tom'un şapkasıydı bu. Renginden ve üstündeki küçük tüyden tanımıştı. Eğilip kaldırdı, fakat o kadar ağırdı ki, neredeyse elinden düşürecekti. Şapkayı kenarından tutunca eline bir dizi para geldi. Tom yalan söylemişti, paralar şapkanın kenarında saklıydı.. Evet, paraları saklamıştı tom.

Brandon'un içine garip bir duygu çöktü. Aynı şeyi, Jack'in avucuna sakladığı taşları gördüğünde de duymuştu.

Şapkayı iki elinin arasına alarak anbardan dışarı çıktı. Bahçeyi geçerek, ön tarafta Miles'ın yazıhane olarak kullandığı küçük odaya girdi.

Masaya oturdu ve önündeki kâğıtları ileri doğru itti. Sonra şapkanın kenarında gizlenmiş paraları çıkardı. İpek bir mendil içine sarılmıştı. Mendili açarak paraları masanın üstüne koydu. Tom'la Jack'in arasını açan kirli, eski ve eğri büğrü paralar önünde duruyordu şimdi.

Brandon bir süre merakla onlara baktı. Paraların üstünde Romalılar devrindeki gibi birtakım işaretler vardı. Belki de bunların yüzünden, Jack'in içine arkadaşım öldürmek, onu ortadan kaldırmak fikri doğmuştu. Bunu bir türlü anlayamadı. İki eli ile Daralan birbirine sürttü.

Birdenbire içini çok garip bir duygu kapladı Derin bir tedirginlik sardı her yanını. Yerinden kımıldayamıyordu. O anda ev yansa bile buradan bir yere ayrılamazdı.

Tepeden tırnağa kadar bütün vücudunu bir titreme kapladı. Sırılsıklam ter içindeydi ama bir yandan da üşüyordu. Ve şunu biliyordu artık : Elinde tuttuğu paralar insanlara kötülük getirirdi. Nerede olursa olsun onları bulanlar kötü insan olurdu.

Paraların buraya nasıl geldiğini düşünmedi ama elinde tutanlara bir kötülük geldiği muhakkaktı. Bundan emindi. O anda paraları alıp çok uzaklara atmak, kimselerin bulamayacağı bir yere saklamak isteği uyandı içinde. Denize atsa onlardan kurtulurdu belki.

Fakat bu düşünceden de çabuk sıyrıldı. Akşam güneşi solgun ışınlarıyla odanın içini dolduruyordu. Sımsıkı tuttuğu paraları avuçlarından bıraktı. Hepsi masanın üstüne düştü. Elini alnına götürüp terini sildi. Hemen kalkıp düşündüğünü yapmalıydı. Vücudundaki titreme biraz azalmış ama bütün bütüne kaybolmamıştı.

Ayağa kalktığında yeni bir düşünce ok gibi saplandı beynine. Paraları tekrar eline alıp saymaya başladı. Büyük bir dikkatle, yanlışlık olmasın diye her defasında yeniden sayıyordu. Hepsi otuz taneydi. Evet, otuz tane gümüş para...

Brandon, masadan biraz uzaklaştı. Elleri titriyor, soluğu tıkanıyordu. Gözleri açılmış, sesi çatallaşmıştı.

«Otuz parça gümüş.. Otuz parça.. Gümüş.. Otuz.. Gümüş... Parça.. Otuz...» diye sayıklamaya başlayıp sürdürdüğü sırada titreyen vücudu cansız yere düşmüştü bile..

Suçun Vücudu

WILBUR DANIEL STEELE

DANIEL'IN doğduğu ev, uzaktan bakıldığında, 'amma da korkunç bir ev' denecek soyundandı. Fakat 1980'lerde aynı evin önünden geçecek olsanız, herhalde 'Aman ne güzel! Kimbilir burada ne kadar soylu insanlar yaşamıştı. O dönemlerde insanlar ev yapmasını gerçekten çok iyi biliyorlarmış' diyeceksiniz.

Buna karşılık, şimdi Daniel'in babası olan Dan Kinsmen için 'hayatlarım yaratmasını da biliyorlarmış..' deyimini kullanırsak aşırı iddiada bulunulmamış olur.

Genç Daniel yatılı okuldan evine ilk geldiği günler, yüksek kuleli, kalın kapılı, kahverengi duvarlı evi görür görmez :

“İşte,» demişti. «Diğer arkadaşlarımınkine benzemeyen bir evim var.»

... Ve dikkatle bakıp onu incelediğinde, babasının garipliklerini görmüş, ev için söylediği sözleri babası için de tekrarlamıştı : «... Ve babanı da diğer arkadaşlarımın babalarına pek benzemiyor..»

Öbür arkadaşlarının babaları yıllık gelirlerine sımsıkı sarılmış insanlardı, ileriye gitmekten hoşlanan, geleceklerini düşünen; çalışkan, sabırlı ve gözlerini budaktan esirgemeyen yalnızca ayakta durmak için habire çalışan adamlardı...

Fakat kendi babası hep aynı yerde oturuyor, köpekleriyle, kitaplarıyla ilgileniyor; bahçe işleri ve balık oltalarıyla gününü gün ediyordu... Güçlü kuvvetli, simsiyah saçlı ve henüz elli yaşına merdiven dayamamış olan bu adam, ciğerlerini sadece gülerken içine hava almak için kullanıyordu. Tek kelime ile şaşırtıcıydı. Bu yüzden de Daniel, babasına söyleyecek söz bulamıyor, onu 'garip bir adam' diye nitelendiriyordu.

Daniel büyümüştü ve doğrusu babasıyla pek ilgilenmiyordu. Onbeş yaşma geldiğinden biraz değişiklik arıyor; insanları sevmeyi, yaşamayı ve ilişki kurup konuşmayı öğrenmek istiyordu.

Haziran ayının ilk günüydü; Daniel, babasıyla birlikte karanlık fakat çimenli bahçede yürüyordu. Annesi de solgun yüzüyle pencerenin kenarındaki uzun arkalıklı iskemlesinden onları seyrediyordu.

Daniel annesini çok severdi, Annesi hoşgörü dolu gözleriyle her şeyi olumlu karşılar, Daniel de ona bütün olan biteni anlatmaktan zevk duyardı. Ama babası için aynı sevgiyi beslemiyordu. Oysa onu da annesi kadar sevebilmeyi öylesine istiyordu ki...

O gün yılların uzaklığı sanki bir mucize yaratmış gibiydi. Evet, bütün olağanüstülüğüyle bir mucizeydi bu. Babasıyla ilk defa kolkola girmişler iki büyük insan gibi karanlık bahçenin içinde dolaşıyorlardı. Kapının önündeki antikalara bakıyor, içerdeki ağaçlarla çiçekleri yüklüyorlardı.

Yemeği de birlikte yiyeceklerdi. Fakat daha önce de farketmişti, bugün her şeyde bir olağanüstülük vardı. Kapının önüne geldiklerinde annesi onları bekliyordu. Hem de ayakta.

Tanrım, annesi yürüyordu.. işte! Evet, evet, yıllar sonra kadın iskemlesinden kalkıp yürümeye başlamıştı. Bu korkunç olduğu kadar şaşırtıcı bir olaydı. Demek bundan böyle yemek masasına üç kişi olarak oturacaklar; annesi de yanlarında olacak ve belki de yemekten sonra yine üçü birlikte bahçede gezeceklerdi.

Annesinin yüzüne bir renk gelmişti. Kadın gençleşmişti sanki. Herhalde kendisine ait olduğunu bildiği iki erkeğin kolkola yürüyüşlerini görüp canlanmış ve ayakları üstüne basabilmişti.

Dan Kinsman da duygulanmıştı. Oyle ya. Vivian ayağa kalkmıştı... Sonunu getiremediği cümleler söylüyordu: Vivian Kinsman ayaktaydı artık. Büyü bozulmuştu. Kraliçe, prensine kavuşunca uyanmıştı sanki.. Bu, ancak masallarda mümkün olabilirdi.

Hep beraber bahçeye çıkıp doğu yönüne doğru yürüdüler. Kadının yüzünde sürekli bir gülümseme vardı.

«Dan, bunlar çok güzel olmuş.. Çiçekler.. Hiç bu kadar çok olduklarını düşünmemiştim.» dedi. Sonra gelinciklerin yanına gelince elini kalbinin üstüne koydu ve konuşmadan durdu.

Bu arada köpekleri Spot'un yavruları gözüne ilişti. Yüzü aydınlandı. Şaşırmıştı.

«Bunların hepsini de saklayacak mısın, Dan?»

Kocası hafifçe güldü.

«Spot bu sefer kurtuldu...»

«Herhalde onları boğmayacaksın değil mi Dan? Ne olur... Bunu bir türlü yüreğim götürmüyor.»

«Niçin boğalım canım? Onları bir güzel saklayacağım. Belki çıkıp birileri ister. iyi bakacak birini bulursam, seve seve veririz.»

Güneş artık iyice kaybolmaya yüz tutunca babası yeniden kaygılanmaya başladı.

«Hava soğumaya başlayacak Vivian!» dedi.

Evin merdivenlerine geldikleri sırada, kadın, bu akşam için birkaç tane gelincik alıp odasına götürmek istediğini söyledi. Fakat sesinde yadırgatıcı bir hava vardı.

«Sabah uyanınca onlara bakmak istiyorum, Dan. Sadece üç dört tane kırmızı gelincik..»

«Bir kucak dolusu getiririm sevgilim. Yeter ki, sen iste.»

Daniel annesinin koluna girdi. Babası yanlarından ayrıldığı için Daniel kendini büyük bir erkek gibi görmeye başlamıştı. Annesi oturma odasına kadar gidecekti.

Odadaki ışığı yakınca Daniel, Dan Kinsman' in ateşin yanındaki koltuğunda oturan beyaz şekli gördü. Demek kadın odasına çekilmemişti.

«Anne, hayatından memnun musun?» dedi. «Hiç değilse bu akşam?»

Annesi cevap vermedi. Gözleri ocaktaki ateşe dikilmişti. Alevler ocakta garip kıvrımlar yaratarak oynuyordu. Daniel durup dururken :

«Burada babamla birlikte hep mutlu muydun?» diye sordu. Kısa bir süre sustu, sonra ekledi «Tabii benimle de demek istedim.»

İlk bakışta bu sorunun karşılığı yok gibiydi. Kadın oturduğu yerden doğruldu ve çocuğu etkilemek istercesine;

«Daima, evet, her zaman!» dedi. «Aklına ne geldiyse unut onu.. Her zaman.. Daima.. Evet.. Evet..» Hafifçe güldükten sonra geriye yaslandı. «Baban bir melektir evlâdım, fakat uyuşuktur biraz. Neyse, hadi şimdi gidip çağır bakalım babanı» diye tamamladı sözlerini.

Babası bir kucak dolusu gelincik getireceğini söylemiş ve getirmişti de. Yazık ki çiçeklerin yaprakları kapanmıştı. Fakat ne önemi vardı bunun, Vivian çiçekleri sabahleyin görmek istemişti zaten ve sabaha kadar yeniden açılırlardı mutlaka. Daniel, babasının yanına kadar gelmişti. Aniden «Baba, annem burayı, Kennelbridge'yi sevmiş miydi?» diye sordu.

Babası başını çevirmeden karşılık verdi: «Burası anneni çok sevdi evlâdım.»

Babası şimdi korkunç bir gölge gibi görünüyordu gözüne. Gerçekten de kucağındaki çiçekler le hoş bir görünümü yoktu babasının. Üstelik kararmaya başlayan hava adamın gölgesini o kadar şekilsiz bir hale getirmişti ki...

Birdenbire Daniel'in gözleri büyüdü. Duvardaki gölge iyice şekilsizdi artık. Babası arkasına dönmüş kollarını oğluna doğru uzatmıştı. «Daniel evlâdım..» dedi adam... Fakat çocuk hızla geri çekildi ve kaçmaya başladı.

Daniel bütün hızı ile annesinin yanma kadar koştu. Boğazında bir şey düğümlenmiş bacakları titremeye başlamıştı. Ne faydası vardı 15 yaşında olmanın? Annesinin oturduğu koltuğa geldiğinde, kendini hemen onun kollarına attı, ve başını kucağına dayadı ve ağlamaklı bir sesle «Anne.. Niçin.. Niçin bazen ben?.» Niçin bazen ben babamdan.. Korkuyorum.. Evet, babamdan korkuyorum anne?.» diye hıçkırmaya başladı.

Annesi şimdiye kadar onun bütün sorularım cevaplandırmıştı.. Ama hayatı boyunca böyle bir sorunun sorulacağım belki de hiç düşünmemişti. Şimdi, dışardan kocasının yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu yalnızca. Daniel ise hâlâ annesinin dizlerinde ağlıyordu.

«Anne çabuk söyle n'olursun.» diye hıçkırdı. «Babamın nesi var? Beni bu kadar korkutan şey nedir? Ne yaptı bana babam?»

Annesi cevap olarak bir şey söylemedi. Her hangi bir hareket de yapmadı. Artık çok geçti. Zaten kapı açılmış, ayak sesleri odaya girmişti. Daniel annesinin dizlerinden kalktı ve farkında olmadan, kendisine yaklaşan adama kollarını ileriye uzatarak «Gelme.. Hayır istemiyorum.. Gelme» diye bağırdı. Babasının gözleri burnunun uçundaydı. Fakat ona bakmıyordu, annesine çevrilmişti gözler.

«Bahçede benden niçin kaçtın Daniel? Neden o garip soruyu sordun? Yoksa yine o eski garipliklerin mi ortaya çıkıyor?» diye sordu adam, kendini güçlü göstermek istiyormuşçasına.

Dan Kinsman bütün gün karısının yeniden canlanmasını düşünmüş, tekrar yüzüne renk geldiğini görünce sevinmişti. Fakat Daniel... Daniel

Daniel, geriye dönüp annesinin yanma geldiği zaman sorduğu sorulara kadının hiç bir karşılık vermeyişinin sebebini anlamıştı. Annesi ölmüştü çünkü.. Baygın yere düştü Daniel..

Doc Martin bu olayı izleyen günlerde saçsız başını defalarca mendiliyle sildi ve olayın neden lerini düşündü. O korkunç olayın üstünden üç gün geçti ve Doc, ailenin en yakın ve en eski dostu olması nedeniyle Kinsman’ın evine gitmeye karar verdi.

Dan, yalnız başına evde oturuyordu. »Daniel nerelerde saklanıyor'?» diye sordu, Doc. Evin aile doktoruydu. Fakat bu soruyu neden sorduğunu kendi bile pek anlayamadı.

«Bilmiyorum.» diye ilgisizce konuştu Dan. «Herhalde pek uzaklara gitmemiştir.»

Doktor, Dan'in bu durumunu anlıyordu. Çünkü 20 yıllık karısının cenazesinden gelen erkeklerin neler hissettiğini çok iyi bilirdi. Bu eve uğradığına da pişman olmuştu zaten. Kendisini fazla meraklı bir aptal olarak düşündü ve evine döndü.

Fakat tam eve girerken Daniel'in meydanda, ayakları ile taşlara vurarak, elini kolunu sallayıp dolaştığını gördü. Her şey çok esrarlı ve garip görünüyordu. Çocuğa ne söyleyeceğini bilmiyordu. Son futbol maçlarından mı söz etseydi, yoksa 'Olur böyle şeyler, hayat bu..' gibisinden o beylik öğütleri mi sıralasaydı? O bunları düşünürken Daniel yanına geldi. «Doktor Martin..» dedi çocuk, «Annem burada, Kennelbridge'de babamla oturmaktan memnun muydu? Vc benimle tabii?»

İnsanlar bu sorulan nasıl cevaplandıracak la rını bilemezlerdi. Doktor biraz düşündü ve «Bak evlâdım, burada Kennelbridge sen ve babanla birlikte rahat bir hayat yaşadı ve son on yılda kendisi benim özel bakımım altındaydı. Bu sana bir şey anlatıyor mu?» dedi.

Bu sözleri söyledikten sonra da çocuğun gözlerini devamlı olarak üstünde hissetti. Meraklanıyordu. Çocuk hiç yerinden kıpırdamamıştı.

Hava karardıktan sonra Doc, Kinsman'in evine gitti. Dan doğu tarafındaki bahçede çenesi aşağıda, elleri arkasında kenetlenmiş duruyordu.

«Herhalde çocuğun nerede olduğunu merak etmişsindir Dan» diye söze başladı doktor. Çocuk benim evimde. Sanırım onu biraz orada tutmam gerekecek.»

Dan herhangi bir hareket yapmadı. Öylece suskun dinledi söylenenleri. «Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Dan, ama çocuk oldukça garip göründü bana. Annesinden ona çok şey kalmış Dan, Duygusal bir karşı koyamama

düşüncesi, hiç şüphem yok. Bırakalım bunları Dan. Fakat çocukta da aşırı bir hayal gücü var.. Cenazeden sonra sanırım benle kalmayı tercih ediyor. Sana bir som sormak istedim de..»

«Evet..»

Bu iki heceli sözcük adamın boğazında düğümlenmişti. Dan uzaklaşırken doktor arkasından gölgesine baktı. Adamın yüzünde hiç bir anlam izi yoktu. Kızgınlık mı, korku mu, üzüntü mü, ne hissettiği belli değildi. Doc bu işten sıyrılmak için ölmeyi bile tercih edebileceğini düşündü. Fakat bütün bunlara gerek kalmadı. Çocuk babasının evine döndü.

O gün Daniel'le babasının daha önceden hazırladıkları bir yolculuktan vazgeçilmişti. Green Mountains'da Daniel'in okulunun bir kampı vardı. Çocuk oraya gitmeye karar vermişti. Ertesi sabah da bütün hazırlıklarını yapmıştı. Dan o sabah Martin'e geldi ve «Bana bir iyilik yapar mısın? Daniel'i ana yola kadar arabanla götür. Benim önemli bir işim var,» dedi.

Doc bu işi kabullendi. Daniel'i almak için kapıda durduğu zaman, çocuk elinde çantası onu bekliyordu. Babası ise meşgul'dü. Daniel yola çıkmadan önce bir kitapçıya uğrayıp yolda okumak için bir kitap almak istedi. Bütün raflar kitaplarla doluydu. Daniel bunların içinden birini seçti. Kitap, «Cinayet» adını taşıyordu.. Doktor bir süre sessizce kitaba baktı...

«Evlâdım.. Seni dıştan gören birisi 'işte kuzu gibi sakin bir çocuk' der. Oysa sen kalktın bu kadar kitap içinde 'Cinayet'i seçtin. Başka bir şey okumaz mısın?»

«Onları okuduğumdan daha çabuk unutuyorum. Eğer okuduktan bir gün sonra olayı sorsanız unuturum hemen.» diye Daniel utanarak karşılık verdi. Yüzü hafifçe kızardı.

«Hatırlamıyor musun? Hiç denedin mi ki?» dedi doktor.

«Denemek mi?» diye sordu Daniel şaşırarak.

«Yani gerçekten düşündün mü hiç, demek istiyorum. Aklını kurcalayıp olayları yeniden hatırlamak için kendim zorladın mı hiç?»

«Hatırlayamıyorum. Gerçekte bütünüyle unutulmuyor tabii.. insan düşündüğü, gördüğü, duyduğu bir olayı unutuyor ama onu bütünüyle aklından silemiyor.»

Daniel; «Teorik olarak insan doğduğu günü bile hatırlar. Ancak bunu hatırlamak için insanın yıllarca bir hücrede kalıp başka bir şey düşünmemesi gerekir.»

İstasyona gelmişlerdi. Martin neden bütün bunları anlatmaya kalkmıştı sanki? içi garip bir duyguyla doluydu ve bunları söylemek zorunda olduğunu düşünmüştü. Daniel arabadan inip merdivenleri çıkarken Doktor :

«Dinle Daniel!» dedi. «Annen gerçekten mutluydu. Buradaki hayatı sessiz, sakin ve sevdikleri ile başbaşa geçti.» Çocuk anlamsız bakıyordu, “İnan bana Daniel!» diye söylendi doktor.

'Bu kitabı aldığım iyi oldu,' diye düşündü Daniel. 'Cinayet* elinde duruyordu. Ve çocuğun bir şeyden kaçmak için başka bir şeyi yakalaması gerekiyordu. Şimdi bu kitabın kabının içindeki heyecanı biliyordu. Bu da ona iyi gelirdi. Kaçmak iyi şeydi, belki de teslim olmanın en rahat ve en iyi yoluydu..

Bir yıl önce olsaydı, doktorun kitap hakkında kendisine söylediklerinden utanmazdı, fakat şimdi içinde bu tip olaylara, cinayetlere, korkuya karşı büyük bir ilgi vardı.

Kitabı bir süre açmadı, doktoru ve doktorun hafıza üzerine söylediklerini düşündü. Acaba kendisinin zihninde gizli kalmış şeyler için söyledikleri doğru muydu?

Ününde beş saat vardı. Kitabı rahatlıkla okuyabilirdi.

Unutulan şeyleri düşünmek! Aklına birden bu geldi., incecik delilleri biraraya koymak, onların kopmamasını sağlamak Ve böylece unutulanları ve unutulduğu sanılan gerçekleri ortaya çıkarmak... Doktor saçma demişti bütün unutulanlar için. Şimdi her şey Daniel'in kendi saçmalığıydı.

Bunları düşünürken bir istasyona yaklaştıklarını farketti. Tren durmadı, sadece yavaşladı. İstasyonda bekleyen bir kadın vardı. Yüzü griydi kadının, başında da eflâtun bir şapka vardı.

«Emma!» dedi Daniel.

Fakat hemen arkasına yaslanıp kendisine güldü Bu yana yatmış eflâtun şapkalı kadını 'Emma'ya benzetmişti. Emma onun dadısıydı ve üç, yok hayır, iki yıl önce ölmüştü Uç yıl önce onu ziyarete gelmişti. Bu da ölümünden bir yıl önceye rastlıyordu.

Şimdi hatırlıyordu, Emma Albany'den yeğeninin arabası ile gelmişti ve Daniel'e kendi elleri ile ördüğü bir kazak getirmişti. Gözlerini kapattığı zaman onu görebiliyordu. Meydanda dolaşıyordu «Seni bıraktığım zaman bu kadar büyüyeceğini hiç tahmin etmemiştim, iki yılda ne kadar büyümüşsün. Benim buraya son gelişimi hatırlıyor musun Daniel?»

«Tabii hatırlıyorum, ne sanıyorsun. Benim küçükken çok çekingen olduğumu söylemiştin. Herhalde gene öyle düşünmüyorsundur.»

«Yok canım öyle misin ki sen Danie...»

Öyle miydi acaba? Üç yıl Önce olanları hatırlıyordu. Hatta ondan iki yıl önce, dadısının söylediklerini bile biliyordu. Fakat neler sormuştu başka., tik geldiği günler neleri öğrenmek istemişti. «Sen hep dikkat edilmesi gereken bir çocuktun.» demişti Emma iyice düşünüyordu neden böyle söylemişti Emma?

«İlk geldiğim gün bana ne sormuştun biliyor musun?» Düşündü. Hafızasını delice zorlayarak düşündü. Ne sormuştu?

Yılmadan düşünüyordu.. Ne sormuştu?. Acaba Emma'yı o kadar etkileyen soru neydi?

Odasına çıkmışlardı. Emma onu yatağa yatırıyordu. Daniel hazırlanırken, Emma da sallanan mavi iskemlede oturuyordu. Devamlı konuşuyorlardı karşılıklı. En sonunda annesinin sesini duydu :

«Daniel. Emma yorgundur. Ona bu kadar çok soru?..» Evet bir soru sormuştu.. Fakat soru neydi?. Ne sormuştu?

Kelimeleri ve delilleri biraraya getirmeye çalıştı. Emma'ya ilk geldiği gün bir şey sormuştu., Neydi bu sorduğu? Çıldıracaktı.. O zaman üç yaşındaydı.. Uç yaşındaki çocuklar «Zebra nedir? Uçak nedir?» şeklinde sorular sorarlar. Fakat onun ilk sorduğu soru neydi. Beyni karıncalanıyordu. O an gözünde canlanıyor, fakat görüntüler sessiz bir film şeridi gibi beyninin içinden geçiyordu.

5 numaralı koltukta oturan çocuğun yüzündeki ifade değişmişti. 'Saçma' diye dişlerini sıkarak konuştu. Düşünmeyi bırakıp kitabım okumaya karar verdi. En iyisi buydu. Ter içinde kalmıştı. Kitabın adı 'Cinayet[1] di.

«Cinayet!»

İşte en sonunda bulmuştu.

«Bana ilk sorduğun şey.. Seni yazlık eve götürmek istiyordum Sen benden kaçıyor, beni itiyordun. Sonra birdenbire sordun. Cinayet nedir? diye. Eğer buna da üç yaşında bir çocuk için çok garip bir soru demessen..»

Cinayet? Üç yaşında bir çocuk.. Komik.. Bütün bunları bir yana bırakmalı.

Yazlık ev! Hangi yazlık ev.. Daniel'in hatırladığı kadarıyla evlerinin çevresinde bir yazlık ev yoktu.

Yazlık ev..? Belki kafes gibi bir şeydi bu.. Içı ne kare şeklinde ışıklar giren bir yer olabilirdi söz gelişi.. Trenin içi de soğumuştu. Gözüne asmalar göründü.. Asmalar?

Yaz günü tren Daniel Kinsman'in vücudunu White River'a doğru taşıyordu. Fakat vücudunun dışında kalan kısmı, yani manevi varlığı çok uzun bir yolculuğa çıkmıştı.

Kampa geldiği zaman arkadaşları belki de ilk defa onu yalnız bıraktılar. Başından geçenleri bildikleri için pek üstüne varmadılar Hatta onunla

ilgilenmediler bile. Daniel, anlamsız gözleri ve donuk yüzü ile, konuşmayan bir çocuk olarak, zaten hiç kimse için iyi bir arkadaş değildi.

İlk günler Daniel için olağan geçti. Fakat bir iki hafta sonra kampta bulunan ilgililer Daniel'in biraz eğlenceye ihtiyacı olduğunu, pek yalnız kaldığını ve çocuğun canlanması gerektiğini düşündüler.

Kampın müdürü çocuğun babasına bir mektup yazıp durumu anlattı. Dan Kinsman de, Doc Martin'in ricası üzerine Kanada'ya gitmişti. Fakat mektubun kaderinde gönderilmek yokmuş. Çünkü daha müdür zarfı kapatmadan, odaya gelen biri Daniel'in geceden beri ortalarda görünmediğini söyledi. Herkes onu aramaya başlamıştı. Çevredeki orman baştan aşağı arandı. Daniel yoktu. Sonunda Kanada'ya telgraf çekilmesi kararlaştırıldı.

DAN KINSMAN Kanada'da olduğundan evin her tarafı kanatılmış, pancurlar indirilmiş, kapılar kilitlenmişti. Fakat Daniel içeri girmek için bir yol bulmayı başardı. Kilerin pencerelerinden birinin camı yıllardan beri kırıktı.

Buradan bir tel sokup kapıyı açabilirdi. Kenardaki küçük kapıyı açmak oldukça kolaydı ama aslında Daniel'in şimdiye kadar yaptığı en zor iş. ti bu. Fakat bu işi gerçekleştirecekti. Yoğun karanlık içindeki her tarafı kapalı ve esrarengiz bir havaya bürünmüş olan bu eve girip; evin korkunçluğundan daha güçlü olduğunu ispat edecekti.

Bir kere eve girse.. Bütün istediği buydu.. Hayalinde canlandırdığı manzarayı gözleri ile görmek istiyordu, tşte bunun için bütün gece ortalarda görünmemiş vc buraya gelmenin yolunu bulmuştu. Daniel'i her gün şiddetle kendine çeken kahverengi ev, şimdi ona emrediyor gibiydi. İçindeki her şeyle ondan üstün görünüyordu. Aklına gelen her şey evm içinde kayboluyordu. Bu nedenle onun, orada, evde olması gerekiyordu.

Ve artık burada olduğuna göre, ayakları kenarsız merdivenleri dikkatle çıkıyor, elleri duvarları yokluyordu En sonunda içerdeydi işte.. Şimdi ne yapacaktı? Daha doğrusu ne yapması gerekiyordu?

Hiç bir şey... Kendi odasına çıkınca, yatağın yanma gitti. Terden sırılsıklam olmuştu. Hemen kendisini yatağın içine bıraktı. Orada, öylece bir saat kadar, bütün dikkatini kullanarak uyumadan durdu.. Ne kadar mı kaldı orada?

Takvimlere göre dört gün.. Fakat kendine göre bir zaman ölçüsü yoktu. Hayaline göre belki de kırk yıl yatmıştı orada.

Yaz olduğu için sular akıyordu. Ara sıra kalkıp su içiyordu. Bir kere dolapta duran yulaf konservesini açtı, fakat yer yemez hastalandı. Elektrikler kesikti. Ancak küçük bir gaz lâmbası onun işini görmeye yetiyordu. Onu kullanmak gereğini de pek duymuyordu zaten. Işığa ihtiyacı yoktu. Çünkü gözleri artık aydınlık aramıyordu. Bütün ilgilerinin toplandığı yer yazlık evin yarı açık kapısıydı yalnızca.

Kampta kaldığı süre içinde yerleri incelemişti. Topraktaki çatlakları da insanın beynindeki düşüncelere benzetmişti. Aklım kullanmayı öğrenmişti, aklından çok duygularım ve düşüncelerini harekete geçirmeyi...

Bir zaman sonra yeni bir eğlence buldu kendine. Bütün hayatım yeniden yaşıyordu. Gözlerini kapatıp, dört, beş, altı yaşma kadar gidiyor o zamanki olayları, yeniden yaşıyor, insanları görüyor, konuşmaları hatırlıyordu. Kurabiye satan Prichard Teyze'yi, Mary Belle'yi dişlerinde tel bulunan o dişlek kızı kim unutabilirdi devamlı olarak gözünün önüne getiriyordu.

İnsanların beyinlerini kurutan böcekleri öğrenmişti artık. Herhangi eski bir imgeden, büyük olaylar çıkarabiliyordu rahatça. Aklına kızıl saçlı, yüzü çilli bir çocuk takılmıştı. Kampta da üç saat bu çocuğun kim olduğunu düşünmüştü. Çocuğun adı dilinin ucuna kadar geliyor, fakat bir türlü bulamıyordu. Bu onu çıldırtıyordu âdeta. «Bütün günümü alsa bile bunu düşünmekten vazgeçmeyeceğim.» diyordu.

«Gün..» bu kelimenin ağzından çıkması içini rahatlattı. Georgie Day'di[1] çocuğun adı. Kim unutabilirdi Georgie Day'i...

Bir kaza mıydı bu? Hayır, Daniel'in işinde kaza olmazdı.. Düşünerek bulmuştu.

Georgie Day.. Boş geçen bütün o saatler sonunda birdenbire meyvesini vermişti.. Bu çilli suratlı çocuğun çevresinde birdenbire bir ev yapıldı, evin kenarında da tenekeden bir kümes.. Kümesin önünde tel örgüler ve tel örgülerin içinde tavşanlar...

Tavşanlar? Neydi bu tavşanlar? Bak! Şurada bir tavşan koşuyor, güneş ışıklarının altında korku ile kaçıyor. Hayır, bu Georgie'ninkiler değil. O ve tavşanları kaybolmuştu şimdi. Bu vahşi bir tavşandı... Pamuk kuyruklu.. Önünden kaçıyordu.. Daniel de arkasından var gücü ile kovalıyordu tavşanı. Ona 'pamuk kuyruk' diyordu.. Koş pamuk kuyruk.. Koş evlâdım.. Atla yavrum., “İşte Daisy.. Neredesin Daisy.. Köpek ne oldu?» Hey Daisy!» Kimdi Daisy? Tabii canım.. Spot'un annesi işte, yaşlı, uykulu safkan bir setterdi.. Kırmızı tüyleri vardı.

Yeşil çimenlerin arasında koşarak bir delik arıyordu. Dua ediyordu bir delik bulmak için... Va buldu en sonunda, bir delik buldu.. Girdi içeri ama kaçamadı.. Yapraklar kapatmıştı deliği.. Koş Daisy.. Yakala onu.. Yakala.. Yakalamıştı.. Boynundan tutup getirdi.. Daniel'in yanından geçerek tel kafesin içine soktu.,

Şimdi anlamıştı Daniel, yazlık ev meselesini.. 'Bütün gün' kelimesinden Georgie Day'i çıkarmış, onun tavşanları aracılığıyla da yazlık evi bulmuştu.

İki haftalık bir sürede ancak bu küçük noktaya kadar gelebilmişti. Önünde daha yüz yıl vardı. Rahat rahat düşünerek yazlık evin kapısından girecek ve içerde olanları anlayacaktı.

Büyük bir umutla yeniden düşünmeye başladı. Şimdi küçük bir şey kalmıştı. Ama önünde geçilmesi zor bir duvar vardı. Düşüncesine her şeyiyle saldırmak için bütün gücünü topladı. Artık umudun yerini dehşet almıştı. Alttan alta gelen bir korku yerleşti içine.

Tavşanları hatırladığı güne Emma'yı da ekledi. Tablo tamamlanamadı yine de. Herşey birbirine karışıyordu. Emma’nın kendisine kahvaltı masasında tanıştırmışını hatırladı. Sonra yukarıya çıkmışlar, pantolonunu değiştirip, aşağı inmişlerdi. Bahçeye çıkıp kadının elini tutarak dolaşırken Emma sormuştu: «Şimdi ne oynayalım? Senin sevdiğin bir şey var mı Dannie?»

Belki defalarca Emma'dan kurtulmaya çalıştı Onun eünden sıyrılıp yalnız kalmayı arzuladı. Yazlık evin önüne kadar gelmişlerdi. Emma'yı iyice görüyordu. Bir hayalden çok, gerçek gibi yanında duruyordu. «Ne oldu Dannie?» diyordu. «Burada sadece bir kurbağa var. Yoksa kurbağadan mı korktun?»

Midesinde bir bulantı hissetti. Hiç düşünmeden, kendiliğinden sormuştu Emma'ya: «Cinayet nedir Emma?»

Ne demekti bu ? içini kasıp kavuran duyguları tahlil etti. Utanç, korku, dehşet, öfke... Bunların hepsi karışmıştı içinde. Karmakarışık, anlaşılmaz duygular sarmıştı her yanını. Garip birtakım adlar geçiyordu aklından. Bisiklet, siklet, çiklet ve Seckles..

Niçin bu isııe gelmişti en sonunda. Seckles? Yoksa bütün bunlar aklına Seckles'den mi gelmişti? işin temeli Seckles miydi acaba? Ve bunların hepsi bahçenin doğu tarafındaki armut ağacından mı aklına takılmıştı? Bu armut ağacını hiç düşünmek istememiş, aklına geldiği zaman da hemen unutmaya onu zihninin gerilerine atmaya çalışmıştı. Eskiden beri o akaçtan korkardı. Bu Seckle cinsi bir armut ağacıydı ve arkadaşlarıyla burada saklambaç oynarken, ağacın arkasına biri saklansa bile Daniel onu bulmak istemez ve yanına gidip 'sobe' demezdi.

Peki? Niçin?.. Niçin yapamazdı bunu? Düşündüğü zaman bir türlü çözemiyordu. En iyisi bu olayı da 'kürek günü'ne bağlamak olacaktı Zaten Emma'yı da tavşan günü ile birleştirip açığa çıkarmıştı ya.. Zamanını pekiyi hatırlayamıyordu. Fakat oldukça eskilere gidiyordu, babasından korktuğu ilk günlerdeydi, galiba.

Eskiyi hatırlamakta bunun üstüne çok çalışmalıydı. İnatla düşündü.. Kenardaki arkın yanına oturur ve babasının ağacın arkasından, bir gölge gibi elinde kürekle çıktığını görürdü. Özellikle akşamları güneş batarken olurdu bu..

Peki bunda garip olan yan neydi ki? Babası belki de bahçeyle uğraşıyordu.. Aletler de buradaki yazlık evde durabilirdi.. Bundan tabii bir şey olamazdı... Fakat Daniel daha etraflı düşündü... Bu olayı gözünün önüne her getirişinde, çocuk kendisini babasının yanında görüyor ve

arkasından cüceler eve doğru koşarken, o annesinin yanına kaçıyordu. Daniel'in gördüğü hayal buydu iş te..

Niçin...? Niçin oluyordu bu..? Niçin, anlaya iniyordu işin iç yüzünü?

Dört gün sonra bu kadarlık bir süre yıllar gibi gelmişti ona Daniel'in düşünceleri yorgunluğa teslim olmaya başladı. 'Gün ışığı, onu geceyarısı daldığı derin uykudan uzun bir süre uyandıramadı. Zaten ışık, karanlık evin içine pancurların kenarlarından giriyordu.

Uyandığında tavanı gördü. Yataktan kalkıp aşağı kata inmek istedi, fakat ayaklarına basamadı. Tekrar yatağa yattı. Odadaki tek ses, dişlerinin titremesinden duyulan tıkırtıydı. Olgun bir adam için açlık fazla önemli değildir ama yeni yetişen, gelişen bir bünye için oldukça büyük önemi vardır açlığın.

Daniel'in aklına ilk defa mağlûbiyet fikri geldi. Mağlûp olmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Hemen aklını başına topladı ve düşüncelerini eşelemeye uğraştı: Ya sonuna kadar gidecek, ya da ölecekti..

Şimdiye kadar aklında uslu uslu ve hareketsiz duran kürekler, âletler aniden önemli bir sabotaj düşüncesinin aracı olmuştu. Bugün eski bir oyun arkadaşının yüzünü hatırlayınca, bütün hayaller uzayıp kısalmaya, düşünceler küçülüp büyümeye, olaylar rüyalardaki gibi garip bir hava içinde gelişmeye başlamıştı. Bu düşünceler onu bilmediği yaşantılara götürdü.. Hatta yaşadığı değil, okuduğu bir hayatı canlandırdığım düşündü bir an için...

.. Ve bu garip düşünceler arasında yeniden uykuya daldı.

Her geçen gün yeni bir yaş gibiydi. Bugün de bir göz kırpışı gibi harcanmıştı. Fakat Daniel aklının, düşüncelerinin dinlendiği bu günün kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi ki..

Uyandığı zaman gece olmuştu. Kalktı, annesinin odasına gidip oradaki yatağa uzandı. Tam anlamıyla olmasa bile yarı yarıya uykuda geziyordu. Bu yüzden de niçin böyle hareket ettiğim bilmiyordu. Yani, ne zaman yaz evinin içine girdiğini, ne zaman dışarı çıktığını fark edemiyordu.

Bir dehşet korku vardı içinde.. Buna da uzanan ellerden kaçmak arzusu sebep oluyordu.

Hiç bir şey gereken açıklıkta değildi. Aklına gelenler, siyah bir bez üstüne çizilmiş siyah şekiller kadar belirsizdi. Bazan bunlar arasında gri çizgiler görebiliyordu.

«Yaz evinden gidiyorlar anne...» Ya da «Onu dışarı çıkarıyorlar..» gibi sözler aklına takılıyordu. Özellikle 'dışarı' sözcüğü... Bu arada hafif bir soluk alış ve ayak sesleri duyuyordu. Hiç bir olayı da sıraya koyamıyordu.. Düzensiz, karışık düşüncelerdi aklına gelen...

Kulağına gelen seslerin sırası da değişikti, ilk hatırladığı sesi, ikinci bir hatırlayışta en sonra işitiyordu. Bir çığlık duyuyordu: «Dan, ne yapıyorsun? Tom!» Sonra bu çığlığı tekrar işitiyordu: «Tom, ne yapıyorsun? Dan!»

.. Ve bu düşünceleri on kere hatırladığında bütün düşünceler birbirine karışıyordu...

Cümleler düşünceden çıkıp kâğıda vurulduğu zaman büsbütün karışıyordu. Ve yazarken ortada bir tek cümle kalmıyordu. Sözgelişi «Dan (Tom), ne yapıyorsun?» derken «Tom!» sözcüğünün «Dan!» olması gibi...

Bir de sonuna 'cinayet'in geldiği cümle var. Bir şekle gelinceye kadar «Bir cinayetti Dan, Gördüm.. Soğuk bir cinayet» diyordu bir ses.. Ve bu sözlerle kâbusun soğuk havası insanı sarıyordu.. Bu sözleri söyleyen de anneydi..

«Bu kapıdan içeri "girme Dan! Senden korkuyorum! Ellerindeki kanlar hayvanca işlenmiş bir cinayetin kanları! Niçin? Söyleme.. Onu sevdiğim için mi? Burada, kollarımın arasındaki çocuğumu seviyorum. Ondan da korkmam mı lâzım.. İkiniz yalnız kaldığınıza göre onun da senden korkması mı gerekir?»

Bu çığlığın yanında, isteriyle karışık bir titreme duyuyordu. Soluk bir ışık altında parlayan kırmızı kanlı ellerin tuttuğu topraklı bir kürek ve onun üstünde babasının beyaz korkunç yüzü görünüyordu. Eğer bu bir rüyaysa,

elleri bağlı olarak görülen bir rüyaydı. Daha doğrusu ayakları bağlı bir insanın kaçmaya çalışması gibi bir şeydi...

Sonra bir hastabakıcının yüzü göründü. «Orada efendim, kazıyorlar..» Bununla birlikte ışık büyümeye başladı... Daniel yaz evini hatırladı.. Annesinin uzanan kollarını gördü. «Yaklaşma... Kapıdan girme... Korkuyorum senden..» Sonra tekrar kırmızı eller ve soluk yüz göründü...

Ter içinde kalmıştı.. Yatak terden ıslanmıştı. Haykırdı «Söyle nereyi.. Nereyi kazıyorlar?. Nereyi?.»

«Orada efendim, kazıyorlar.. Orada şeyin altında..» «Neyin altında?...» «O şeyin.. O armut ağacının..» «Armut ağacı mı?»

«.. Küçük armutlar yere dökülmüş.. Lâmbanın ışığında gördüm..» Annesiyle hastabakıcı konuşuyordu... Kazıyorlardı.. Kürek.. Kazma.. Ve kazıyorlardı...

«... Küçük armutlar dökülmüş efendim.. Anbarın yanında... Lâmbanın ışığında efendim..»

Lâmba nerede?. Çabuk lâmba!.

«.. Yeri kazıyorlar.. Bir şey gömüyorlar..»

Gömülen bir şey!..

«...Armut ağacına efendim...»

Hiç denediniz mi, gömülü bir şeyi çıkarmaya uğraştınız mı?

DAN KINSMAN ile Doc Martin eve geldikleri zaman her yer karanlıktı. Bu son şanslarıydı. İkisinin de üstü başı perişandı. Kapıyı açıp içeri girdiler.

«Faydası ne ki..»

Doktor, oturma odasının pencerelerinin birinden dışarı baktı.

«Hey! Orada ne oluyor? Anbarın yanında birisi elinde lâmba ile dolaşıyor.»

İkisi birden kapıdan çıktılar ve koşmaya başladılar.

Seckel armut ağacının altına gelince bir kürekle kazma ve lâmbayı buldular. Ağacın yanı kazılmıştı. Çukurun içinde gözleri faltaşı gibi açılmış soluk yüzlü bir çocuk duruyor ve elindeki iki kahverengi kemiği onlara doğru uzatıyordu.

«Allah aşkına burada ne yapıyorsun?» diye Dan konuştu önce..

«Allah aşkına bunlar burada ne arıyor?» diye Daniel cevap verdi.

«Allah aşkına..» dedi Doc Martin sadece..

Dan, inatçı olduğu için değil, sadece şaşırdığı için, tekrar sordu :

«Burada ne arıyorsun oğlum, söylesene?»

Daniel de, heyecanlı olduğu için değil, sadece titrediği için, dişlerini sıkarak : «Bunlar ne baba? Sen söyle önce..» dedi. «Oğlum.. Evlâdım.. Sen hastasın.» «Peki hastayım.. Tom kimdi?» .

«Aman Allahım. Dan.. Buraya bak.. Bir dakika bekle, önce onunla uğraşalım. Dan ne zaman olmuştu bu.. Yani bu çocuk kaç yaşındaydı o geec? Sus Daniel, bir dakika bekle..»

«Hangi geceyi diyorsun?»

«Düşün biraz be adam.. Tom'un nerede olduğunu öğrendiğinden bir hafta sonraydı, bana haber göndermiştin.. Ben de gelirken kloroform getirmiştim.. Belki köpeğin..»

«Köpek!» Çocuk, bu tek heceli kelimeyi tekrarladı.

«..Dan, işte o gece tam zamanında yetişip köpeğin başına kürekle vurmuştun. Allahım, tam zamanında yetişmiştin. Sana, o gece Daniel'in kaç yaşında olduğunu sormuştum?»

«Bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktü., Daniel sana kim, neler anlatıyordu?»

Fakat Doc Martin, Dan'ı susturdu, «Benimle konuş.. Soruma cevap ver.. Kaç yaşındaydı?»

«Belki iki.. Uç yaşında yoktu. Bir bebekti. Düşünsene, kucakta bir bebekti. Vivian orada onu kollarının arasına almıştı.»

«Nerede?»

«Orada yaz evinde?»

«Vivian yaz evine mi gelmişti?»'

«Olaydan sonra... Gelmişti..»

«Bana bunu hiç söylemedin.»

«Hayır.. Şey... Bu başka bir şey.. Hadi Daniel, sen şimdi..»

«Hayır Dan. Konuş.. Peki bu Daniel, Vivian ve yaz evi olayı nedir? Söyle. Hem de doğru dii rüst anlat!»

«Biraz hastaydı. Hepsi bu.. Korkmuştu... Bilirsin hayvanlara karşı ne kadar hassastı.

Anlayamadı.. Zaten bir şeyi bilmeden anlayamazdı.. İsteriye kapılarak yaz evine koşmuştu., içeri girip kapıyı kapatmıştı.»

«Peki olayı anlattığın zaman?»

“İşte mesele orada. Herhalde aptallığım tuttu. Once yalan söylemeye kalkıştım. Köpek onundu. Yavruyken almıştı. Ona hayrandı.. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki... Ona kuduz olduğunu söyleyemedim. Aptallaşmıştım..»

«Evet, kuduzdu... Hem de çok...»

«Benden korkmuştu Doc.. Dedi ki.. Şey, dedi ki, bu bir.. Şey...»

«Onun bir cinayet olduğunu söylemişti baba. Ve bu gerçekten... Baba.»

Daniel olduğu yere yıkılıyordu...

«Evlâdım! Allahım.. Hey, onu tutsana Doc.. Doc tut onu, yoksa düşecek...»

«Kendin tut ...Senin o.. Kaldır aptal.. Açlıktan ölmüş... Merak etme, içeri getir..»

«Fakat ya kendine geldiği zaman benim kollarımda olduğunu görürse... Korkuyorum..»

«Korkma artık.. Daniel de kâbuslarda gördüklerinin gerçek dışında olduğunu anladı.. O, Tom'u bir insan sanmıştı.. Küçüklüğünden beri annesinin 'Cinayet' diye bağırması aklında yer etmişti.. Zaten burada da pek tatlı bir hayat yaşamıyordu.. Neyse, geçmiş olsun.. Artık gerçekleri öğrendi... Senin adam öldürdüğünü düşünmüştü ve yıllardan beri aklında bunu kurmuştu. Düşünerek olayları birbirine bağladı ve buraya kadar geldi. Şimdi Tom'un köpek olduğunu öğrendi... Yine de iftihar et!.. Akıllı bir oğlun varmış...»

«Kocanı Öldür Yavrum»

MANIN RUBIN

TELEFON, iki kere uzun uzun çaldı.

Adam, ancak üçüncü çalışında uyanabildi. Karanlık yatak odasından uyku sersemliğiyle çıktı, holü geçti; loş oturma odasındaki telefonun yanı ne gelip ahizeyi kulağına götürünceye kadar iki kere daha zil sesi işitildi.

Santralın «New York'tan arıyorlar..» diyen sesi duyuldu. «İhbarlı olarak Los Angeles'den Larry Preston'u arıyorlar.»

Uykulu bir sesle konuştu: «Evet. Kabul ediyorum.»

Kısa bir aradan sonra O'nun sesi geldi. Acele acele Ve heyecanla konuşuyordu.

«Sevgilim, ben Janice. Seni uyandırdım değil mi? Özür dilerim. Seninle muhakkak konuşmam lâzım. Neredeyse aklıma kaçmıyordum.»

Uykusu biraz açılmış, odadaki eşyaları seçmeye başlamıştı. Telefonun yanındaki divana uzandı.

«Heyecanlanma,» dedi. «Ne oldu anlat bakalım.» Onunla en son üç gün önce konuşmuştu.

«Korkunçtu Larry. Bu gece daireme geldi. Yarım saat kadar önce. Sarhoştu, körkütük sarhoş.. Beni dövmeye başladı...» Sesi, hıçkırıkları ardında kaybolmuştu.

«Senin nerede olduğunu nasıl öğrendi?»

«Beni bürodan aradığını söyledi. Oradan da yeni adresi vermişler. Dinle, beni boşamayacağını söyledi. Onu görmeliydin, bir yandan ağlayıp küfrediyor, öte taraftan beni bırakmayacağını tekrarlayıp duruyordu. Sevgilim, ne yapacağız? O kadar korktum, o kadar heyecanlandım ki...»

Ses yine hıçkırıklara karışmıştı.

«Heyecanlanma,» d£di adam.

«Senin de burada olmanı çok isterdim. Sana çok ihtiyacım var. Eve ne zaman geliyorsun?»

Sesi değişmiş yalvaran bir tona bürünmüştü. Adam, karanlıkta yüzünü görür gibi oldu. Saçları dağılmış, gözleri kızarmıştı...

«Yakında,» dedi, «film biter bitmez. Bir ay sonra..»

«Çok uzun... Bırak ben sana geleyim. Otostop yaparım, yürürüm, uçarım, yeter ki beraber olalım. Sana çok ihtiyacım var.»

«Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Şu anda herhangi bir skandal olmasını istemiyorum. Bütün hayatım boyunca bu fırsatı bekledim.»

«Biliyorum sevgilim. Senden bunu istediğim için özür dilerim. Sen büyük bir aktörsün.. Ben senin fırsatları kaçırmanı istemem.»

Adam bir şiire sustuktan sonra, «Peki şimdi nerede?» diye sordu.

«Al'i mi soruyorsun? Çıktı gitti. Tekrar gelirse ne olacağını bilmiyorum.»

Larry telefonun yanındaki sigara paketine uzandı. Ağzı kurumuştu. Karanlıkta eli boş bir bira şişesine çarptı. Elini masanın üstünde biraz daha gezdirdi sonunda sigara paketini buldu. Kadın telefonun ucunda ağlıyordu. Bir sigara yaktı, ve o sırada kadının sesini işitti: «Affedersin, uyumak üzereydim. Birden kendimi tutamadım. Sen ayrıldığından beri, geceleri erken yatıp televizyon seyrediyorum.»

Adam sözünü kesti:

«Peki sana nasıl gelmişti? Arabayı dışarda mı bırakmıştı?»

«Evet, gri Ford'la gelmişti. Arabayı buradan, durduğum yerden görebiliyorum Evin tam önünde...»

Sesinin tonunu değiştirmeden sordu: «Peki eve girdiğini kimse görmemiş mi?»

«Burada saat sabahın dördü. Bu caddede bir sürü fabrika vardır. Bunları buradan ayrıldığından beri unutmadın değil mi?»

Adam unutmadığım söyledi. Kadının kalbinin atışını üç bin mil uzaklıktan duyuyordu « Larry ?»

«Evet, buradayım!»

«Ne yapmam gerekiyor? Canımı sıktı. Ya gerçekten söylediğini yapar da benden boşanmazsa?»

«Asıl mesele bu işte!»

«Niçin bu kadar sessiz duruyorsun?»

«Düşünüyorum,» dedi adam. Gerçekten düşünüyordu. Aklından birçok şeyler geçti. Aniden, «Beni seviyor musun Janice?» diye sordu.

«Tabii sevgilim. Niçin soruyorsun? Biliyor sun senin için yapamayacağım hiç bir şey yok.»

«Öyleyse beni dinle.» Kadına sokulmak istercesine öne doğru eğildi: «Anladığıma göre kocan başımıza belâ olacak Sen bana kocanla her şeyi hallettiğini, herhangi bir anlaşmazlık olmayacağım söylemiştin. Benim düşünmek zorunda olduğum bir şöhretim var. Bütün geleceğim de ünüme bağlı...»

Kadın; «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Karanlık lokallerde buluşmaktan da, arka yollardan kaçmaktan da bıktım Bu işin çıkar yolunun bulunduğunu sanmıştım. Fakat boşuna

uğraşıyoruz.»

Kadın yalvarıyordu; «Hayır.. Değil..»

«Başımızın üstünde o oldukça her şey boşuna.»

Tekrar ağlamaya başladı. «Larry ne yapacağımı bilmiyorum. Senin böyle konuşman da hiç hoşuma gitmedi. Beni korkutuyorsun. Söyle ne yapayım?» Sen ne dersen onu yapacağım.»

Sustu, sigarasından bir nefes aldı. Santralın arada olmasını istemiyordu.

«Onun icabına bakmak gerekir Janice. O ortalıktan çekilmeden hiç bir iş yapamayız.»

«Anlamıyorum Larry...»

«Hayır anlıyorsun,» diye etkilemek istercesine konuştu. «Hem de çok iyi anlıyorsun. Bu işin bir tek yolu var. Ya ben, ya o.»

Kadın nefesini tuttu. Fakat adam onu yakaladığını biliyordu. Şimdi istediğini yaptırabilirdi işte.

«Larry delirdin mi sen?»

«Ya ben ya o,» diye tekrarladı. «Bu iş bu gece hallolmalı.»

«Peki nasıl? Ne demek istiyorsun? Benden ne yapmamı istiyorsun?» Sesi boğuktu. Hıçkırıyordu.

«Orada, yerde dünyadan habersiz yatıyor değil mi? Bana içtikten sonra saatlerce kendine gelemediğini söylemiştin. Çok basit olacak. Sonra içeri girerken kimse de görmemiş. Sokaklar da bomboş. Kim anlayabilir?»

«Fakat nasıl?» kadının sesindeki sinirli havayı anlamıştı.

«Yatağın üstünde duran büyük yastığı hatırlıyor musun? Hani ben Atlantic City filmini oynarken almıştım sana?»

«Hayır Larry, hayır, yapamam.. Yapamam Larry.» Her şeye rağmen çabuk anlamıştı. Hatta Larry'nin tahmininden de çabuk.

Kadının konuşmasını duymamış gibi davrandı. «Git o yastığı al Janice. Kocanın ufak tefek olduğunu söylemiştin. Kafasının üstünde fıstık yediğini söyleyerek defalarca alay etmiştin. Yüzüne yastığı kapat, bastır, böylece birkaç dakika dur.»

«Larry, yalvarıyorum..»

«Zaten ölü gibidir şimdi.. iyice öldür onu Janice.»

Larry sabırlıydı, kadının ağlamasını, hıçkırmasını bekledi. Sigarasının ateşine baktı. Yoldan geçen bir arabanın gürültüsü duyuluyordu.

«Larry..» diye yalvardı telefondaki ses.

«Dediğimi yap Janice Onun ölmesini defalarca istemiştin. işte şimdi fırsat elinde. Kaçırma bu fırsatı. Mutlu olduğumuz her dakika aramızda bir gölge gibi yaşıyordu o.»

«Fakat o da bir insan. Kocam benim..»

«O belânın ta kendisidir... Eğer sen ona bir şey yapamazsan o, hayatın boyunca başına belâ olacak.» Sonra sustu. Sessizliğin kadının sinirlerini bozmasını, onu etkilemesini bekliyordu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi kupkuruydu; taş gibiydi âdeta.

«Başka bir şey söyleyemem Janice.»

«Larry,» diye bağırdı kadın. «Larry, kapatma n'olur. Lütfen Larry. Eğer seni kaybedersem kendimi öldürürüm.»

«O zaman dediğimi yap.»

«Evet evet. Ne dersen yaparım. Sadece korkuyorum. Sana ihtiyacım var. Beni kollarına almanı istiyorum.»

«Yastığı al Janice. Hemen uzan ve yastığı al, Ondan bir an önce kurtulalım.»

«Aldım. Sevgilim, seni çok seviyorum. Beni sevdiğini söyle.»

«Seni seviyorum» dedi Larry. «Benim yanında olduğunu düşün.»

«Evet, evet beraberiz.»

«Hadi bebeğim başla. Ben seni bekliyorum.»

«Larry..»

«Konuşma.. Onun bir kara kedi gibi hep aramıza girdiğini düşün ve hemen işi bitir. Ben de ondan sonraki işleri yoluna koyayım.»

«Beni asla bırakmayacaksın değil mi?»

«Asla..»

«Allahım, korkuyorum..» Kadın zayıflamaya başlamıştı. Vazgeçecekti neredeyse.

«Benim için yap bebeğim, seni seviyorum.»

«Yapacağım» dedi kadın. «Bekle beni..»

Telefonu kenara bıraktığım duydu. Bir sessizlik kaplamıştı ortalığı. Bir sigara daha yakıp karanlığa üfledi. Ahizeyi kulağına iyice yapıştırmıştı. Telefondan hafif bir müzik sesi geliyordu. Herhalde radyoyu açık bırakmıştı. Kadının yatağının yanındaki ufak, beyaz radyoyu düşündü. Geceleri uyurken hep açık kalırdı o radyo. Müzik, odada olup bitenlerin yanında ne kadar masumdu. Her tarafından ter akıyordu. Acaba New York'ta havalar nasıldı? Beklerken sigara içiyordu hep. Garip bir ses işitti telefondan; öksürük gibi bir şeydi bu.

Ne kadar beklediğini bilmiyordu. Müzik susmuş, ortalığı tam bir sessizlik kaplamıştı. Artık telefon, kolu bacağı gibiydi; vücudunun bir

parçası olmuştu âdeta. Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Beş, belki de on dakika geçmiş olmalıydı. En sonunda kadının sesi duyuldu.

«Larry?» «Jani'ce..»

«Tamam Larry.. Oldu.. Artık ölü o.. Aynen senin dediğin gibi.. Uyutmak gibi bir şey.. Küçük ve sessiz bir şey şimdi..»

«Emin misin?»

«Hem de çok. Sinemalarda yaptıkları gibi ağzına ayna tuttum, hiç bir şey yoktu. Öldü..» Bir ara sustu. «Bir şeyler söyle Larry. Burası çok sessiz. Lütfen konuş Larry.»

«Heyecanlanma, merak edilecek bir şey yok.»

«Yerde öyle sessiz yatıyor ki..»

«Janice şimdi beni dinle.»

«Sen ne zaman eve geliyorsun?»

«Daha önce yapılacak bir şey var...»

«Beni hiç bırakmayacaksın değil mi?»

«Bırakmayacağımı söylemiştim.»

«Özür dilerim, bir kere daha duymak istedim. Şimdi ne yapmamı istiyorsun?»

«Yatağın üstündeki battaniyeyi al Ve cesedin üstüne ört.»

«Başka?»

«Sokağın boş olmasına dikkat et. Sonra arabayı mümkün olduğu kadar yakma getir. Onu da hemen arabanın içine yerleştir.»

«Çok korkuyorum sevgilim.»

«Sana güveniyorum Janice.»

«Seni seviyorum Larry»

«Hadi başla şimdi.»

«Evet, başlıyorum ama nasıl olacak anlat bana?» «Çok iyi olacak.»

«Ve sen bir ay içinde geleceksin değil mi?» «Evet.»

«Ve evleneceğiz, değil mi?»

«Tabii.»

«Ve sen beni çok seveceksin, hiç bırakmayacaksın değil mi?» «Hayır.»

«Büyük bir aktör olacaksın değil mi? Ben de her akşam sen işten dönünce yemeği hazırlayacağım. Ev tertemiz olacak. Yemekte şarap içeceğiz. Ve her dakika birbirimizi öpeceğiz. Söyle bana, her şey böyle güzel olacak değil mi ?»

«Janice..»

«Söyle lütfen, çok ihtiyacım var. Onu öldürdüm. Zavallı sarhoş kocamı öldürdüm. Henüz 43 yaşındaydı.»

«Tabii sevgilim, senin dediğin gibi olacak. Mümkün olduğu kadar çabuk eve geleceğim.» “İşitmek istediğim buydu. Şimdi sinirlerim düzeldi.» «Cesedi götürecek misin?» «Götürürüm.»

«Onu arabaya koyduktan sonra, East River yoluna sap. Battaniyenin üstünde olmasına dikkat et. 16. Caddedeki, her zaman park ettiğimiz iskeleyi hatırlıyor musun?»

«Hatırladım, beni ilk defa orada öpmüştün.»

“İşte orası. Oraya kadar git arabayla. Dikkat et ortada kimseler olmasın. Sonra cesedi arabadan aşağıya at. Eldiven giy ve eve yürüyerek gel.»

Bir an sessizlik oldu.

«Janice beni dinliyor musun? Bu, çok çabuk yapılmalı.» «Dinliyorum,» dedi kadın. «Tamam yavrum...»

«Bunu senin için yaptım Larry, başkası için yapamazdım.»

Kadını sesiyle okşayarak, «Biliyorum kızım.. Biliyorum bebeğim,» dedi «Sen benim, ben de senin bir parçanım Larry.»

«Benim için de aynı. Fakat hava aydınlanmadan bir an önce bu işi bitirmelisin.» «Beni tekrar arayacak mısın?»

«Bir saat sonra ararım. O vakte kadar geri gelmiş olursun.» «Burada olmanı çok isterdim.»

«Ben de,» dedi adam. «Fakat biraz gerçekçi olmamız lâzım.» «Yaptığım şeyden dolayı benden nefret mi ediyorsun yoksa?»

«Hayır, sadece seni seviyorum.»

«Bir daha söyle.»

«Seni seviyorum.»

Kadın tatlı bir sesle cevap verdi: «Şimdi her şeyi yapabilirim. Beni bir saat sonra ara.»

«Arayacağımı söyledim.»

«Dışarıda hava aydınlanıyor.»

«Öyleyse biraz çabuk ol...»

«Evet Larry?»

«Evet?»

«Yok bir şey.. Korkuyorum..»

«Korkma, yok bir şey..»

«Peki, iyi şanslar de bana...»

“İyi şanslar..»

Telefonun kapanışını duydu. O da ahizeyi yerine koydu. Oda hâlâ soğuk ve karanlıktı. Kalan son sigarayı da yaktı ve paketi avucunda buruşturdu. Bir dakika sonra ahizeyi kaldırdı ve santraldan Kaliforniya Polis Müdürünü bağlamasını istedi. Numara bağlanıncaya kadar hafifçe öksürdü ve sesinin güven verici olmasını sağladı.

Telefona çıkan komisere kendisini tanıttı: «Ben Larry Preston,» dedi. «Aktörüm. North Yuka caddesinde oturuyorum. On dakika önce New York'la bir şehirlerarası konuşma yaptım. Bir arkadaşımın karısı arıyordu. Sesi bir garip geliyordu, bana kocasını öldürdüğünü söyledi. Hep kendisini dövmesinden bıktığını anlattı. Sonra da 16. Caddedeki iskeleden aşağıya atacağını bildirdi. Sesi deli gibi geliyordu. Ben de size haber vermeyi düşündüm.»

Polise, arabanın gri bir Ford olduğunu ve kadının gideceği yolu kendisine anlattığını söyledi. Plaka numarasını öğrenemediğini de üzülerek belirtti. Polis, New York polisinden bir haber alınca kendisine bildireceklerini söyleyip teşekkür etti.

Bir süre kıpırdamadan düşündü. Bir hikâye uydurdu. Polis onu şahit olarak çağırdığı zaman bu hikâyeyi anlatacaktı. İyice düşündükten sonra sigarasından bir nefes aldı ve tablanın içinde ezdi. Sonra ayağa kalkarak karanlık yatak odasına gitti, çarşafla yorganın arasına girdi. Çarşaf hâlâ sıcaktı. Uykusu kaçmıştı. Derin derin nefes alıyordu.

Yanındaki esmer kız yatağın içinde dönerek «Telefondaki kimdi?» diye sordu.

«Bir arkadaş,» dedi.

«Çok uzun konuştun.» Kızın sesi uykuluydu. Gözlerini yarım açtı. «Bitirmen gereken bir iş miydi?» dedi.

«Evet,» dedi Larry.

«Bitirdin mi?»

Gözleri karanlığa iyice alışmıştı. Yanında yatan kızın siyah saçlarını görüyor, harika Fransız parfümünü burnunda duyuyordu. Saçlarını okşadı.

«Galiba bitti..» dedi.

«Seni özledim» diye başını göğsüne dayadı.

«Bir şeyler anlat,» diyerek kızın sırtını sevmeye başladı.

İsmi Darlen'di ve M.G.M. ile bir anlaşması vardı, iyi bir yıldız olacaktı. Daha şimdiden Hollywood'lu gazeteciler onları güzel bir çift olarak görüyorlardı.

«Hmmmmm, ne güzel de okşuyorsun...» dedi kız.

Adam sırıtarak «öyle mi?» diye cevap verdi. Elini kızın sırtında dolaştırdı. Kız ona yaklaşıp sarılıncaya kadar bu böyle devam etti... Sonunda tek vücut olmuşlardı.

Kemiksizler

GERALD KESH

UFAK tefek adam yanımıza geldiği »aman, Puerto Pobre'de, Claire Dodge'ye muz yüklüyorduk. Limanda bulunan herkes, hatta çelik uçlu Remington tüfekleri taşıyan askerler bile, kenara çekilerek ona yol açtılar. Çünkü herkes onun yan deli olduğunu biliyordu. Zararsız, fakat tehlikeli bir deliydi. Yani ona ilişmemek, onu yalnız bırakmak gerekiyordu.

Limanda, sadece gemiye muz yükleyen işçilerle, güvertede duran hamalbaşının «Fruta! Fruta! Fruta!» diye bağrışmaları duyuluyordu. Bütün işçiler ellerindeki muz hevenklerini birbirlerine atarak yüklemenin biran önce bitmesini bekleyip sabırsızlanıyorlardı. Manzara da oldukça güzeldi. Bronz tenli zencilerin üstüne vuran ışıklar ve denizden gelen yosun kokusu egzotik bir hava yaratıyordu. Bir çığlık, birdenbire bütün çalışmayı durdurdu. Muz hevenklerinin arasından çıkan büyük Ve siyah bir örümcek aşağıya sarktı, sonra yere düştü. Bütün işçiler durmuştu. Herkes korkuyla örümceğe bakıyordu. Nikaragua'lı bir çocuk, hemen çıplak ayağını hayvanın üstünde dolaştırdı. Sonra da «Zararsız bir hayvanmış,» dedi

Bu sırada 'deli' dedikleri adam yanıma yaklaşmış ve iyice sokulduktan sonra «Nereye gidiyorsunuz?» diye sormuştu.

«Mobile'e, Alabama..»diye cevap verdim.

Elleriyle hareketler yapıyordu. Yerinde duramayan bir hali vardı. Ondan biraz uzak durmam gerektiğini anladım.

«Beni de götürür müsün?»

«Bu benim işim değil. Affedersin ama ben de yolcuyum,» dive geri çekilerek cevapladım sorusunu, “İlgililer karaya çıktı. Onları bekle ve

isteğini onlara söyle.»

«Yanında içki var mı? Ne çeşit olursa olsun?»

Ona biraz rom vererek «Seni nasıl gemiye çıkardılar?» dedim.

«Ben deli değilim .» diye atıldı. «Gerçekten değilim Sadece biraz ateşim var Malarya grip ateşi, orman ateşi, fare ısırmasından ya da zehirlenmeden gelen bit ateş.. Burası hastalıklar ülkesidir. Sana kendimi tanıtmayı unuttum, ismim Goodbody, Osbaldeston Üniversitesinde Fen bilimleri doktoruyum. Bu sana bir şey anlatıyor mu? Hayır mı? Peki öyleyse, Profesör Yeoward'in asistanıydım. Bu da sana bir şey söylemiyor mu?»

«Yeoward, Profesör Yeoward mı? Hatırladım, Amer Nehri civarında büyük ormanların arasında kaybolmuştu değil mi?»

«Tamam,» diye bağırdı küçük adam. «Ben onu kaybolurken gördüm işte..»

«Fruta! Fruta! Fruta!» diye anbardaki adamların sesi geldi. En hafif bir rüzgâr bile esmiyordu. Sadece ilerdeki ormanın üstünden ateş gibi yar kıçı bir hava geliyordu.

Yanımdaki adam içkisini içmek için iki elini birden kullanıyordu. Buna rağmen elleri titriyor ve içkinin bir kısmı ağzından dökülüyordu.

«Allah rızası için» diye yalvarmaya başladı Doktor Goodbody «Beni bu yerden kurtar. Kamaranda bir yere sakla. Mobile'e götür beni.»

«Böyle bir yetkim ve imkânım yok,» dedim. «Bir Amerikan vatandaşı olduğuna göre, elçiliğe gidip durumunu anlat, onlar seni Amerika'ya gönderirler.»

«Hiç şüphem yok ama konsolos bile beni deh sanıyor Ve eğer bur adam gidemezsem gerçekten delireceğim. Lütfen bana yardım et.»

Bırak şimdi bunları Ben yanındayken kimsenin sana zararı dokunmaz. Hem sen kimden korkuyorsun?»

«Kemiksizlerden...» Sesinde, insanın tüylerini diken diken eden bir korku vardı. «Kemiksiz, ufak, şişman adamlardan!»

Onu bir battaniyeye sardım ve bir kininli ilâç yutturduktan sonra terlemesi için her tarafı kapattım. Bu arada da biraz alay ederek «Ne? Kemiksiz şişman ufak adamlar mı?» diye sordum.

Ateşten sesi bir garipleşmiş, düşünceleri dağılmıştı. Kesik kesik konuşuyordu:

«...Yoksa kemiksizleri bilmiyor musun? Gerçekten korkulacak pek bir şeyleri yok. Aslında onlar sizden korkar. Onları bir tekme ya da sopayla öldürürsünüz.. Denizanası gibi bir şeydir., insana korkudan çok tiksinti verirler, insan gördüler mi, yüzlercesi binlercesi birden saldırır. Bir keresinde kocaman bir kaplanı yiyip bitirdiklerini gördüm, inan bana, gördüm bunu. işte bu iki göz gördü bunları. Belki de vücutlarından çıkan bir suyla eritiyorlar... Leş gibi de kokuları var. Ne olduklarını bilmiyorum...»

Sonra ağlayarak «Kâbus bunlar.. Kâbus.. Asil bir insanın açlığa tutulması gibi bir şey.. Felâkettir onlar felâket..» dedi Doktor Goodbody.

«Herhalde Amer'in kaynağında keşfettiğiniz yeni bir canlı türü olacak?» diye teskin ettim onu “İnsana benzeyen bir varlık olsa gerek..»

«Hayır hayır... Adam onlar., insan... Bayağı insan.. Herhalde Profesör Yeoward'in Etnolojik araştırmasını bilirsin?/

«Kaybolmuştu,» dedim.

«Evet, hepsi. Fakat ben... Şansımız kötü gitmişti. Anana Rapid'de iki kayıkla mallarımızın bir kısmım ve yiyeceklerimizi kaybetmiştik. Ve doktor Terry ile Jack Lambert'i..»

Anlatmaya devam etti. Sanki o günleri yaşıyordu.

«Sonra Ahu bölgesine geldik... Hani Kızılderililerin zehirli ok attığı bölge.. işte onlarla arkadaşlık kurduk.. Para verdik, bizi ormanın içlerine

götürmelerini istedik. Biliyorsun; ilim, düşüncelerle, işitilenlerle, dedikodularla ve yerli masallarıyla başlar. Söylenenlere göre, gökyüzünden tanrılar büyük ateşin içinde inmişti. Bu olay dünya çok gençken olmuştu. Yeoward uğraşarak bu olayın nereden meydana geldiğini buldu. Buranın bir ismi yoktu. Kızılderililer buraya gitmemişlerdi hiç ve gitmek de istemiyorlardı. Sadece 'kötü bir yer' diyorlardı burası için.»

Sesi biraz düzelmişti Kelimeleri daha düzgün, daha anlaşılır olmuştu.

Doktor Goodbody hafifçe gülerek anlatmaya koyuldu:

«Sebebini bilmiyorum ama ateşim yükseldiği zaman hep bu günleri hatırlıyorum ve gözlerimin önüne kemiksiz adamlar geliyor... Neyse, kaldığımız yerden devam edelim. Biz gece ateşinin içinde, tanrıların geldiği yeri arayıp bulmaya gittik. Kızılderililer bizi Ahu bölgesinin sonuna kadar götürdüler, orada eşyaları yere bırakıp paralarını istediler.. Söylediklerine göre biz çok kötü bir yere gidiyorduk. Şefleri eline bir dal alarak yere bir şeyler çizdi. Anlattığına göre, kendisi de bir kere oraya gitmişti. Yere çizdiği garip bir şeydi, Elips şeklinde bir vücudu, dört tane hörgücü vardı. Çizdiğini ayağıyla silmeden önce üstüne tükürdü ve ayağını iyice dolaştırıp sildi. Neydi bu, bir örümcek mi? Yengeç mi?... Sorduk, hiç cevap alamadık. Mallarımızı orada bırakıp Yeoward'la ikimiz yola çıktık. Dünyanın en kötü ormanında otuz mil kadar yol aldık. Orman leş gibi kokuyordu. Her yerde paniğe uğruyor, âdeta ölümle burun buruna geliyorduk.»

Durdu, derin bir nefes aldı..

«Fakat en sonunda ovaya geldik ve tepeye tırmandık. İşte orada harika bir şey gördük. Muazzam bir makineydi bu. Armut şeklindeki bu makine birkaç yüz metre uzunluğunda ve yüz metre genişi iğ indeydi. Hangi madenden yapıldığını anlayamadık. Çünkü bir gölge gibi duruyordu. Nereden geldiği de belli değildi. Fakat buraya inişi, tepelerin içinde bir vadi yaratmıştı. Bu bir şeyi ispat ediyordu: Demek ki yıllar, hatta yüzyıllar önce dünyaya, başka bir dünyadan misafirler gelmişti Yeoward'la ben heyecanla hemen makinenin yanma koştuk Fakat elimizi dokunduğumuz her şey toz oluyordu.»

O ânı yaşıyormuş gibi heyecanlanmıştı. Yutkundu.

«Üç gün sonra, Yeoward, yarım daire şeklinde bir tabak buldu. Üstünde tanıyabileceğimiz şekiller vardı, iyice temizledik Ve 24 saat ağzımıza bir şey koymadan inceledik. Beşinci günün sabahında Yeoward birden bağırdı: 'Bir harita bu... Bir harita.. Cennetin haritası.. Mars'tan dünyaya kadar uzanan bir yolun haritası..' Sonra bana adamların Mars'tan buraya, ay üzerinden geçerek, nasıl geldiklerini anlattı 'Koskoca dünyada inecek bu çorak yerden başka bir yer bulamamışlar mı?' diye sormuştum. Yeoward da 'Belki o zaman burası böyle değildi?' diye cevap vermişti 'Bu, beş milyon yıl önce de olabilir..'»

Şimdi Yeoward ile konuşmalarını anlatıyordu ve sanki onunla konuşuyormuş gibi yüzünü oynatıyor dudaklarını kıvırıyordu.

«Nasıl olur?» dedim. «Koskoca Roma kısa zamanda yok oldu. Beş milyon yıl önce gelen bu makine burada nasıl kalmış?»

Yeoward cevap verdi: «Burası volkanik bir arazi. Küçük bir sarsıntı üstündekileri yutar. Sonra, ikinci bir patlayışta, yutulanlar beş milyon yıl sonra olsa bile dışarı çıkabilir. Mars'tan gelen makineye de böyle bir şey olmalı.»

“İçinde acaba kimler vardı?» diye sordum.

Yeoward düşünmeden konuştu:

«Herhalde, dünyaya alışamayıp ölen ufak insanlar. Belki de çarpma sırasında öldüler. Fakat bunların muhakkak kemikleri yoktu. Yani kemiksizdi.. Çünkü bir parça kemik kalırdı ortada.»

«Bunları anlattıktan sonra bir ateş yaktık ve Yeoward yattı. O uyuduktan sonra ben etrafı seyrettim. Neyi seyrettiğimin farkında değildim. Çünkü ortada bir şey yoktu. Buralarda hayvan bulunmazdı. Ama korkuyordum. Neden korktuğumu bilmiyordum. Havada yılların ağırlığı vardı. Yağa saygı duymak gerekir, yaş büyüdükçe saygı da artar. Fakat bendeki saygıdan çok korkuyordu. Zaman korkusu, daha doğrusu ölüm korkusu. Ateş hafiflemişti. Onu yanık tutmalıydım, işte o sırada kemiksiz adama rastladım.»

Gözleri kısılmıştı.. Terlemeye, elleri titremeye başlamıştı. Bir şeyden korkarcasına anlatmaya devam etti:

“İki parlayan göz gördüm ileride. Bir kaplandı bu. Daha doğrusu öyle düşünmüştüm. Hemen tüfeğimi aldım. Fakat etrafıma baktığım zaman sağımda solumda, yüzlerce göz gördüm. Ne olduğunu anlayamadım. Bunlar hayvan olamazdı. Çünkü burada hayvanlar için hiç bir şey yoktu. Burnum çok pis bir koku duydu. Allah bilir ne kokuşuydu bu... Hiç böyle bir koku duymamıştım. Bir hayvan terbiyecisine sorun, size korkunun kokusunu anlatır... Bir hastabakıcıya sorarsanız, o da size hastalık kokusunu tarif eder. Bu kokular sıhhatli hayvanları kaçmaya ya da dövüşmeye iterler.. Bu pis bir kokuydu, hem hastalık, hem de korku kokusu birleşmişti. İlk gözü gördüğüm yere ateş ettim. Gözlerin hepsi kayboldu. Ormandan kuşların cıvıltısı, maymunların korkunç çığlıkları duyuldu.»

Goodbody kulaklarını kapadı. Gözlerini iyice açtı ve konuştu:

«Neyse, biraz sonra hava aydınlandı. Gece vurduğum şeyi gündüz gözüyle görmek istedim. Gri, denizanası gibi bir şeydi. Görünüş olarak bir insandan farksızdı. Gözleri vardı. Boynu, beli, bacakları tıpkı insan gibiydi. Yeoward bana kendimi toparlamamı ve çocukluğu bırakmamı söyledi. Ben, heyecanla hayvanın cinsini incelemeye koyuldum. Onu kestiğimde Profesör benden uzak durdu. Bir zoolojisi olarak bu benim görevimdi. Mikroskop ve diğer gerekli araçlar, kayıklarla birlikte kaybolmuştu. Bir bıçak, bir de pens ile çalışıyordum, içinde ne buldum biliyor musun? Hiç bir şey... Sindirim sistemi biraz kalındı.. Ceviz kadar bir beyni ve su gibi bir sinir sistemi vardı. Bütün yaratık bir buçuk metre kadardı. Belki bir lâboratuvarda olsak bir şeyler söylenebilirdi. Fakat müthiş bir kokusu vardı. Çok pis kokuyordu, işin garibi, güneş yükseldikçe bu yaratık eriyordu. Saat dokuz olduğu zaman iyice kaybolmuştu. Ufak bir su birikintisinin içinde yüzen iki yeşil göz kalmıştı... Ve bu gözler, şimdi bile aklımdan çıkmıyor.. Aniden patladı ve birikintinin içinde yapışkan bir su haline geldi.»

Tiksinti ile ağzım buruşturdu.

«Bir süre yanından ayrıldım. Geriye döndüğüm zaman, güneş yaratığı yok etmişti. Ancak bir gölge kalmıştı ortada. Yeoward'a bir ilim adamı olduğum halde böyle bir şeye bir daha dokunmayacağımı ve ne olduğunu

anlamadığımı söyledim. Yeoward bana kızdı 'Bak Goodbody, burada piknik yapmıyoruz. İlim için çalışıyoruz. Çocukluğu bırak,' dedi. Bana inanmıyordu. Bunları seve seve öldürürdüm ama inceleyemezdim bir daha. Yeoward'ın bütün derdi, bulduğu yarım daire şeklindeki tabaktı. Makinenin Mars'tan geldiğine emindi. Fakat ben o yaratığa dokunduktan sonra beni yanma pek yaklaştırmıyordu. Aramızda devamlı olarak bir ateş yanıyordu. O kendi işine bakıyor, makineyi inceliyor, ben de ortada hayvan arıyordum. Yalnız başıma çalışmaktan sinirlerim bozulmuştu.»

Yine durdu.. Düşündü.. Gözlerini kapattı..

«Bir sabah, etrafımızı çevreleyen ormana girdim. Biraz değişiklik istiyordum. Birdenbire gördüğüm şeyden kaçmak istedim. Fakat, arkamı dönüp kaçmaya cesaret edemiyordum. Belki bilirsiniz buradaki ormanlarda çok büyük sülükler vardır. Bir ağaçta dururlar; ancak rastladıkları bir canlının üstüne atılıp onun bütün kanını emerler. Onlardan kurtuluş yolu yoktur. Hiç bir şeyden korkmazlar. Hatta ölseler bile yapıştıkları yerden çıkmazlar, işte, ağacın birinde kocaman bir sülük gördüm, tam altında bu kemiksiz adamlar vardı. O sırada sülüğün bulunduğu dal kırıldı ve hayvan aşağı düştü. Onu gören kemiksizler, hemen üstüne saldırdılar. Kemiksizler, kan emen sülüğü ye iniyorlardı, emiyorlardı âdeta.

Bir titreme daha geçirdi, sözüne bir şiire ara verdi.

«Emdikçe renkleri griden pembeye, pembeden kahverengiye döndü. Fakat bizlerden korkarlar bu kemiksizler. Biz onlardan kaçarız, onlar da bizden... Benim varlığımı farkedince kaçtılar. Şey, pardon... Yokoldular, ağaçların arasında âdeta dansederek kayboldular. Bundan sonra büyük bir korkuya kapıldım. Koşa koşa Yeoward'in yanına geldim. Yeoward yerde yatıyordu. Ayak bileğini tutuyordu. Yanında da ölü bir yılan vardı. Yılanı yarım daire şeklindeki tabakla öldürmüştü ama bu ara bacağını ısırmıştı hayvan. 'Bu ne cins bir yılan?[1] diye sordu. Zehirli bir yılandı. 'Aman Allahım' dedim, 'seni bir jarajaca ısırmış.' 'Bütün ilâçları da kaybetmiştik' dedi. 'Ne olursa olsun, bunu al ve git' diyerek elindeki yarım daire şeklindeki tabağı uzattı. İki saat sonra da öldü. O gece parıldayan gözlerin çemberi iyice daraldı. Defalarca tüfeğimi ateşledim. Şafakla birlikte kemiksizler kayboldu. Yeoward'in cesedini taşlarla örttüm. Böylece

kemiksizler onu yiyemeyecekti. Sonra geldiğimiz yoldan geri koşmaya başladım. Fakat yolumu kaybetmiştim. Yolda bütün ağırlıkları atıyordum. Yemekler, tüfek ve en sonunda bıçak da gitti. Şimdi sadece yarım daire şeklindeki tabak kalmıştı. O bile ağır geliyordu bana. Onu da bir ağaca bağlayıp yola devam ettim. Böylece Ahu bölgesine kadar geldim. Orada beni yedirip içirdiler. Kadınlar ağzıma yemek verdiler. Kuvvetim yerine gelince bir kayıkçıyla anlaştım Ve ormandan çıktım.»

«Lütfen biraz daha rom verir misiniz?» derken elleri titremiyordu. Gözleri normal rengine kavuşmuş, sesi düzelmişti.

«Söylediklerinin doğru olduğunu düşünürsek,» dedim, «kemiksizler Marslı mıydı? Yine de öyle olduğunu pek sanmıyorum ya... Kemiksizler metalleri eritip...»

Doktor Geoodbody, «Hayır hayır...» dedi. «Marslılar buraya geldi, hayatlarını buraya göre ayarladılar. Burada yeniden geliştiler.. Büyük bir evrim geçirdiler. Benim sana söylemek istediğim şey nedir, biliyor musun, aptal? Yeoward ve ben Mars'lıları keşfetmedik. Anlıyor musun akılsız? Bu kemiksizler, insanlardır.. Mars'h olan bizleriz!...»

Sessizce

DAMON KNİGHT

GÖKYÜZÜNDE son uçağı gördüğünden bu yana on ay geçmişti... Yine de Rolf Smith dünya üstünde kendisinden başka bir canlının daha yaşadığından emindi, ismi Louise Oliver'di bu canlının. Şimdi Salt Lake City'de bir kahvede yanyana oturuyorlardı.

Ortalıkta çıt yoktu. Bütün sokaklar durgun ve hareketsizdi. Anlaşılan, otomobillerin gürültüsünü, sokaklarda koşuşan insanların konuşmalarım bir daha duyamayacaklardı. Sadece sessizlik, güneş ışıkları ve Oliver'in sulu, şaşkın gözleri vardı...

Bir an öne eğilip bu ıslak gözlere baktı.

«Sevgilim,» dedi. «Senin fikirlerine hak veri yorum, ama biraz modası geçmiş diye düşünüyorum. Yani bugün senin düşüncelerini uygulamaya imkân yok.»

Kız ona baktı, gözlerini yukarı kaldırmıştı. «Hayır, hayır Rolf! Seninle bir günahkâr hayatı yaşamak istemiyorum,» demek istiyordu.

Smith, Fransız, Rus, Meksikalı kadınları düşündü. Rochester'deki eski ve yıkılmış bir radyo istasyonunda üç ayım geçirmişti, ilk zamanlar sesler duyuyordu. Fakat bu sesler gün geçtikçe azalmış, en sonunda kaybolup gitmişti, İsveç’te içlerinde bir İngiliz papazının da bulunduğu büyük bir topluluk kalmıştı. Onların dediğine göre, Avrupa yokolmuştu. Bitmişti Avrupa. Radyoaktivite tozlan altında kalmayan ufak bir toprak parçası bile yoktu Avrupa'da. Ellerinde iki uçak ve yetecek kadar yakıt vardı. Fakat gidecek yer kalmamıştı. Önce üç tanesi hastalandı, sonra 11 tanesi kayboldu ve en sonunda hepsi öldü gitti...

İsrail’de de radyonun yakınında bir pilot vardı. O da fazla dayanamadı. Uçağı düşerken kemikleri kırılmıştı. Ölürken Pasifik adalarının ortadan kaybolduğunu gördüğünü söylemişti. Onun tahminine göre Kutuplardaki buz çölleri bombalanmıştı.

New York, Washington, Londra, Moskova, Sidney ve Tokyo'dan herhangi bir mesaj gelmemişti. Kimin hastalıktan, kimin bombanın etkisinden, kimin radyoaktiv toz ve bulutlardan öldüğünü anlamaya imkân yoktu.

Smith radyoaktiviteye karşı koymak için ilâç bulmaya çalışan bir laboratuvarda asistandı. Bir ilâç bulunmuştu ama biraz geç kalmışlardı. Laboratuvardan ayrılırken de, orada bulunan bütün ilâçları almıştı. Kırk tüp kadar ilâç vardı ve uzun bir süre onun yaşamasını sağlardı

Louise ise, Denver'deki bir hastanede hemşireydi. Sabah hastaneye giderken, binaya garip bir şey olduğunu görmüş ve hemen kaçmıştı. Bunları anlatırken sesi dehşet içindeydi. Smith, fazla kurcalamamıştı bu işi.

O da Smith gibi çalışır durumda bir radyo istasyonu bulmuş ve radyo dalgaları arasında Smith'le karşılaşmıştı. Sonra ikisi de hasta olmadıklarını söyleyip buluşmuşlardı, ikisinin de bu radyoaktiv dalgalara karşı bağışıklığı vardı anlaşılan.

Louise'e garip gelen şeylerden biri de, bombanın yaydığı radyoaktiviteden hiç bir din adamının kurtulamamış olmasıydı.

Louise, Smithe'e bazı şeyler anlattığı zaman adam inanmamıştı. Ama gerçekten kız onunla aynı odada hatta aynı otelde yatmaktan kaçınmıyor. Adamın kibarlık ve nezaket kurallarına tam anlamıyla uymasını istiyordu. Smith de elinden geldiği kadar dikkat ediyordu. Bir yere girenlerken kapıyı açıyor, kızın iskemlesini tutuyor ve küfür süz konuşmaya çalışıyordu.

Kız, kırk yaşlarındaydı. Yani Sraith'den aşağı yukarı beş yaş büyüktü. Hastanede olanları düşündükçe tuhaf oluyordu, içerideki hastalarına ne olmuştu? Ya doktorlar, arkadaşları ne hale gelmişti? Dünya üstünde ikisinden başka kimsenin yaşamadığına, herkesin radyoaktif toz ve bulutlar altında can verdiğine inanıyordu. Fakat bu konuda konuşmaktan

çekiniyordu. Geçen haftalar boyunca Smith defalarca kızın kaprisli hareketlerinden bıkmış Ve boynunu kırıp ondan kurtulmayı düşünmüştü. Ama bunun faydası yoktu. Dünya üstündeki tek kadın oydu ve ona ihtiyacı vardı. Bu nedenle ölmemeliydi.

«Louise, sevgilim,» diye kibarca konuştu. «Senin duygularına elimden geldiği kadar saygı duymaya çalıştığımı biliyorsun.»

Kız, «Evet Rolf,» diyerek Smith[1] in yüzüne baktı. Smith konuşmaya devam etti:

«Olayları —çirkin olsa bile— inkâr edemeyiz. Sevgilim, biz dünya üstünde kalan son canlı yaratıklarız. Yani dünyanın tek erkeğiyle tek dişisi.. Cennet bahçelerindeki Adem'le Havva gibi...»

Louis'nin yüzü hafifçe kızardı. Anlaşılan incir yapraklarını düşünüyordu.

Smith; «Doğacak çocukları düşün,» diye onu ikna etmeye çalıştı. 'Beni düşün hiç olmazsa. Sen bir on yıl daha kalabilirsin'. Hastalığın ikinci safhası aklına geldi. Bitkinlik, ölüme yaklaşma ve ne zaman geleceği belli olmayan bir ölüm... Böyle bir kriz geçirmiş ve Louise onu tedavi etmişti. Eğer yanında o olmasaydı, farkında bile olmadan ölüp gidecekti. İlâcın yanında olması bir işe yaramayacaktı. Kız ölmeden önce iki çocuk doğurmalıydı.

Bunları düşündükten sonra konuşmasına devam etti:

«Allah insanların böyle ortadan kaybolmasını istemedi ve seninle beni bırakıp...» Burada biraz durdu. Onu kırmadan nasıl teklif etmeliydi? «... Hayatın meşalesini yakmamızı istedi,» diye sözünü bitirdi. Bu yeterdi. Bu kadar söz herhalde kıza yetecekti...

Louise omzunun üstünden bakıyordu. Gözlerini kırpıyor, dudaklarını oynatıyordu.

Kuvvetli değildi Kıza hiç bir şey yapacak kuvveti bulamıyordu kendisinde. Ne olurdu biraz kuvveti olsaydı... Başını öne eğdi; son şansını iyi kullanmak istiyordu.

Louise dinine bağlı olduğu için dağlara çıkıp dua etmek istiyor ve bu fikri Smith'e kabul ettirmeye çalışıyordu. Smith ise, bu işe pek yanaşmıyordu. Bu konuda uzun uzun tartışıyorlar ve bir türlü sonuca yaramıyorlardı.

Louise annesinin sözlerini hatırladı. Cümleler değil, deyimler geliyordu dilinin ucuna: “İnsanlığa karşı borcumuz .» diyordu annesi. Bunu Waterbury Caddesindeki evde söylemişti... Hastalanmadan önce de «Evlâdım, insanlığa karşı borcun, iyi, temiz, namuslu, ve Allahtan korkan bir kız olmandır. Güzellik bir anlam taşımaz. Çok çirkin kadınlar bile kendilerine iyi ve dindar bir koca bulabilirler,» demişti annesi.

Koca!. Daima beraber olmak için.. Çiçekler... Gelinlik... Müzik.. Bu düşünceler arasında Rolfua yüzünü gördü. Tabii ki evlenebileceği tek erkek oydu.. Bunu çok iyi biliyordu. 25 yaşını geçen bir kız, önüne çıkanla evlenmeliydi artık. Yine de bir 'acaba' vardı kafasında. Acaba bu karşısındaki adam kendisine lâyık mıydı?

Kiliselerde söylenen sözleri hatırladı: «... Allahın gözleri önünde..» Tepedeki küçük pencerelerden ışık girerdi içeri ve Louis buradan Tanrının baktığını sanırdı hep. Belki Tanrı hâlâ onlara bakıyor, onları görüyordu . Belki de bu felâketler arasında unutmuştu onları..

Evlenme geleneklerinin değiştiğinin farkındaydı. Sahi, evlenmek için bir papazı nereden bulacaklardı? Ne fena, bu adamla evlense bile tören yapılmayacaktı. Gelinlik giyemeyecek, kilisede sıraların arasında yürürken müzik çalmayacaktı. Sonra hiç evlenme hediyesi de gelmeyecekti. Hediye verecek kimseler kalmamıştı ortalıkta... Fakat herhalde Rolf ona güzel bir hediye verirdi. Tekrar adamın yüzüne baktı. Saçları uzamış, kulaklarının altına kadar inmişti.

İnce ağzı titremeye başlamıştı.

Saçlarını bu kadar uzatmaması gerekirdi. Bu doğru bir hareket değildi. Evlenince bütün bunları değiştirebilirdi. Evlendikleri zaman adamı kendisine uyduracaktı, bu da onun görevlerinden biri değil miydi?

Smith, şimdi şehrin dışında gördüğü bir çiftlikten söz ediyordu. Güzel bir evi ve kocaman bir anbarı vardı. Bahçeye sebze ekerler, kendi yetiştirdikleri sebzeleri yerlerdi.

Louise elinin üstünde bir sıcaklık duydu. Rolfun kalın kıllı eliydi... Smith bir ara susmuş, sonra büyük bir aceleyle tekrar konuşmasına devam etmeye başlamıştı.

«... Ve gördüğün en güzcl gelinliği alacağım. Elinde bir de çiçek demeti olacak.. Ne istersen alacağım Louise. Ne istersen..»

Bir gelinlikti! Hem çiçekler de olacak.. Bunu niçin daha önce söylememişti. Papaz yoktu ama ne çıkardı.. Papazsız bir nikâh olurdu bu...

Rolf kızın bir şey söylemek istediğini anlamış ve cümlesini yarıda kesmişti.

Louise, gülerek: «Evet Rolf.. Kabul ediyorum. Seninle evleneceğim..» dedi.

Bu sözleri tekrarlamasını istiyordu. Ne var ki, cesaret edip 'Sahi mi?' diye soramadı. Ya vaz geçerse? Derin bir nefes aldı ve «Hemen bugün, Şimdi evlenelim Louise..» dedi.

«Bilmem bugün olur mu.. Eğer bütün işleri yetiştirirsem.»

Smith'in bütün vücudunu zafer sarhoşluğu kaplamıştı. «Tamam sevgilim. Her şeyi hazırlarım.. Yeter ki sen iste..» dedi.

Dili dolaştı, daha fazla konuşamadı. Louise, «Senin istediğin gibi olsun Rolf..» diye cevap verdi.

Smith ayağa kalktı ve kızı, soluk yanaklarından öptü. Louise ses çıkarmadı. «Hemen buradan çıkalım sevgilim. Bana bir dakika izin ver de ellerimi yıkayıp geleyim,» dedi Rolf.

Kızın «Tabii..» demesini bekledi ve halıdaki tozlara basa basa kapıya kadar gitti. Karşısında birkaç saat daha böyle nazik olacak; sonra istediği gibi hareket edebilecekti. Ve tabii istediği şeyler onun olacaktı. Karısı değil

miydi? Onu gerekirse dövecekti; geceleri beraber yatacak, her işte kullanacaktı. Dünya üstündeki son adam olduğuna neredeyse sevinecekti. Hem belki karısı bir kız çocuğu doğururdu...

Tuvaletin kapısını açarak içeri girdi. Fakat ilk adımı atar atmaz, vücudunun donduğunu hissetti. Aniden vücudu dimdik oldu. Paniğe kapılmıştı, başını arkaya çevirmek istedi, yapamadı.. Bağırmayı denedi, olmadı.. Sadece arkasından kapının otomatik olarak kapandığım duydu.. Kilitlenmemişti kapı; sadece kapalıydı. Uzanıp açmak istedi, kuvveti yoktu. Son anda gözü musluğa takıldı. Musluktan sarı bir duman çıkıyordu. Yere düşerken cebindeki tüpün çıtırtısı duyuldu ve ceketi ıslandı..

Kapının dış tarafındaki levha hâlâ duruyordu..

«BAYLARA...»

Balık Adam

IRVIN S. COBB

İŞİN doğrusunu söylemek gerekirse kalemim Reelfoot gölünü anlatmak için yeteri kadar kuvvetli değil. Fakat yine de elimden geldiği kadar bu gölün resmini çizmeye çalışacağım. Bu kadar ince eleyip sık dokunmakta haksız da değilim. Reelfoot Gölü, hiç bir göle benzemez. Burası düşüncenin dışında bir yerdir.

Bu kıta, milyonlarca yıl önce güneşten kopup soğumaya başladığı zaman Reelfoot yoktu. Bu, herhalde tabiattaki en son değişikliklerden biridir. 1811 yılındaki büyük depremde yeryüzünde birçok değişiklikler olmuştu. Nehirlerin yatakları değişmiş, karalar denize doğru kaymış, denizler karaya çıkmıştı. Bu arada Mississippi Nehri üç gün ters tarafa akmış ve Ohio'nun güneyinde, Tennesee'de ve özellikle Kentucky'de bataklık araziler meydana çıkmıştı. Buradaki bir zencinin mı ' sır tarlası da büyük bir çukur haline gelmişti Mısır tarlasından kalma çukur, kısa zamanda bataklık olmuş ve zamanla suları artarak bir göl oluvermişti. Buraya önceleri Niggerwool bataklığı sonraları ise Reelfoot gölü adı verilmişti.

Reelfoot, oluştuğu günden beri 'esrarlı göl' diye tanınmıştı. Gölün bazı yerde dibi yoktur. Yani o kadar derindir ki, daha kimse dibine inememiştir gölün. Bu nedenle bazen 'Dipsiz Göl' adıyla da anılır. Depremde yıkılan servi ağaçlarının gövde ve dalları, boğulmuş bir insan cesedi gibi suyun yüzüne uzanır Etraftaki yosunlar da güneş ışığı altında parlayınca, göl korkunç bir manzaraya bürünür.

Gölün bazı yerleri çok sığdır Hatta bir adamın ancak göğsüne gelecek kadar su vardır Fakat burada da saz ve yosunlar olduğu için göle girmek, içinde yürümek tehlikelidir.

Kenarları da suyu gibi çamurludur. Baharları kahverengi, yazlan ise koyu bir bakır rengi olur kıyıları. Kıyıdaki ağaçlar da taşkın sırasında çamurlandığı için, devamlı olarak pis ve çirkin bir görünüşü vardır.

Etrafta pis kokular saçan yosunlar, devrilip çürümüş ağaçlar, yapraklar, pek iç açıcı bir manzara yaratmaz. Kısacası, hoş bir manzarası olmayan, pis kokulu, esrar ve korku saçan bir yerdir Reelfoot.

Bütün bunlara karşılık bazı faydalan da vardı gölün. Güneyde bulunan en iyi balık yatağıydı. Ayrıca avlanmaya da çok elverişliydi. Av mevsiminde ördek ve yaban kazları sürüler halinde gelir gölün etrafında yuva yaparlardı. Geceleri, kurbağaların sesleri duyulur ve yaban domuzlan su içmek için göl kenarına gelirlerdi. Bunlar, avcılar için bulunmaz nimetlerdi. Çeşitli balıklar yaşardı gölde; en dikkati çekenleri de tehlikeli balıklardı. Bunların en ünlüsü, 'kürek suratlı kedi balığı' denilen bir cins köpekbalığıydı. Mızrak gibi dikenleri, korkunç gözleri, zehirli kanatlan

vardı; göldeki bütün canlılar için de bir baş belâ siydi. Bir buçuk iki metre Olan uzunlukları ve 100 kilo ağırlıkları ile sadece balıklara değil insanlara da tehlikeli olurlardı. Bir adamın bacağını ya da kolunu rahatça koparacak kadar da kuvvetliydiler. Dişleri testere gibiydi; derileri de çok sertti. Üstelik çok da haindiler. Fakat insanlar da onlara karşı haince davranıyor ve neslini kurutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bunlar üzerine çok hikâyeler uydurulmuştu. Hatta bu hikâyeler gölün civarından çıkmış, yakındaki şehirlere kadar yayılmıştı. Bu balıklara 'insan yiyen' adı verilmiş ve köpek balığının bir cinsi olduğu ileri sürülmüştü.

Fishhead de göl kenarının bir dekoruydu.

Orası için yaratılmıştı sanki. Doğduğundan beri Reelfoot'da, bir bataklığın ağzında yaşamıştı. Burada bir zenci baba ile melez bir anadan doğmuştu. Hikâyeye göre, annesi onu doğurmadan önce bir balık görüp korkmuştu; bu nedenle de Fishhe ad tıpkı bir balığa benzemişti. Gerçekten Fishhead bir canavarı ya da kâbuslardan fırlamış bir" yaratığı andırıyordu. Kısa, tıknaz, garip bir insan vücudu vardı. Fakat yüzü bir balıktı sanki Alnı yok denecek kadar kafası geriye yatıktı. Çenesi de geriye kaymıştı. Burnu, sarı maskenin üstüne oyulmuş bir çift delikten başka bir şey değildi. Ama en kötüsü ağzıydı. Uzun bir yarık, suratında boydan boya uzanıyor dudak

yerine bilet parçası sarkıyordu. Gerçekte bir kedi balığı suratıydı bu. Fishhead büyüdükçe daha çok balığa benzemeye başladı. Sakalları da ağzının iki yanından uzadı. Böylece artık tam bir kedi balığı olmuştu.

İsmi, doğduğu günden beri Fishhead olarak kalmıştı. Kendisim böyle tanıtır ve başka bir isimle çağrıldığı zaman bakmazdı bile. Reelfoot nehrini çok iyi bildiği için buraya gelen avcılara rehberlik eder, böyle geçinirdi. Ancak rehberlik edeceği grupları ya da insanları çok iyi seçerdi. Genellikle kendi kendine yeten bir hayatı vardı. Ufak bir toprak parçasında yetiştirdiği mısır ve gölden avladığı balıkları yiyerek yaşardı. Komşuları da onu pek rahatsız etmez; kendi haline bırakırlardı. Zaten etrafta bir iki tane köy evi ile bir zenci ailesinden başka kimse yoktu Çoğu ondan korkardı. Kısacası, tam anlamıyla yalnız yaşardı Fishhead. insan ırkının lanetlediği bir yaratık gibiydi burada.

Evi, bataklığın gole uzandığı yerin hemen yanındaydı. Dört millik arazi içindeki tek evdi burası. Yemeğini kapının dışındaki ilkel bir ocakta pişirir, gölün suyunu içer ve balık avlayarak tam anlamıyla vahşi bir hayat sürerdi. Bütün bu yalnızlığına rağmen gözlerinde devamlı bir şüphe, korku ve heyecan pırıltısı vardı. Tabii suratında ki iki deliğe göz denebilirse...

Sabahlan gölün kenarında yatıp ağını atar; ayaklarını da ağacın altına bağladığı ipe geçirip saatlerce balık tutardı. Bazen da kayıkla göle açılır ve şansını buralarda denerdi. Fakat ne olursa olsun, güzel bir manzara yaratmazdı Fishhead.

Reelfoot'un civarında oturanlar onun hakkında bir sürü hikâye uydurmuşlardı. Zenciler de beyazlar da bu hikâyelere kendilerini inandırmıştı bir kere.. Artık onun yanma bile yaklaşmıyorlardı. Sabah güneş doğmadan önce bir çığlık duyulduğunu ve bu çığlıkla Fishhead'in balıklan karaya çağırdığını söylüyorlardı. Mehtaplı gecelerde de Fishhead, balıklarla birlikte gölde yüzüyor, onlarla dibe dalıyor ve birlikte yemek yiyorlardı. Dediklerine göre bazen de balıklar onun kulübesine geliyor ve orada oturuyorlardı. Bu nedenle hiç kimse Fishhead'in kulübesine elini bile dokun duramıyordu.

Baxter'ler Fishhead'i öldürmeye karar ver inişlerdi. Bu yaz günü ölmesi lâzımdı. Baxter ailesinden iki kişi, Jake ve Joel, gizlice bu işi yapacaklardı.

Uzun zamandan beri" planladıkları bu cinayeti artık gerçekleştireceklerdi. Baxter ailesi bu işi yapmak istemiyordu ama uzun zamandan beri damlayan damlalar bardağı taşırmıştı. Ondan nefret ediyorlardı. Fakir insanlardı bunlar, Paraları olduğu zaman viski ve tütünle vakit geçirirler, paraları olmayınca da mısır ve balıktan yaptıkları içkiyi içerlerdi.

İlk olay, aylarca önce olmuştu. Bir gün Baxter'ler içkili içkili ağlarını toplamaya gitmişler ve ağlarıyla birinin oynadığını görmüşlerdi. Uzaktan tanıyamadıkları bu yabancının Fishhead olduğuna kanaat getirmişlerdi. Sonra bir gün Fishhead'in yolunu kesip dövmeye kalkmışlar, fakat sıkı bir dayak yemişlerdi. Ağızlan burunları kan çanağına dönmüş öylece çamurun içinde kalakalmalardı. Ne demekti bu? Bir zenci, hem de pis balık suratlı bir adam onları dövüyordu.. Olamazdı.. Bu hareketi hazmedemediler. Onlar beyazdı., içki içerlerdi ama bundan ne çıkardı.. Krallar da içki içip sarhoş olmazlar mıydı?.

Böylece ona savaş açtılar. Her şeyi rahatça planlamışlardı. Güneş batarken onu kulübesinde öldüreceklerdi. Hiç bir delil olmayacak ve kimse bunun farkına varıp onların aleyhine şahitlik edemeyecekti. Kinleri, onlara Fishhead'in evinin lanetlenmiş olduğunu bile unutturmuştu...

Kayıklarına binip gölü geçmeye başladıkları zaman etrafta çıt çıkmıyor, sakin suyun üstünde kayığın hareketinden başka bir kımıltı görülmüyordu. Daha iyi kürek çeken Jake, sol tarafta oturuyor ve ses çıkarmadan küreklere asılıyordu. Daha iyi nişan alan Joel ise bacaklarının arasındaki tüfekle arkada duruyordu.

Günlerce Fishhead'i gözlemişler ve bu saatte kıyıda olmadığım anlamışlardı. Fakat her şeye rağmen gözleriyle kıyıyı taramaya devam ediyorlardı. Evin yakınına gelince kayığı bir ağacın kovuğuna çektiler. Burada durup biraz vakit geçirmeleri gerekiyordu. Kayık dışardan görünmüyordu. Bunu defalarca denemişler ve kayığı iyice saklamak için bazı yollar bulmuşlardı.

Onları gören olmamıştı, işlerini kısa zamanda yoluna koyabileceklerdi. Jack güneşin hareketlerine bakmaya başladı. Gölgeler kıyıya vuruyor ve cisimler, olduklarından daha büyük görünüyordu. Günün gürültüleri bitmiş, yerini akşamın sesleri almıştı. Sinekler gitmişti; nöbet, uzun bacaklı

sivrisineklerdeydi. Gölün dibinde balıklar görülüyor, kuşlar yuvalarında garip sesler çıkarıyordu.

Bir süre sonra Fishhead'in, sırtındaki torba ile ormanın kenarında yürüdüğü görüldü. Fishhead şöyle bir ortada göründükten sonra kulübenin karanlığına doğru süzüldü ve gözden kayboldu. Artık güneş gözden iyice kaybolmuştu. Kuş sesleri artmış, karanlıkla beraber ortalığa bir hüzün çökmüştü. Fakat iki kardeşin kalbi, biraz sonra dindirecekleri intikam ateşiyle yanıyordu. Joel hafifçe tüfeğini doğrulttu, elini tetiğin üstünde dolaştırdı. Jake de kayığın sallanmaması için kenardaki kalın bir yosunu tutuyordu.

Kısa bir an daha geçti. Artık sona yaklaşmışlardı. Fishhead evin kapısından çıktı, suyun kenarına kadar geldi ve tekrar geriye döndü. Ayaklan ve başı çıplaktı. Gömleğinin önü açılmış, göğsü dışarı çıkmıştı. Kapının önüne gelince, başım kaldırdı, derin bir nefes aldı.. işte o sırada kimsenin göremeyeceğini gördü... Gözü, tüfeğin parlayan namlusuna ilişti. Namlunun üstünde de iki göz ışıldıyordu. Bunlar Joel'in heyecandan sulanmış gözleriydi.

Bunu görür görmez, ağzını sonuna kadar açtı ve gözlerini namludan çekmeden korkunç bir çığlık attı. Bu çığlık, zencilerin onun için uydurdukları hikâyelerdeki çığlığa benziyordu. Çığlıkta gölün bütün sesleri vardı.. Kurbağaların bağrışı, kedi balıklarının yüzerken çıkarttığı ses, kuşların korkunç gece çığlıkları... Hepsi içindeydi.. Bu sırada tüfeğin kalın sesi işitildi.

Kurşun boğazına gelmişti.. Yere düştü.. Bacakları titriyor, ağzından garip hırıltılar çıkıyordu... Başını hafifçe kaldırıp kendisini öldürmek isteyen adama baktı... Gözleri açıldı.. Ağzından kan gelmeye başladı ve orada öldü Fishhead., Ölürken de bir balık gibiydi.. Ağzı kapandı... Suya kaydı.. Göle girince dibe doğru gitti ve suyun yüzüne hava kabarcıkları çıktı..

İki kardeş bunu seyrettiler ...Tam kaçmaya hazırlandıkları sırada kayık titremeye başladı.. Yerlerinden hareket etmiyorlardı ama kayığın hareketini de engelleyemiyorlardı. Ufak bir sarsıntı kayığı devirmeye yetti.. ikisi de suyun içindeydi.., Kıyı yakındı, üstelik ağaçların dalları da yanlarına kadar

uzanıyordu.. Joel elinde tüfeğiyle ağaca tutundu ve bir elini kardeşine uzattı, işte bu sırada ayağını kuvvetli bir şey tutmuştu. Kıpırda yamıyordu. Ne ayağını kurtarabiliyor ne de kollarını hareket ettirebiliyordu.

Bağırmadı.. Sadece dudaklarım ısırdı.. Elleri ağacın dalma yapışmıştı âdeta.. Devamlı olarak suyun dibine gidiyordu. Kendini tutamadı.. Başı suyun içine girerken parmakları ağacın üstünde dört kanlı çizgi bırakmıştı... Başı tamamen suya girdi... Elleri ve Joel yoktu artık...

Jake'in sonu daha gelmemişti.. Onun kaderinde kardeşinin ölümünü görüp daha çok acı çekmek vardı.. Jake hemen daim üstüne atlayıp bacaklarını yukarı çekti. Böylece aşağıdan gelecek tehlikeden kurtulacağına inanıyordu. Fakat kendisini çok ileri atmış ve göğsü suya çarpmıştı.

Suyun üstünde bıyıklı bir balık suratı görüldü. Balığın keskin dişleri Jake'in gömleğine geçti.. Jake kaçmak istedi... Kıyıya kadar yüzebileceğini düşündü.. Fakat dişler etine geçmişti Bağırmak için ağzım açtı; ağzına dolan sular bağırmasını önledi. Zaten bağırsa bile gecenin gürültüsü sesini bastıracaktı. Artık karşı koyamıyordu Jakc... O da yavaş yavaş kuvvetini kaybetti ve dibe çöktü. Arkasından hiç hava kabarcığı çıkmadı...

Ertesi sabah kıyıda yanyana üç ceset vardı.. Fishhead'in vücudunda boynu ile göğsünün birleştiği yerdeki kurşun yarasından başka bir şey yoktu. Fakat Joel ile Jake'in vücutları o hale gelmişti ki, hangisinin Jake, hangisinin Joel olduğu anlaşılamıyordu...

Reelfoot'un kenarında oturanlar onları aynı çukura gömdüler..

Ölüm Teşkilatı

HENRY SLESAR

GRUNZER, elindeki kitaptan «İnsanların değeri, düşmanların kalitesinden anlaşılır» cümlesini okuduktan sonra kitabı kucağına koydu ve banliyö treninin penceresinden bakmaya başladı. Dışarısı karanlıktı; görebildiği sadece penceredeki kendi gölgesiydi Bu yüzden kaç tane düşmanı vardı acaba? Miyop gözleri kısılmış; bunları örten gözlük yüzünü küçültmüştü. Ağzı ufaktı, fakat konuşurken büyüyordu. Burnu da değişik, garip bir burundu... Ne kadar düşmanı vardı? Bunu merak ediyordu. Bazılarının isimlerim sayabilir; geri kalanlarım ise olsa olsa tahmin edebilirdi. Önemli olan onların sayısı değil, kalitesiydi. Sözgelişi, Whitman Hayes gibi adamlar gerçekten yirmi dört ayardı.

Grunzer, yanında oturan adama bakıp güldü. Adamın bu gizli düşünceleri, anlamasını istemiyordu. Kendisi 34 yaşındaydı; Hayes ise onun iki misli vardı. Saçları beyazlaşmış, tecrübesi de artmıştı; yani gurur duyulacak bir düşmandı. Hayes, gıda işlerini çok iyi biliyordu. Toplantılarda, bu yaşlı adamı, yeni yeni fikirler ileri sürerek sık sık kızdırırdı. Devrin değiştiğini anlatmak için ağır sözler söylerdi.

Aniden içi ezildi. O anda aklına gelen başarıların hepsi de ona tatsız geldi. Evet, Hayes'e karşı birçok zafer kazanmıştı ama bu onu kızdırmaktan ileriye gitmemişti. Şirkete de bir fayda sağlamış mıydı? Hayır! Sadece Hayes'in kuvveti artmıştı.

Eve her zamankinden daha geç kalmıştı ama karısı Jean hiç bir soru sormadı. Sekiz yıllık evlilikleri süresince çocukları olmamıştı. Kadının elinden, her akşam kocasına sıcak bir karşılama töreni yapmaktan, sıcak bir yemek hazırlamaktan ve günlük haberleri vermekten başka bir şey

gelmezdi. Grunzer, o gün gelen mektupları gözden geçirirken, imzasız bir mektup gördü. Hemen cebine attı; ona sonra bakmayı tercih ediyordu...

Yemekten sonra Jean sinemaya gitmek istediğini söyledi. O da bu teklifi reddetmedi. Korkunç filmleri severdi Grunzer. Fakat evden çıkmadan önce tuvalete gidip kapıyı kilitledi ve imzasız mektubu okumaya başladı. Kâğıdın üstünde «Birleşik

Hareket Demeği» yazıyordu; adres olarak da bir posta kutusu numarası verilmişti.

«Sayın Bay Grunzer

İsminiz bize 'karşılıklı tanışma' vasıtasıyla tavsiye edilmiştir. Teşkilâtımızın gizli bir görevi vardır. Bunu bu mektupta anlatmamıza imkân yok. Fakat sizi ilgilendireceğinden eminiz. En kısa zamanda sizinle gizli bir görüşme yapmak istiyoruz. Görüşmek istemediğinizi önümüzdeki hafta içinde bildirmezseniz, sizi işyerinizden aramak zorunda kalacağımı bildiririm.

Carl Tucker Genel Sekreter»

Mektupta bunlar yazılıydı. Kâğıdın en alt köşesinde de küçük puntolu harflerle 'Kâr beklemeyen bir teşkilât..' yazıyordu.

Önce tereddüt eder gibi cep defterine el attı. Sonra yatak odasına giderek heyecanla telefon rehberini açtı. Fakat böyle bir derneğin adı yoktu rehberde. 'Peki' diye düşündü, 'oltaya geleceğim Mr. Tucker..'

Geçen üç gün içinde telefon çalmayınca, merakı iyice artmıştı. Fakat cumaya kadar olanları unutmuş, şirketteki işlerine dalmıştı. Mektup çoktan aklından çıkmıştı. 'Yaşlı adam unlu mamuller bölümüyle bir toplantı yapacaktı. Şirketin patronuna 'Yaşlı adam' derlerdi Toplantı masasında Grunzer, Whitman Hayes'in karşısına oturmuştu.

Bütün amacı, Hayes'in tekliflerini baltalamaktı. Hatta eline iyi bir fırsat da geçmişti ama unlu mamuller direktörü Eckhardt, Hayes'in tarafım tutmuştu. Eckhardt bir yıldan beri şirketteydi ve şimdiden kendisine

dayanacak bir yer bulmuştu. Grunzer, aklında Eckhardt için bir nefret lâmbası yaktı.

Cari Tucker, o gün saat tam üçte telefon etti.

«Bay Grunzer?»

Ses arkadaşça geliyordu. Hatta neşeli bile denebilirdi. «Sizden bir cevap alamayınca bugün sizi aramaya karar verdim. Bir ara buluşmamıza imkân var mı acaba?»

«Şey, bana biraz bilgi verseniz Mr. Tucker..»

Telefonun ucundaki ses güldü: «Biz sadaka toplayan bir dernek değiliz, Mr. Grunzer. Belki bunu anlamışsınızdır. Ayrıca bir şey de satmıyoruz. Sadece gönüllü bir yardımcılar heyetiyiz. Şu anda binin üstünde üyemiz var.»

Grunzer, çekinerek; «İşin doğrusunu söylemek gerekirse,» dedi. «Sizin derneği ilk defa duyuyorum.»

«Tabii. İlk defa duymanız gerekiyor zaten. Size kendimizden bahsedince herhalde durumu daha iyi anlayacaksınız. İsterseniz onbeş dakika içinde yanınızda olurum.

Grunzer takvime bir göz attı «Peki Bay Tucker, sizi bekliyorum.»

«Teşekkür ederim. Hemen geliyorum.»

Tucker aceleci bir tipti.

Grunzer'in gözleri, o odaya girer girmez elindeki büyük çantaya takıldı. Nedense bu çantadan çekinmişti. Fakat altmış yaşlarında gösteren Tucker konuşmaya başlayınca korkusu dağıldı.

«Beni hemen çağırdığınıza memnun oldum Mr. Grunzer. Size şunu söylemek isterim ki, traş sabunu ya da jilet satmak için gelmedim buraya Zaten istesem de beceremem bunu. Konuşmak istediğim konu biraz gizli

olduğu için bazı güvenlik tedbirleri almak zorundayım. İzin verirseniz kapıyı kapatabilir miyim?»

Grunzer, «Tabii,» diye cevap verdi.

Tucker kapıyı kapattı, iskemlesini yaklaştırarak konuşmaya başladı :

«Anlatmak istediğim şu... Fakat bütün söyleyeceklerimin tamamen gizli kalması gerekir. Eğer size anlatacaklarımı başkalarına söylerseniz, ya da derneğimizi herhangi bir şekilde açıklamaya kalkarsanız, sonuç pekiyi olmaz. Anlaştık mı?»

Grunzer başını salladı ve «Tamam... Anlaştık...» dedi.

Tucker çantasını açtı ve teksir edilmiş kâğıtlarla dolu bir dosya çıkardı.

«Derneğimiz, ana felsefesini ortaya koyan bir dosya hazırladı. Sizi, bütün bunları okuyarak sıkmak istemiyorum. işin içyüzünü kısaca anlatmayı tercih ederim. Belki bizim birinci kuralımızı kabul etmeyeceksiniz ama bunun cevabım hemen öğrenmek isterim..»

«Birinci kuralla neyi anlatmak istiyorsunuz?»

Tucker durakladı. «Şey...» dedi... «Kısaca size anlatayım Bay Grunzer... Birleşik Hareket Derneği, bazı insanların yaşamaya hakkı olmadığına inanıyor...»

Tucker yine durakladı ve hafifçe güldükten sonra devam etti :

«Bazı üyelerimiz benim bu kesin konuşmamdan hoşlanmıyorlar ama ben böylece daha rahat sonuca gidileceğine inanıyorum. Söylediklerimi nasıl buldunuz Bay Grunzer?»

«Bilmem ki... Bu konuyu pek düşünmemiştim...»

«Savaşta bulundunuz mu Bay Grunzer?»

Grunzer çenesini okşamaya başladı. «Evet, Donanmada..» dedi.

«Ben de o zaman Japonların yaşamaya hakları olmadığını düşünmüştüm. Belki bunu başka tarihlerde de düşünmüş olabilirim. Sonra, sözgelişi katillerin, kadın kaçıranların, cinsi sapıkların yaşamaya hakları olmadığına da inanırım.»

«Oh.. Bu iyi,» dedi Tucker. «Demek ki, ilk kuralımızı kabul ediyorsunuz. Bu bir sınıflandırma meselesi değil mi?»

«Tabii, böyle de söylenebilir..»

“İyi... Şimdi başka bir soruya geçelim. Siz, şahsen, birinin ölmesini istediniz mi? Yok canım, yolda münakaşa ettiğiniz her adam için demiyorum. Çok kızdığınız ve hayatta olmasının size zararlı olduğuna inandığınız birisi var mı?, demek istiyorum.»

Grunzer, «Tabii,» diye atıldı. «Sanırım, böyle birisi var.»

«Yani, bu adamın hayatına son vermenin faydalı olacağına inanıyor musunuz?»

Grunzer gülerek «Yoksa kiralık katil bulan bir limited şirket falan mı bu dernek?» dedi.

«Yok.. Öyle değil Bay Grunzer.. Bizim metodlarımız arasında cinai bir yol yoktur. Sadece gizli bir teşkilâtız, hepsi bu... Siyah eldivenlerimiz falan yok. Üyelerimizin kimler olduğunu duyunca, memnun kalacaksınız. Hatta adli çevrelerden bile üyelerimiz var. İsterseniz size teşkilâtımızın nasıl kurulduğunu anlatayım?»

Tucker durdu... Grunzer'in yüzüne baktı. Grunzer de merak etmişti.

«Bu işe iki kişi başladı, isimlerini şimdi söylemem sakıncalıdır. Yıl 1949'du ve kuruculardan bid bu tarihlerde savcılıkta çalışan bir avukattı. Diğeri ise bir eyalet doktoru... Ruh doktoruydu... İkisi de bir davada bulunmuşlardı. Bir adam iki çocuğu öldürmekle suçlanıyordu. Onlara göre adam yüzde yüz suçluydu. Fakat yargıç ve jüri üyeleri adamı serbest bıraktılar Avukatla Doktor karar açıklandığı zaman yıldırım çarpmışa döndüler. Büyük bir hata işlenmişti ve onlar bu hatayı düzeltemiyorlardı.

Durun, durun, önce bu ruh doktoru hakkında bir şey anlatmalıyım. Uzun seneler insan ırkının gelişmesi konusunda çalışmalar yapmıştı. Bu çalışmalar sırasında özellikle Haiti'deki Voodoo grupları üzerine incelemelerde bulunmuştu.»

Grunzer, şaşkın şaşkın Tucker'e baktı...

«Herhalde Voodoo üzerine ya Jamaica'daki adıyla Obeah'lar hakkında bir şeyler duymuşsunuzdur. Ben bunların fazla detayına girmeyeceğim. Fakat doktorun çalışmalarının ağırlık noktası, bazı garip denemelerin esrarengiz sonuçlarıydı. Tabii bir bilim adamıydı, olağanüstü gerçekleri aramıyor, gerçeklerin kendini bulmaya çalışıyordu. Bunun sonucu olarak da bir karara vardı. Bir Vodun rahibi bir suçlu hakkında ölüm kararı verebiliyordu; bu kararı isteyen de suçlunun kendisiydi. Yani ölüm cezasına çarptırıldığını bildiği halde suçu işliyordu. Sonuç olarak da dünyada yaşamaya hakkı olmayan insanlar ölüyordu. Yani, insanların bir kısmı kaza sonucu ölüyor, bazıları ise yaşamaya hakları olmadığı hayattan suç işleyerek çekiliyorlardı. Kısacası, yaşamak hakkı olmayan ölmeliydi. Doğru değil mi?»

Grunzer'in dudakları kurumuştu. «Hiç şüphesiz,» diyebildi.

«Neyse, şimdi bunları bırakalım. Doktor, yaşamaya hakkı olmayanların hayatına bir an önce son vermek istedi. Sonra gidip bu mahkemedeki adamı gördüler. Ona içlerini açtılar ve kendisinin ölmesini istediklerim söylediler. Adam onlara güldü. Fakat onlar, bu adama ölmesi gerektiğini bütün kanıtlarıyla anlattılar. O zaman adamın yüzünü bir korku kapladı. Ona, her gün ölmesi için dua edeceklerim bildirdiler. Ve adam korku içinde her gün ölümünü bekledi...»

Grunzer, «Bu çok saçma» diye bağırdı.

«Fakat, adam iki ay sonra kalp krizinden öldü.»

«Tabii bunu söyleyeceğinizi biliyordum. Siz, tesadüf diye bir şey olduğunu biliyorsunuz herhalde.»

«Tabii. Fakat bizim doktorla avukat da bir tesadüf ihtimalini düşündüler ve yine denediler»

«Denediler mi?»

«Evet, tekrar denediler... isim vermeyeceğim ama ikinci denemede dört kişi daha katıldı aralarına. İşte şimdi temsil ettiğim derneğin kurucuları bunlar.»

Grunzer başını salladı:

«Ve şimdi bana bin üyeniz olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?»

«Evet, bin. Belki de daha fazla... Bunlar bütün memlekete yayılmış durumda. Derneğin bütün amacı insanların ölmesini istemek... Önceleri üyelik gönüllü oluyordu. Şimdi bunu bir sisteme bağladık. Derneğe katılan üyeler bir kişinin ölmesini istiyor ve bunu başarıyorlar. Tabii teşkilâtımız üyenin gerçek anlamda istekli olup olmadığını da araştırıyor. Birinin gerçekten ölmesi isteniyorsa, o zaman bütün üyeler onun ölmesini arzuluyor. Üye bir kere derneğe girince de bir daha çıkamıyor ve bütün faaliyetlerde rol alıyor, Küçük bir aidat da ödüyor tabu»

Carl Tucker burada sustu ve güldü.

«Benim ciddi olmadığımı düşünüyorsunuz tabii...» Çantasına elini attı ve telefon rehberi kalınlığında bir kitap çıkardı. “İşte ispatı burada. Burada 229 kişinin ismi var Bunları komite seçti ve içlerinden 104 tanesi yaşamıyor... Bu kadarı da mı tesadüf Bay Grunzer?»

Tucker gene durakladı. Grunzer'in yüzüne baktı.

«Geriye kalan 125 kişiyi düşünüyorsunuz herhalde.. Biliyorsunuz, teknik her konuda ilerliyor. Onların da defterlerini düreceğiz.. Onlar da yaşamayacak Bay Grunzer.»

Mavi kaplı kitaba bakarak konuşmaya devam etti :

«Bu kitapta bütün üyelerin ismi vardır. Onlardan birini, ikisini, hatta yüz tanesini sizinle temasa geçirebilirim. O zaman yalan söylemediğimi

anlarsınız herhalde.»

Kitabı masanın üstüne uzattı. Grunzer elini çekti.

«Onlarla konuşmak ister misiniz Bay Grunzer?»

Grunzer dudaklarını yaladı: «Hayır,» dedi. «Size inanıyorum Bay Tucker, Bu inanılmaz bir şey ama... Doğru olduğunu anladım. Sadece bin kişinin, bir kişinin ölmesini istemesi bile feci bir şey.» Gözleri kısılmıştı: «Bir sorum var.. Küçük bir aidattan söz etmiştiniz...»

«Sadece 50 dolar Bay Grunzer...»

«Elli dolar ha? Bin tane elli... iyi para...»

«Sizi temin ederim ki, hiç bir kâr amacımız yok. Bu paralar sadece komite toplantılarına ve masraflara gidiyor. Bir de yeni buluşlara tabii.. Bunu da anlarsınız herhalde?»

«Anlıyorum...»

«Yani bunu ilgi çekici buluyorsun, öyle mi?»

Grunzer iskemlesini pencereye doğru çevirdi. «Allah!» diye düşündü, «Ya bu iş gerçekten doğruysa...»

Fakat nasıl olur? Eğer istekler insanları öldürseydi, bugüne kadar bir sürü adamın ölmüş olması gerekirdi. Onun istekleri daima gizliydi. Fakat binlerce insanın bir kişinin ölmesini istediğini bir daha aklına getirdi. Bu korkunç bir şeydi!... işin hiç bir gerçek yanı olmasa bile, insan korkudan ölürdü.

Aniden gözünün önüne Whitman Hayes'in görüntüsü geldi. «Peki ölecek adamın bütün bunları bilmesi gerekmiyor mu?» dedi. «Bu teşkilâtı bilmesi, bin kişinin ölümünü istediğinden haberdar olması lâzım değil mi? işin püf noktası burası..»

«Tabii,» dedi Tucker. Bir yandan da kitabı çantasına koyuyordu. “İşte şimdi hayati bir noktaya parmak bastınız Bay Grunzer. Ölecek olanın

bundan haberdar olması gerekir... Benim yaptığım iş de bu zaten.. Daha doğrusu buraya geliş sebebim...» Saatine baktı.

«Derneğin sizin için ölüm arzusu bugün öğle üzeri başladı. Üzülerek söylüyorum ama teşkilât bu konuda çalışmaya geçti bile.»

Tucker ayağa kalktı ve çantasını eline alarak kapıyı açtı. Dışarı çıkarken çantasını ve şapkasını havaya kaldırarak selâm verdi : «Sizi sevmiştim.. Teşekkür ederim.. Fakat bin kişi sizin ölmenizi istiyor.. Size iyi günler diyemeyeceğim için üzgünüm...»

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, arada bir çakan şimşekler karanlığı yarıp ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu. Bir an durdu. Önü sıra yürüyen beyazlar giyinmiş karısının hayalini kaybetmişti. Sonra yeniden koşmaya başladı. Ansızın mezarlığa girdiğini farketti. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Koşması, hiç durmadan koşması ve yetişmesi gerekti. Hızla koştuğu ve tam yetişiyorum sandığı bir anda mezarlığın vahşi otlarla kaplı toprağının içinden bir el dışarı uğradı ve mengene gibi ayak bileğinden kavradı...